

BRISTEFÆRDIG

Det Kgl. Bibliotek - Aarhus

400032334170

Roman
Gyldendal

CECILIE LIND

FØR
HENDE

I MIN NYE, hvide kjole lignede jeg en engel. Jeg var nødt til at tage et sted hen for at lyse. Det var sjældent at jeg følte mig smuk, men den dag i juli følte jeg mig næsten smuk. Smuk nok til at være en skygge i biografmørket. Jeg ville ikke lade min skønhed gå til spilde. Jeg elskede film. Film holdt om mig som mænd. Jeg kunne forsvinde ind i dem. Jeg kunne lade mig opsluge af alt de var. Jeg så mig om efter mænd og alle mænd så den anden vej. Jeg var treogtredive år og jeg vidste ikke om nogen nogensinde ville elske mig som jeg drømte om at blive elsket.

I Cinemateket mødte jeg en mand, en usædvanligt smuk mand, som ville vide hvad jeg hed. Jeg sagde at jeg hed Cecilie. Det hed jeg ikke, det hedder jeg ikke. Han sagde, undskyld, Cecilie, men må jeg spørge hvad du skal nu? Han havde lagt en hånd på min skulder, forsigtigt, for at standse mig, jeg var på vej ud. Filmen vi så sammen, vi sad ved siden af hinanden uden at kende hinanden, var *The Piano*. Sæderne ved siden af os var tomme, og ingen af os flyttede sig. Jeg var lige så opmærksom på ham som jeg var på filmlærredet. Jeg kunne mærke ham. Dufte ham. Han duftede dejligt, af øl og honning. Af mos og af jord. Flere gange rørte vores ben ved hinanden, tilfældigt, tror jeg, og hver gang føltes det som om

det sted hans ben strejfede mit brændte. Et sug i kroppen. Jeg ville tættere på ham. Men jeg turde ikke stille noget op med min længsel efter ham. Jeg skal hjem, svarede jeg. Og ville ikke hjem. Han så afventende på mig. Men det regnede. Sagde han. Og hvor var vi begge lykkelige for den regn. Han smilede. Han så ud ad vinduet og det var sandt, det regnede. Derfor skal jeg stadig hjem, sagde jeg. Han smilede igen. Er der nogen der venter på dig? Min kat. Hvad hedder din kat? Kat? Kat? Det er faktisk ikke helt min kat. Hans smil, det var et dejligt smil. Jeg følte at han ville alting og ingenting med mig. Jeg kunne ikke andet end at føje ham. Give efter for hvad end han ville eller ikke ville. Jeg håbede sådan at han ville noget, bare ville lidt, med mig. Sid med mig til regnen holder op? Jeg vil så gerne tale om filmen. Med nogen. Med dig? Jeg så du græd. Jeg vil gerne vide hvorfor du græd? Jeg ville ikke tale om hvorfor jeg havde grædt, men jeg ville så gerne tale med ham, jeg ville ikke slippe ham. Hans læber så så bløde ud. Jeg havde lyst til at lægge en finger på underlæben for at mærke efter; var de så bløde som de så ud? Som en somtermorgens dugvåde, fløjsbløde græs under fodsålerne når man løb ud til postkassen efter avisens i sin mormors sommerhus? Måske var de. Hans øjne var hypnotiserende og bedrøvede, grønne, han holdt mit blik, brød ikke øjenkontakten, og jeg ville ikke hjem, jeg ville ikke hjem til Ellens lejlighed og være alene der, ikke være alene med alt hendes støv, alle hendes ting, de bedrøvede dukker, jeg ville ikke være alene den nat. Helst ikke. Helst heller ikke de kommende nætter. Hvor hvis regnen ikke holder op? Så bliver du til solen står op?

Det er en aftale. Vil du? Selvfølgelig sagde han og bestilte kaffe til os begge. Han syntes at filmen var meget smuk. Og jeg gav ham ret. Meget smuk. Jeg kunne ikke finde på andet at sige om den. Men den var virkelig meget smuk. Han talte om

farverne, om musikken, om Holly Hunters styrke og skønhed. Og jeg lyttede. Jeg ville gerne have han blev ved med at tale. Hans stemme beroligede mig. Jeg tænkte, sådan må min fars stemme lyde. Men måske var det mig der talte om Holly Hunter og måske var det mig der talte længe og måske talte jeg for længe. Og jeg løjede mig over bordet, mod ham, med hagen hvilende i hånden, han var sjov og interessant og jeg ville gerne ligne en der syntes han var sjov og interessant. I min bestræbelse på at virke indtaget i ham, jeg var virkelig indtaget i ham, forårsagede jeg en ulykke; jeg overså det stearinlys der brændte mellem os og den lille flamme fik tag i mit hår og ild gik i gang med at æde mig. Ilden blev slukket med det samme, han var årvågen og hurtig og fik kastet sin kaffe over mig, han havde ikke fået drukket meget af den, heldigvis, åh, sagde han, er du okay?

Kaffen dryppede fra min pande ned i mine øjne.

Ja, sagde jeg, og jeg begyndte at grine, og jeg kunne ikke holde op med at grine, han grinede med mig, men kunne ikke følge med min latter. Jeg kunne ikke stoppe den og den overtog min krop, jeg kunne lige så godt have grædt, tårerne strømmede fra mine øjne.

Da jeg genvandt fatningen og kontrollen over min krop så han på mig, kærligt, ømt, og fortalte at han hed Jakob og at han var nødt til at gå nu, han havde en aftale, der var en der ventede på ham, men han ville helst være blevet hos mig, og her er noget til dig. Han rakte mig en bog, han så for første gang genert ud, og sagde, det er mig der har skrevet den, du behøver ikke læse den, virkelig ikke, men du skal have den. Et visitkort, om du vil. Tak, sagde jeg, og jeg turde ikke spørge ham om han ville have mit telefonnummer. Mit rigtige navn.

Mit hår stank. Cafeen stank. Undskyld, sagde jeg til den unge kvinde der solgte ham kaffen. Er du okay? spurgte hun og tilbød mig vand. Jeg drak det hurtigt. Skal jeg ringe efter hjælp?

Det er fint. Jeg rødmrede. Jeg sidder bare lidt her.

Hans bog lå i mit skød.

Aliens i Miami.

Det var digte.

Jeg åbnede bogen og den var dedikeret til mig, til mit rigtige navn. Jeg ved ikke hvor han havde det fra.

Kærligst Jakob.

Under sit navn havde han skrevet et telefonnummer. Ved siden af telefonnummeret havde han skrevet: Skriv hvis du vil.

Ros mig.

Jeg læste bogen i cafeen mens jeg kom til mig selv.

Kvinden der betjente cafeen kom hen til mig og gjorde mig nænsomt opmærksom på at de lukkede nu.

Hun spurgte endnu en gang om jeg var okay?

Hun bar en T-shirt med påskriften *Me & my little tits against the world.*

Imod verden. Mod verden? Med den?

Jeg forsikrede hende om at det var jeg. Jeg har det fint. Jeg følte mig som et træ på tusind år, en faldefærdig murstensmur der dryssede lidt når man tog ved den (for at klatre over til kirkegården om natten med en man om lidt kyssede længe med ved H.C. Andersens grav) og jeg kunne ikke ryste af mig at hun granskede mig bekymret. Om jeg var sær? En underlig kvinde, ilde tilredt, kikset og stakkels, og beruset af en tilfældig mands tilfældige opmærksomhed, en film. Holly Hunters ukuelige ansigt.

Hun havde ondt af mig.

Medlidenhed.

Alt det jeg næsten ikke tåler.

Hendes ansigt.

Farvel. Jeg vinkede til hende som om jeg var et barn og hun min barnepige og gik ud. Hun vinkede mig ivrigt ud med et stort, lysende smil, der ikke forplantede sig til de kolde, smukke øjne. Jeg låste min cykel som var hvid og egentlig var Ellens op. Sadlen var indstillet lidt for højt. Jeg trådte pedalerne på tå. Strakte knæhaser.

Hvad var det dog der skete?

Himlen åbnede sig.

(Guds favn)

Blot lidt tung regn.

Så åbnede hjertet sig også.

Jeg cyklede hjem. København var øde og lysende i regnen i aftenmørket. Mine læber længtes efter det kys vi næsten kyssede. De sitrede.

Jeg pressede mig ned mod sadlen.

Overså et rødt lys og et til.

Kjolen blev mere og mere gennemsigtig.

Jeg ville så gerne have ligget i hans arme den nat. Store, stærke arme.

Jeg syntes jeg skimtede en tatovering ved hans T-shirts ærmekant, det lignede en rose?

Jeg ville fortælle ham om rosen på min lænd.

Han kunne holde hårdt nok om mig til at jeg langt om længe kunne føle mig tryg. Han kunne nægte at slippe mig. Han kunne knuge mig til jeg næsten gik itu. Jeg er glas.

(Du er kød og blod.)

Jeg er glas at skære sig på.

Jeg kunne kradse hans ryg til blods. Jeg kunne slikke hans blod i mig.

Han kunne slikke på mit øre. Bide let i min øreflip. Tage mit ansigt i sine hænder. Kysse min pande, mine kinder, min mund. Helt blidt. Dernæst grådigt.

Han kunne tvinge min mund om sine fingre og lade mig slette som en kalv på en kos pat. Jeg kunne senere slette pikken stor. Jeg kunne sluge hans sæd. Jeg kunne putte mig ind til ham. Ligge i hans armhule som et æg i en rede og drømme de samme drømme som ham i en nat vi kunne kalde vores.

Jeg kunne vokse som pikken og stråle som en dronning i lagnerne ved hans side.

Jeg kunne være hans drømmepige.

(drømmekvinde)

Jeg kunne virkelig!

Hvad havde fortryllet mig sådan? Hans muskler, hans stemme, hans duft? Den vrede der ulmede under alt det blide han havde glaseret sig med? At han var den første mand i lang tid der havde udvist interesse for mig? Hvad sagde jeg ham? Jeg ville ønske det var fordi jeg var smuk. Men jeg er ikke smuk.

Næsten smuk, sagde min mor, hun er næsten smuk.

Genkendte han mig?

(Hvor skulle han genkende dig fra?)

Gennemblødt og frysende låste jeg mig ind. Min hvide kjole dryppede. Jeg var sulten. Jeg vred mig ud af kjolen og den lå

i en pøl ved mine fødder, som om den også var en dråbe der var drevet fra mig. Som om jeg havde gået nøgen rundt derude. Havde cyklet nøgen hjem, havde talt med ham, nøgen. Jeg stod i undertøjet, der også var vådt, og var svimmel og jeg måtte spise af brødet nu. Jeg havde bagt det til Ellen og hun havde ikke rørt det. Hun havde ikke pakket det nænsomt ind i en pose og taget det med sig. Hvorfor ikke? Jeg kunne ikke lide at give efter for min sult, lige nu, i den her rus af fascination, det var som om jeg skulle fylde mig med kærlighed, lys, spænding og ikke det jeg havde bagt lemfældigt og sløset uden omsorg, for det var til Ellen, og jeg havde end ikke vasket hænder først. Håbede måske lidt på at smitte hende. Jeg var stadig lidt syg. Feberen havde kun lige sluppet sit tag i mig. Jeg var mat og øm i kroppen. Ville jeg forhindre hendes afrejse? Brødet var bare hvad der var. Og jeg ville ikke falde om af længsler. Så jeg åd stående, plukkede af det, som en grådig fugl, med mine næbhænder, og jeg stillede sulten som en smuk, lille pige i sin mormors hus, omsluttet af al forståelse og hengivenhed i verden og af en duft af gamle, mørke roser, lidt lyng, hurtigt var jeg mættet. Jeg var stadig iført det våde undertøj og da jeg tog det af tænkte jeg på hans hænder der burde have taget det af.

Hans hænder om en nyfødt killing. Jeg så det for mig. Om en ælling. Om mine bryster. Om min hals.

Hans hånd holdende et barns hånd. Mit barn. Hans barn. Vores barn.

Jeg ville så gerne være mor.

Jeg ville så gerne befrugtes af en klog, smuk mand.

Jeg ville så gerne, inden længe, føde noget blødt og varmt og nyt.

Dette bløde, varme, nye som jeg havde lovet mig selv skulle komme til mig i al kærlighed og jeg skulle give det mit hjerte og alting.

Ellen var ikke hjemme, hun besøgte sin syge far. Han var døende. Jeg havde det hele for mig selv den nat. Og de kommende nætter. Katten havde hun taget med sig. Den hed Kat. Hun blev hos ham til han havde taget sit sidste åndedrag, det skrev hun til mig, og hun bad mig om at huske at vande planterne. Planterne var hendes børn. Hun talte til dem, hviskede med dem. Indimellem sang hun for dem. Jeg følte mig udenfor. Planterne stod tæt i vindueskarmen og de rakte ud efter mig, strejfede min arm når jeg gik forbi, kildede mig. Jeg brød mig ikke om deres selskab. Hvis ikke de får vand og lys nok skriger de, men mennesker kan ikke høre planternes krig, men planterne skriger. Jeg vandede dem med vin og cola og kaffe, alt det jeg ikke drak op. Jeg vandede dem med lidt tis.

Jeg kunne ikke lide at være alene i hendes lejlighed. Mit lille værelse skulle have været et midlertidigt sted at ligge brak. For så at komme på benene igen. Men jeg havde slået rødder. De spirede ud gennem mine fodsåler og videre ned i det smukke, slidte trægulv; jeg sugede næring fra den faste grund under mig, jeg var taget under en vinge. Og jeg blomstrede forkrøblet. Ellen talte om at jeg havde fået farve i kinderne efter jeg kom til hende. Fine, rosa, bløde kinder. Men jeg syntes jeg så blegere ud end nogensinde. Jeg synes mine kinder var hvide som hvide roser. Når jeg var her alene mærkede jeg for alvor

at jeg havde kastet anker et helt forkert sted. Men jeg havde været så træt og nogen måtte drage lidt omsorg for mig.

Ellen var en kærlig og overbærende værtinde og jeg boede der uden at betale husleje. Jeg skulle blot holde hende med selskab om aftenen. Lade mig made med skeen når hun serverede grød. Lytte opmærksomt når hun fortalte om sin dag; hvad der skete i Skatteforvaltningen. Hun var borger- og retssikkerhedschef der.

Hun betragtede mig som den datter hun aldrig fik, det hviskede hun til mig. Kaldte mig *Min blomst. Min fine.*

Jeg var efterhånden træt af at bruge mine aftener med hende. Når jeg gik ud skulle jeg redegøre for hvor jeg skulle hen. Hun kunne ikke sove før jeg var hjemme igen, i god behold. Hun blev så urolig for mig. Hun troede så tit at jeg var kommet noget til. At nogen havde gjort mig fortræd. Der er mænd derude, sagde hun, mænd der ikke kan styre sig. Men jeg mødte aldrig disse mænd og jeg kunne lide at vandre rundt uden formål.

Jeg vidste ikke hvilke mænd hun var stødt på i sit liv. Kvinder. Jeg vidste ikke hvad hun frygtede. Jeg twiver på at nogen har elsket hende, for hun var ikke et menneske der åbnede sig for nogen. Kun for mig. Jeg troede ikke på at det var mænd derude i mørket hun frygtede. Hun var bange for at miste mig. Hun var bange for at det ikke længere var hende der skulle trøste mig når jeg var utrøstelig.

Det skete at jeg begyndte at græde og ikke kunne holde op med at græde.

Ellen var ikke tilpas ved min sorg. Hun åbnede sin favn og holdt om mig til jeg holdt op med at græde.

Jeg hadede at vende mig mod hende og tigge om kærlighed.

Gik gennem gaderne i indre by om natten og var næsten ikke til at se. For jeg følte jeg var næsten ingenting. Men det lidt jeg var var stædigt og svævende. Jeg var urørlig. Det havde jeg besluttet mig for at jeg var.

Hvem så ud ad vinduerne når jeg gik under dem og de stod åbne, fordi det var varmt og ikke til at holde ud at sove i varmen, for at opklare hvem det var der gik og sang sangene.

Det var mig der gik og sang lidt stille om natten i København.

Jeg kunne fortrylle mørket.

Jeg sang meget smukt.

Æblet falder ikke langt fra –

Jeg kunne være blevet til noget. Jeg kunne være nogen.

(kunne du?)

Hvem vidste hvem jeg var?

(jeg ved det)

Om natten på mine ture lod jeg håret være løst og jeg lod mig ikke skræmme af skygger og lyde eller af fulde, vaklende. Jeg kunne gå i timer og føle et stort behag ved at være næsten som en engel, svævende gennem det hele og opdaget af dyrene.

En enkelt gang sagde jeg: Du er ikke min mor. Så løb en tåre fra øjet. Ellen tørrede den væk og lod som om det ikke gjorde hende noget at jeg sagde det. Men det gjorde det, og jeg fortrød med det samme at jeg havde ladet den lille satan i mig tale.

Heldigvis, sagde jeg så, for at redde hende, og mig selv, og hun lyste op i et smil der gav mig kvalme.

Jeg kunne måske godt lide hende, men jeg kunne ikke lide hende nok til egentlig at engagere mig i hendes virkelighed. Et liv der havde mig som centrum. Hvad skulle jeg stille op? Se film med hende. De film hun ville se sagde mig ingenting. Tale med hende. Hun talte ikke med mig. Hun talte til mig. Om alt i verden der er ligegyldigt. Skal jeg sige hvad? Det vil jeg ikke.

Jeg spiste hendes mad. Lod hende købe sæbe og creme til mig. Acceptede de dufte hun ønskede skulle omgærde mig. Kom til at holde af dem, bryde mig om dem, føle mig hjemme i dem.

Hun kunne lide at jeg duftede som slik.

Jeg sprøjtede mig med parfume der duftede af mynte. Smurte mig ind i creme der duftede af chokolade.

Natten kom, igen og igen, lang og umulig at holde ud, og i den var fodderne kolde og nøgne, de gned sig mod hinanden, som små dyr, prøvede at få varmen, lårerne var tykke og varme og hidsige, presset mod hinanden, håndfladen hvilede mod fissen og den midterste finger fandt ind, bevægede sig frem og tilbage, først forsigtigt og så og så.

Ellen kunne høre mine støn i værelset ved siden af, men det lod jeg som om hun ikke kunne.

Jeg kunne høre Ellens støn i værelset ved siden af, men det lod jeg som om jeg ikke kunne.

Jeg ville gerne blive ved med at være i stand til at se hende i øjnene. Jeg ville ikke slå blikket ned og rødme.

Jeg elskede at opløse universet.

Men det var så ensomt bagefter.

Jeg lugtede som et dyr og kvalmen slæbte mig ud på badeværelset.

Her hang de blodrøde håndklæder og var bløde som Kinder.

Jeg vaskede hænder. Håbet om snart at møde det menneske, der kunne redde mig, give mig det barn jeg længtes efter at føde og elske, det håb der svandt. Men det levede.

Men måske! Måske havde jeg allerede mødt ham.

Jakob.

Jeg tænkte på ham med laderlighed og et dirrende håb om at fremtiden ikke behøvede at være kærlighedslös og en mur at støde mod.

Jeg tænkte på ham med spænding og nervositet og jeg tænkte om ham at han var ude efter mig fordi jeg lignede en der var så let at bære.

(der er en lille sti i skoven, der er et flor af roser der står og venter dig)

Når jeg ikke længere var laderlig, efter jeg gav efter, var der blot lidt skam, lidt meningsløshed i mig. Men jeg var mat. Dejligt mat. Måske kunne jeg sove.

Jeg lagde mig i sengen, jeg gjorde mig umage med at glemme alt. Snartsov jeg godt. Snart drømte jeg. En drøm om en pelset unge der døde hos mig. Jeg var kone, ko, menneske og dyr i den drøm. Med halen, den havde jeg, men intet yver, men menneskebryster, viftede jeg fluer bort. Ungen havde små skarpe tænder, men den bed ikke. Jeg stillede dens sult. Den slap mit bryst og pilede bort, ind i skoven, jeg stod og tøvede og vidste ikke om det var meningen at jeg skulle følge efter. Jeg tabte den af synet og fandt den ikke igen.

Næste morgen vågnede jeg badet i sved. Et øjeblik kunne jeg huske drømmen, men som minutterne gik fortonede den sig. Jeg havde lyst til at ringe til min søster og fortælle hende om drømmen og fortælle at jeg havde det underligt, jeg havde det underligt, men jeg gjorde det ikke, jeg ville ikke vække uro, gøre hende bekymret. Hun havde meget at se til. Hun havde ikke brug for flere bekymringer.

Jeg var svimmel. Mine fingre snurrede. Håndfladerne brændte.

Tinnitus. Jeg drak et glas vand. Lagde mig på gulvet og trak vejret dybt. Hvis jeg dør så dør jeg. Den eneste tanke der beroligede mig.

Hvis jeg dør er jeg død.

Jeg så mig i spejlet.

Jeg så et ansigt der ikke lignede mit ansigt.

Er jeg god nok?

Jeg var grim.

Jeg så syg ud.

Bleg som ild.

Ild som onde er ild.

Gik han fordi han ikke syntes jeg var smuk? Ung nok?

God nok.

Ildens skyld.

Satan skulle lige spytte mig i håret.

Jeg kunne ikke holde mig selv ud og søgte tilflugt i fantasier om hvem jeg kunne være.

Helena Christensens bryster hvælvede ud over en brun velourkjoles smukke kant.

Jeg så catwalks fra halvfemserne på YouTube.

Keep shopping.

Azzedine Alaïas sommerfugle og leopardprint fra mit fødeår.
1991.

I 1991 var Helena Christensen treogtyve år.
Henrivende som ingen.

Stranden og den afskallede neglelak.

The world was on fire and no one could save me but you
Strange what desire will make foolish people do
I never dreamed that I'd love somebody like you
And I never dreamed that I'd lose somebody like you

No, I don't wanna fall in love (this world is only gonna break
your heart)
No, I don't wanna fall in love (this world is only gonna break
your heart)
With you (this world is only gonna break your heart)
With you (with you)
(This world is only gonna break your heart)

Ikonisk, skrev en sælger på Vestiaire.com om den nederdel i
uld med sommerfugl på skødet.

Skulle jeg købe den?

Jeg ville så gerne eje den.

Jeg forestillede mig de fester jeg kunne dukke op til og være
smuk i den. Men festerne var drømme.

De blev ikke holdt og jeg kom ikke til dem.

Jeg spildte ikke en øl ned i brysterne på en smuk kvinde jeg
var blevet fjende med fordi jeg misundte hende hendes skøn-
hed, hendes intelligens, hendes karriere.

Jeg dansede ikke natten væk.

Jeg tog ikke metroen hjem i bare fødder fordi min stilethæl
var knækket af.

Jeg lugtede ikke af røg og alkohol og Ellen bød mig ikke at
tage et bad før jeg måtte lægge mig til at sove.

Jeg tumlede ikke ind i hendes seng og lagde mig tæt mod
hende.

Jeg blev ikke samlet op af mænd der fornøjede sig med mig
mens jeg var optaget af ikke at få revet min kjole itu.

Jeg stjal ikke lidt tasker i garderoben når jeg kunne komme
til det.

Jeg syntes ikke det var spændende at se hvad der skjulte sig
dernede i andre kvinders mørke.

Læbestift og kondomer og fløjter. Slik.

Nederdelen knyttede sig om mig som en stærk hånd. Den
ville klemme mig til jeg ikke længere kunne trække vejret.

Den ville smutte mig ud af min hud, som var huden mandelskind, jeg ville være blødende kød til hunde der fløj frem mod deres åbne mund.

(ulve, løver, bjørne, monstre, mænd)

Jeg forestillede mig en mand vriste nederdelen ned over mine hofter, med ubesindige, utålmodige hænder, måske ville han bemærke rosen på min lænd, måske ville han kommentere den. Men sandsynligvis ville han ikke ænse den. Måske kneppe han mig med stor autoritet og iver, penetrerede mig til jeg glemte hvem jeg var og til jeg kom og var helt stille for at skjule det skrig jeg gerne ville skrige. En finger for lærerne, shh, vi lå på gulvet i et mørkt værelse, ingen måtte opdage os.

Jeg måtte vide om jeg havde fået rakt en lillefinger. Om jeg kunne rive en mand til mig. Kunne han plukkes?

Jeg skrev til Jakob.

Vil du ses? Jeg vil gerne.

Et øjeblik efter lyste telefonen op.

Ja, jeg vil.

Jeg har tænkt sådan på dig.

Jeg har tænkt på dig.

Vil du mødes?

Åh ja, min skat.

Jeg vil gerne.

Jeg vil alt.

Jeg ville gerne se ham igen.

Hvis han ville kneppe med mig ville jeg kneppe med ham.

Hvis nogen ville noget med mig ville jeg som regel noget med dem.

Der skulle ikke meget til.

Giv mig lidt opmærksomhed så vil jeg gerne.

En rose.

En kjole.

Et digt.

En diamant.

Gaverne.

Et kompliment.

Bare sig jeg har smukke øjne.

Bare læg en hånd på min arm når du passerer mig.

Et lyn gik gennem mig. Den mindste berøring gjorde mig svimmel af begær.

De ubekvemme sandheder.

Jeg vidste ingenting.

Jeg vidste meget lidt.

Hvem talte han om.

Den smukke mand som jeg ville fange i mit sommerfuglenet.
Eller i min lille pose.

Jakob.

Åh ja, Bataille, nej, jeg.

Jeg vidste intet om noget.

Jeg gik ud af niende klasse og forventede at blive til noget
stort og vigtigt. Jeg følte mig særlig og overlegen.

Bataille, badetøj.

Jeg var bare en dum pige fra byen. Fra huset der åd og åd mig
til det spyttede mig ud og efterlod mig slimet og blodig på
gaden.

Min fortid fandtes ikke. Det behøvede den ikke.

Behøver den?

Det er op til dig.

(mig?)

Nej.

Det vil sige: Der var engang.

Og for enden af den gang var der en flaske øl i solen.

Og jeg drak den.

Åh.

Men den slukkede ikke min tørst.

Jeg måtte drikke en til og endnu en.

Jeg kunne have drukket blod, jeg var tørstig som aldrig før.

Jeg havde de her søde, spidse hjørnetænder.

Hvor var mine halse?

Jakob.

Hey.

Jeg ville gerne

indlede en romance.

Være din kvinde.

Føje dig.

Ligge tæt mod dig i en seng mens dråber af sved drev ned ad ryggen, fra nakken og håret.

Jeg var bleg som måneskin og skød som lava.

Jeg var intet andet end håb.

Put noget ind i mig.

Stort og hårdt.

Jeg kedede mig.

Jeg var ensom.

Ingen så mig som jeg var.

I spejlet så jeg en anden.

Kunne du se mig?

Jakob.

Som jeg var?

Med dine lysende øjne.

Unaturligt store, unaturligt grønne.

Var du der?

Stod du til rådighed for mig?

Jeg var grim og sulten.

Og gammel som en kjole til 4500 kr. på Vestiaire.com.

Romeo Gigli Spring Summer 1991.

Silke og gul.

Jeg ville så gerne eje den.

Men nej til Bataille; jeg forstod intet. Det øje, jeg vidste ikke noget om det, det så mig ikke.

Fri mig.

Jeg kunne ikke tale med dig. Jeg vidste ikke nok. Men du måtte gerne forklare mig noget. Du måtte gerne åbne min verden lidt.

Slik mig, Jakob.

Jeg bønfaldt dig.

Jeg ville gerne presse en lille tørret abrikos ind mellem dine læber.

Nej, ind i min kusse, find den der, Jakob, med din lange, stærke, røde tunge.

Lad mig spise den.

Jeg var et sted i mit liv, her var rædsomt stille, jeg var treog-tredive år.

Christlike.

Jeg gik rundt med et Dagmarkors mellem brysterne og blev sjældent kysset.

Hud der ikke blev aet.

Stille.

Våd som fjorde. Øde som lommer. Øde som et storcenter en varm sommerdag en tirsdag eftermiddag. Ingen ville ind at købe noget den eftermiddag. De ville helst sidde ude i solen og nyde solens lys og varme.

Fluerne summrede om skraldespande som snart skulle tømmes.

Jeg var ovre den første ungdom.

Det paradis den var. Det helvede.

Jeg havde overhört en mand fortælle en mand om en kvinde han syntes var lækker på trods af at hun var

ovre den første ungdom.

De sad på Naturhistorisk Museums cafe og delte en kage. De talte lavmält sammen, men jeg sad tæt nok på dem til at kunne høre deres ord. Ordene gjaldt den ikke længere helt unge kvinde de gerne ville gøre noget med.

Den ene sagde „ordne“.

Hun havde store bryster og slæbte på en madras på Vesterbrogade. Det var vildt sexet. Brystvorterne tittede ud gennem kjolens tynde stof.

Sex på to ben.

Og røven!

Sagde manden til manden og mændene smilede for sig selv og til hinanden og så ud som om de fremkaldte kvinden med en ny madras og halvunge/halvgamle bryster for deres indre blik.

De forsvandt ind i sig selv og forbandt sig gennem det fælles begær.

Jeg var vidne til to mænd der knyttede bånd.

Jeg skævede til deres skridt.

Nu var de ikke så ensomme som før, nu kunne brysterne vugge dem til ro den nat og de kunne drømme om kvinden som måske ville værdige dem et blik. De var trods alt smukke. De mænd, de havde isblå øjne, velplejet, gråsprængt skæg og brede skuldre. Og de befandt sig her, efter at have set på ældgamle sten. Efter at have beundret Per Kirkebys malede loft. De var måske vant til at få hvad de ville have.

Måske lagde kvinderne sig for deres fodder og det var derfor det faldt dem så nemt at føle sig inviterede til at kneppe hende.

Forestille sig det.

(er det virkelig dem der forestiller sig det?)

Hvordan de ville tilbyde hende at slæbe madrassen op ad trappen, op til fjerde sal, hvor hun boede, alene, ensom og fuld af længsel.

Hvordan hun ville tilbyde dem et glas vin som tak. Sige, kom bare ind.

Hvordan hun ville lægge sig på den nye, spændstige madras og sprede sine ben for dem. Hendes lange, mørke hår og bløde læber. Hendes kusse der var en lille, bly åbning.

Åh, hvor var hun dog smuk.

Alt ved hende var vildtvoksende.

Kunne de møtte hende?

Give hende hvad hun havde brug for: en orgasme der drev al angst og tvivl bort og efterlod hende varm og rolig og tryg.

Måske var de ikke kræsne. Måske ville de have alle?

Alle de purunge, ikke længere helt unge, halvgamle, gamle, døde kvinder.

Ville de have mig? Kunne jeg fange deres interesse? Ville de kalde min skikkelse for væver og min røv for god?

En stærk hånd om min nakke og de tvang min mund mod deres mund. Kyssede mig til jeg smelte og tog med dem hjem, skælvende og våd.

Men hvem af dem? Det var en svær beslutning at træffe. Helst dem begge to på en gang. De kunne tage mig på skift. Og jeg kunne efterfølgende erklære en vinder og vinderen vandt retten til at føle ret til kvinden med madrassen?

Men jeg havde allerede sendt dem onde øjne. Men de bemærkede det ikke. Den enes blik hvilede på den store dinosaurus hang i loftet. Den andens blik var rettet mod en glasmontre med forskellige slags æg.

Fasan

Stær

Sangdrossel

Sildemåge

Grønbenet rørhøne

Stor kobbersneppe

Jeg klirrede lidt med min teske på kaffekoppen, men de ønsede det ikke, jeg tabte min bog, *Fuglene*, og den faldt ved manden i den sorte trøjes fod, han samlede den op og rakte mig den med et vidunderligt smil, Vesaas, den er fantastisk sagde han, og jeg kunne ikke andet end at nikke og rødme og forlade cafeen, selvom jeg helst ville have spurgt ham om jeg mon kunne måle mig med kvinden med madrassen?

Kunne jeg det?

Vil du kneppe?

Hvad siger du?

Kobbersneppe.

Hvornår er en kvinde ovre den første ungdom? Hvornår er hun en blomst der sækker hovedet?

Giver efter og ser ned mod hvor hun gror fra.

Skriv til mig (blomstremonstre@hotmail.com). Jeg vil gerne vide om jeg er ovre den første ungdom, om det faktisk er længe siden at jeg var det: ovre den første ungdom.

Måske skete det allerede da jeg fyldte femogtyve år.

Afblomstringen var begyndt. Forsigtigt ældedes jeg. Som en kat der forsigtigt trådte ud i den første sne der faldt den vinter.

Æbletræet i parken gav sig hen til brisen.

Om lidt bar jeg frugt.

Om lidt bar jeg overmoden og ormædt frugt.

Så sød og blød.

Kan du lide søde, bløde blommer, Jakob?

Lår?

Ville du frelse mig, tage mig med?

Til troldene i bjergene. Kender du dem? Du kunne ligne en der kender troldene i bjergene. Og elverpigerne. Du kunne ligne en der ikke accepterer et nej. Ville du tage mig med dig

selvom jeg sagde til dig at jeg ikke ville sætte mig ind i bilen med dig?

Jeg ville gerne med. Men jeg vidste ikke hvordan jeg skulle komme videre.

Så jeg nægtede at sætte mig ind da du åbnede døren for mig.

Jeg håbede du ville sige til mig at jeg bare skulle komme med dig. At jeg ikke havde noget at frygte. At du kunne holde mig i hånden gennem de mørke skove vi skulle køre gennem i din hvide bil. At du ikke ville forlade mig. Lige meget hvad. Du skulle sige til mig, jeg forlader dig ikke.

Tag mig med.

Til et sted hvor jeg kan være mig selv, være sammen med dig.

Et sted hvor jeg kunne lægge angstens fra mig og endelig give mig hen til hvilen.

Elverpigerne med hule rygge og spindelvævs fingre, de lod fingrene løbe gennem mit lange, mørke hår, sådan redtes det til silke. Jeg ville så gerne bo hos dem i skoven og lade mig made med deres sang.

Giv mig lidt figen at spise og en køretur til havet. Et sommerhus. Røde, gode silkepuder. Et sted jeg kan føle mig hjemme. Tilpas. Hvil ved min side. Hold min hånd i din. Stryg mig over håret. Flammer slikker i kaminen. Trøst dig med brysterne. De vil gerne.

De vil alt.

Hvis bare du vil dem.

Ville du sutte på dem som et spædbarn?

Ville du læse dine digte højt for mig mens jeg lå med hovedet i dit skød og du lod dine fingre glide gennem mit hår?

Kunne jeg mærke pikken blive hård under mig.

Det ville være dejligt. Så helt vildt dejligt.

Og du kyssede mig grådigt og ømt.

Og så førte du pikken ind i min mund.

Min åbne mund og mit vidt åbne hjerte.

Jeg ville smelte i din favn. Jeg ville virkelig give mig hen. Hvis bare du ville have mig.

Du var en stor og stærk mand. Hvis ikke mere end det. Jeg anede det. Men det var en dunkel anelse jeg havde. Du kunne godt bære vægten af mit lille banale vanvid.

Og du ville gerne.

Det troede jeg.

Det havde jeg bildt mig ind.

Dengang du var lys.

Mit hjerte.

Fodr det lidt.

Din stemme var mørk og smuk (som skove).

Det var længe siden at nogen havde sagt at jeg var smuk.

Sig det. Vil du ikke nok sige det?

Jeg ville gerne høre dig sige det.

Jeg ville tigge dig om at sige det. Tigge på mine knæ.

Jeg var træt.

Jeg var en kvinde parat til at elske.

Blive elsket.

En kvinde der beundrede dine digte.

Men det betød ikke meget.

Du vidste du var god.

Du havde ikke brug for min påskønnelse.

Men du elskede at jeg så på dig i beundring.

Du var så god og smuk.

Ville du elskes, Jakob?

Måtte jeg elske dig en lille smule, måske kun en uge eller to?

Eller var det evigheden vi sigtede efter?

Eller var du et flygtigt bekendtskab?

Havde du en lillesøster, Jakob?

Kunne jeg træde i hendes sted?

Måske kunne jeg have nøjedes med at være det: søsterlig.

Søsterlig med søsterlige bryster og søsterlige ben.

En sød pige at se film med?

Ærbar og behørigt genert. Urørlig fordi vi var beslægtede.

Jeg var ikke så meget.

Jeg var en kvinde der kunne lide at sidde lidt i sollyset i karmen og se ud på gaden.

Se på menneskene og bilerne.

Være en kat.

Med skinnende pels og bløde poter. Med knurhår der kildele dig på kinden når du kyssede mig, din lille mis.

Miav.

Undskyld.

Jeg ville tages alvorligt.

Jeg var en kvinde der håbede hun var smuk.

Jeg var en kvinde der burde være ligeglads med skønhed.

Men det var jeg ikke, ikke helt.

Der er ting jeg ikke kan sige mig fri for at være dum nok til at efterstræbe.

Skønheden og mændene.

Men begge fænomener var spildt på mig. Selv hvis de tilkom mig. Jeg kunne ikke nyde så længe jeg ikke kunne slappe af. Jeg havde sådan brug for at hvile ud.

(ved ilden)

Jeg vidste ikke hvem jeg var. Men jeg var her. I en vindueskarm i mit værelse.

(Ellens)

Jeg betragtede et barn på gaden, barnet hoppede frem, det var så sødt, et lille rullende æble.

Farens hånd ventede på hendes hånd. De fik fat på hinanden.

De var søde.

Jeg fik lyst til at åbne vinduet og råbe ned til dem. Vinke til dem. Være pigens mor og hans kone.

Må jeg ikke komme med jer?

Vil I ikke godt tage mig med?

En familie der kunne opsluge og indlemme mig.

Men de forsvandt igen.

Jeg kunne næsten ikke bære at jeg mistede dem af syne. At jeg ikke vidste hvem de var.

Når jeg greb ud efter noget fik jeg ikke fat.

En pik i hånden og ti i munden?

Nej. Jeg.

Jeg kunne lide at tage pikke i munden.

Mens fuglene sang:

Være et ivrigt dyr.

Sæd var mælk.

(Mælk var gift)

Lad mig die hos dig, min ko, Jakob.

Kald mig kalv og killing.

Lille skat.

Kvinde.

Hvis du kunne komme til at forelske dig i mig.

Lægge en hånd på min ryg.

Ville det være godt?

Ville det føles godt for dig?

Du var høj, Jakob. Betød det at din pik var stor?

Det ville jeg foretrække at den var.

Det ville jeg virkelig.

Det var mit store håb for dig og mig: at din pik var stor.

Jeg skulle fyldes ud til jeg nær ved bristede.

Jeg skulle holdes oppe og jeg skulle ikke kunne slippe væk.

Fra dig. Fra at du ville mig.

Du skulle tage mig. Sætte mig på plads.

Ville du mig noget?

Kunne du høre mig?

Jeg talte gennem tykke mure og klistrede drømme, min flammande generthed.

Jeg talte meget lavt.

Jeg havde ikke lært at hæve stemmen.

Var din tålmodighed uendelig?

Den store skål med kødsovs den sommer jeg mødte dig var.

Jeg slikkede den i mig.

Den sult jeg havde. Kunne den stilles?

Ville du bruge mig?

Det var dejligt at blive brugt.

Ømt at forfalde.

Det havde jeg altid elsket, slitage.

Falmet silke. Afskallet neglelak. Bukser med spirende hul i skridtet.

Om lidt bristede syningen.

Johns Auto. Til salg. Solgt. Maling der hang i flager.

Halvt smadret træhytte i træet, gynge der hang skævt.

Et hus der stod og længtes efter lys og hjerter med smadrede ruder og utæt tag.

Skimmelsorte vægge og svimmelsmukke suk når blæsten tog fat.

Gamle mænd og kvinder, hvad de tænkte om mig, hvad de gerne ville fortælle mig.

Deres smukke, kloge ansigter.

Jeg ville lægge mine håndflader mod deres kinder.

Jeg ville gerne have dem i tale. Men jeg turde ikke henvende mig til dem. Jeg vidste ikke hvad jeg ville sige. Måske ville jeg spørge dem om det bliver bedre, lettere, lysere? Måske ville jeg gerne have at de fortalte mig at det bare var sådan med livet at det kunne være tungt at leve og at det var som det skulle være.

Det er i orden. Skulle de sige.

Der er ikke noget i vejen med dig. Det er ikke til at komme udenom at liv også er sår efter sår.

Og sårene skal slikkes.

Skulle slikkes.

Jeg ville tilbyde dem min arm og hjælpe dem sikkert hjem. De vaktelede så målrettede mod det.

Alt så gennemvædet af lavendelduft og rosenduft og urinstank.

Det vidunderlige var at blive smilet til og gengælde smilet.
Det vidunderlige var at tro på at andre mennesker ville mig
det godt. Også selvom de ikke ville.

Kneppet igennem nætter i træk og hele tiden ømheden der
mindede om. Pikken der var stor og hjertelig som en onkels
hånd rakt frem til goddag.

Det var dejligt at tjene sine egne penge. Og det var nødvendigt hvis man skulle kunne se sig selv i øjnene, som kvinde,
tåle dagens lys, som menneske.

Jeg tjente ikke penge. Jeg arvede penge. Min smukke mors
smukke penge. Min mors penge var fars sexede penge før
han døde.

Far var generøs for han elskede mig.

Fra døden lod han sin kærlighed regne ned over mig i form
af pengene.

Tak, far.

Nu gik jeg gennem verden med en lethed som en engel. Rig
og henrivende som roserne.

Jeg behøvede ikke røre en finger, røre jorden. Jeg svævede
akkurat over.

Så kald mig engel, Jakob. Og behandl mig som en.

Du må ikke tro dine egne øjne når du ser mig folde vingerne
ud. Når jeg lyser.

Når jeg fortæller dig om min fremtid.

Jeg drømte om et hus. Et hus jeg ejede. Jeg drømte om en
mand, et barn, og måske endnu et. Blomstrende mennesker,
med blomstrende drømme. Alt kunne blive virkeligt.

Fester hvor de voksne kunne synge deres sange og børnene
drømme deres drømme.

Alt kunne blive virkelighed.

Hvis du ville det nok. Håndsyede silkegardiner.

Hvis jeg dækkede bord mens fuglene sang og gardinet af silke
puffet til af brisen dansede og det tidlige lys opklarede nat-
tens forbrydelse. Ikke længere mørket og frygten for at dagen
ikke kom; nu var dagen kommet. Se! Dagen var her!

Den skred frejdigt ind i stuen og bød os op.

Dagens lys kunne mildne alt. Jeg ville så gerne kunne tåle
dagens lys.

Min drøm var kun en drøm. Gudskejov for det. For min
drøm tog ikke højde for hvem jeg var.

Det man kaldte realiteterne; den rene og skære virkelighed.

Jeg var gennemsigtig som glas og mine fodspor kunne ikke
ses i sneen.

Jeg kunne ikke stryge en skjorte. Se efter et barn. Være hjem-
mets hjerte.

Om det gjaldt mit liv.

Jeg ville synke ned på bunden af mig selv.

Gå op og lægge mig. I sengen var der fred. Ingen ville mig noget der.

Når nogen krævede noget af mig som ikke faldt mig let havde jeg det med at lade som om jeg ikke hørte hvad der blev sagt – hvad?

Hvad sagde du?

(Hvad siger du?)

En evne jeg udviklede i min mors hus. Et sted hvor det var vigtigt at kunne gå i et med tapetet.

Gøre mig usynlig. Gøre mig så lille som muligt.

Indimellem, på de onde dage, var det vigtigste ikke at gøre mig bemærket.

Onde mor på onde dage med onde bemærkninger og onde, skødesløse berøringer.

Jeg var harsk smør. Jeg var en pludselig røv i lysningen i skoven hvor mændene går tur med hundene.

Jeg havde af og til sat mig på hug for at tisse, ublu og irriteret over at jeg var en kvinde og derfor ikke kunne stå op og pisze på et træ.

Du er ikke usynlig, sagde min mor.

(Selvlysende.)

Jeg sætter mig mellem træerne, sagde jeg. Ingen ser mig.

Jo, de gør, sagde min mor. De ser dig.

Jeg var lækker og ulækker og en kvinde i fuldt flor. Mør og hidsig. Alt det jeg skulle gro. Alt det jeg skulle holde mig for god til.

Ikke misunde min søster hendes evne til at få venner.

Ikke misunde min mor hendes mænd.

Ikke savne min far.

Ikke købe kjoler på internettet i hemmelighed.

Ikke bruge min mors penge uden hendes tilladelse.

Det ømme og svære lindrede jeg med salve. Salven var sæd. Jeg smurte mig ind og glinsede som fisk, stjerner, syge øjne.

Jeg ville frelses. Gøres rask.

Jeg ville opsøge en læge og jeg ville kneppe ham gul og blå. Som prinsessen på ærten. Som Sverige. Smørblomster, himlen. Citroner, blåbær.

Jeg ville have en kølig hånd lagt mod min varme pande og et bolsje at sette på. Alt der smagte af helbredelse skulle smelte på min tunge. I min rosenrøde kjole med mine lyse-

røde negle ville jeg lade mig tilse. Gør det ondt her? Her? Her? Åh ja.

Og her –

Øjne hvilede på mig når jeg gik gennem skovene. Mændene med hundene. De glædedes.

De ville mig.

De ville mig det godt. Jeg vidste det. Jeg vidste det bare.

Jeg var god som skønheden. Jeg var virkelig en engel.

Jeg duftede godt.

Jeg var en fælde mænd kunne gå i.

(som de gik udenom)

Nej.

(men hvad med Jakob?)

Åh, Jakob.

Manden i mit liv. Jeg ville have ham. Måtte have ham. Jeg glemte andre mænd. Jeg var villig til at glemme alt andet end ham.

(virkelig?)

Jakob. Hvordan skulle jeg kunne glemme ham? Vi havde aftalt at mødes. Men vi havde ikke aftalt hvor eller hvornår.

Jeg var så bange for at når han så mig igen ville han se at jeg ikke var værd at samle på. At jeg ikke kunne leve op til hans ide om mig. At det indtryk jeg havde efterladt var et sjældent gunstigt indtryk. Et indtryk som ikke var retvisende. Den dag jeg mødte ham var jeg usædvanligt lysende og det var næsten som om jeg var en anden. Som om noget i mig var vågnede og sang siren sang. Jeg var helt fugtig af at stige op fra et nyfødt hav. Jeg havde lige fået mine ben. Jeg havde taget sminke på. Jeg havde barberet alt. Jeg var glat som smør og mine bryster var stolte. Jeg var lyvende om alt. Mit udseende løj, min stemme, mine ord, min holdning, som jeg sad så rank og smilende og sagde de ord som han havde brug for jeg sagde. Hvad nu hvis denne løgn om at være en perfekt kvinde blev afsløret? Hvad nu hvis han pludselig kunne se gennem mig og se hvad jeg egentlig var?

(hvad er du?)

Kvalmefrembringende.

Jeg er væmmelig og pelset.

Alt for liderlig og alt for villig.

Afhængig af Ellens omsorg. Af at andre tager sig af mig. Det tryggeste for mig var at være elsket uden for alvor at elske tilbage.

Jeg kaldte mig kun engel for at lyve.

(for at lyse)

Jeg længtes efter at elske for alvor.

Jeg ville så gerne møde Jakob igen og kaste mig i hans favn som var den en afgrund, men jeg var i tvivl om han ville åbne den for mig.

(Men hvad lyver Jakob om?)

Hvem er han?

Var han den han gav sig ud for at være?

Mit hjerte sagde ja.

Og hjertet lyttede jeg til. Hvem skulle jeg ellers lystre? Jeg havde lært det af digte.

All you need is love

(Beatles)

Jeg husker ikke om han faktisk havde et overskæg, men nu så jeg ham for mig med et.

Virkeligt sexet.

Jakob havde skrevet.

Kom frem.

Jeg lå på maven på min seng med min telefon og tog mod til mig.

Tak for bogen. Så smuk.

Tak.

Hvordan ved du hvad jeg hedder?

Det siger jeg ikke.

Jeg ved mere om dig end du tror.

Han vidste mere om mig end jeg troede.

Men hvad var der at vide om mig?

Ikke meget.

Meget.

Hjerte

Hjerte

...

...

Sig noget?

Cinamateket igen?

Filmtaget?

I solen?

Ja!

I morgen?

Ja.

Jeg glæder mig.

Jeg glæder mig.

Vi ses.

Vi ses.

(I ses).

Shhh.

Nu væltede Ellen ind ad døren med alle sine tasker.

Nu var det på tide at komme væk.

Jeg skulle væk.

Alt i mig skreg:

Væk fra dette liv med hende her i denne lejlighed.

Hun havde i sinde at holde på mig hvis hun overhovedet kunne.

Hun kunne ikke.

Ikke længere.

Ikke længere denne ventesal.

Jeg ville have en mand og et hus. En fremtid. En skat at lægge til mit bryst.

Jeg ville fodre.

Jeg ville ikke gå i et med dukker og planter.

Jeg var ved at vågne.

En sen og ubesindig opvågnen.

Jeg skulle ikke sove mere.

Jeg skulle ud af min dvale.

Det var det Jakob havde forstået.

Før jeg selv havde forstået det.

Jeg var plukkemoden.

Jeg var redningsklar.

Og nu var jeg vågen.

Han ville møde hende han mødte. Jeg skulle ikke lade som om jeg var en anden.

Min opvågning tiltrak ham.

Ingen grund til at tro andet end at han langt om længe ville kneppe mig.

Mit hjerte slog hårdt og hurtigt.

Ellen kaldte på mig.

Jeg gemte mig under sengen.

Holdt vejret.

Det var som at være barn igen!

Hun sagde mit navn blødt og kærligt. Men jeg lød det ikke. Hun råbte mit navn højt og klart. Og jeg gav mig ikke til kende. Hun skreg mit navn skingert ud i stuen og jeg var stille. Hun græd og hulkede og jeg kom ikke frem. Hun smadrede noget, jeg gik ud fra det var med vilje. Og hun smadrede noget mere. Jeg kunne blive hernede i mørket så længe det skulle være. Jeg var vant til at holde ud. Være stille. Alligevel skræmte det mig hvor ophidset hun var og i hvor lang tid hun raserede lejligheden. Stolene blev væltet og der blev hamret hårdt i væggen. Til sidst lød det som om hun sad eller lå stille et sted og græd stille. Til sidst lagde hun sig på sengen, min seng. Den gav sig under hendes vægt og lidt støv dryssede ned i mine øjne. Jeg håbede på at hun snartsov og det gjorde hun. Hendes vejrtrækning blev tung og regelmæssig. Hun havde givet op. Vidste hun at hun havde mistet mig? Jeg kunne krybe ud i lyset og forlade min vamle puppe. Jeg fik samlet det tøj der lå på gulvet og stolen sammen, tømte en af Ellens tasker og tog den med mig, med mine kjoler, mine stilettter, sminken. Alle planterne lå på gulvet og

krukkerne lå i skår om dem. Jeg måtte træde forsigtigt for at nå uskadt frem til døren.

Jeg trådte ud i en tidlig, kølig morgen. Solen var ved at stå op. Fuglene sang. En fejemaskine fejede gaden. Vi havde aftalt at mødes klokken seksten. Jakob og jeg. Jakob og jeg! Jeg skulle finde et sted at slå tiden ihjel indtil jeg så ham. Så ham! Jeg var træt, men for spændt til at kunne sove og jeg havde heller ikke længere et sted at sove.

Jeg ringede til min søster og jeg vidste ikke hvad jeg ville sige til hende og da hun svarede sørndrukkent og forvirret over at jeg ringede så tidligt sagde jeg at jeg savnede hende og at jeg ville ringe senere. Selvfølgelig, sagde hun, men vent til solen er stået op.

Og solen stod op og.

Jeg havde lyst til at fortælle hende om min lykke. Men jeg havde en anelse om at hun ville forholde sig skeptisk til mit eventyr med Jakob. Det var ikke altid let at være min søster. Og det var heller ikke altid let at være hendes. Men ingen af os ville tale om det. Det der var svært.

Jeg lod hende svæve i uvished. Hun kunne bare svæve.

Jeg gik langs Søerne. Hundene var ude og løberne var ude. Jeg ventede på at cafeer åbnede. Jeg måtte hurtigst muligt skifte fra min natkjole til min hvide silkekjole. Jeg skulle sminke mig og børste mit hår. Jeg ville ligne hende jeg ville være. En perfekt kvinde. Der skulle ingen afstand være mellem mig og hende. Jeg havde Ellens perlekæde med i tasken, den lå

stadig dernede, jeg troede ikke at perlerne var ægte, men de var smukke og jeg fæstnede kåden om min hals.

Med en croissant i hånden og mit betalingskort mellem tænderne fløj jeg ned i en stol i natkjolen, rosenknoppet og cremehvid, som jeg håbede på måske ikke lignede en natkøle i dagslys, og satte mig til rette med benene over kors og dannede et mål for blikke der manglede en at dømme, eller drømme om.

Jeg skrev ned på en serviet med en eyeliner:

(med en læbestift)

Hvorfor suger alt i mig mod dig?

Længes du efter mig som jeg længes efter dig?

Det suger så stærkt i mig efter dig.

Har du altid været smuk eller er din skønhed noget du fik dig bildt ind og er denne indbildning så stærk at den også overbeviser mig?

Vil du mig noget?

Er jeg en gåde?

Er du?

Vi skal bare mødes og forelske os.

Solen og månen skal skinne for os.

Jeg skal have lidt af dig.

Lidt.

Du får mig.

Om lidt.

Tiden gik langsomt. Jeg var smuk. Smuk om lidt, lidt efter lidt. Som timerne gik blev jeg mere og mere smuk. For tanken om ham fik gløden i mine kinder frem, blodet løb til mine læber. Øjnene skinnede med stjerners kraft.

(stjernerne med øjnernes)

Han var virkelig solen jeg vendte mig mod og åbnede mig for.

Om lidt skulle jeg sprede mine ben!

Om lidt skulle mit hår ligge spredt om mig på puden.

Om lidt skulle han sætte sin mund mod min og puste liv i mig og jeg skulle stå ud af sengen, genopstået. Vakt til live.

Stærk og ren og blomstrende.

Snart, åh så snart, skulle han være alt jeg ønskede han var. Og jeg skulle være alt han ønskede jeg var.

Jeg var allerede i hans arme og jeg kom til at vælte en vase da jeg rejste mig for at gå ud på toilettet for at gøre mig finere. Og jeg lod den ligge og lod som om jeg intet, intet havde at

gøre med de glasskår og det vand og den rose der lå efterladt på gulvet ved mit bord der stod i hjørnet af cafeen. Når jeg satte mig et sted ville jeg helst kunne se alle. De andre gæster var tre skaldede mænd, de sad hver for sig, og to af dem så ud til at vente på nogen, de så rastløst ned i deres telefoner og ud ad vinduet. Den tredje lignede Jakob en smule, men det var ikke ham, det kunne det ikke være, selvom han havde de samme grønne øjne som Jakob havde. Og han så på mig med et stille smil. Og jeg smilede til ham. Mit hjerte sparkede hestehidsigt i mit bryst. Jeg fløj ind i silkekjolen og efterlod natkjolen på det grønne flisegulv.

Jeg havde vinger.

Jeg nåede ikke at betale, jeg fik så travlt med at møde ham. Jeg troede jeg efterlod noget af mig selv. Jeg troede jeg efterlod noget jeg ikke længere kunne bruge.

Jeg troede jeg gik en lys fremtid i møde.

Jeg var en kvinde der troede på at en mand kunne redde mig.

Jeg var så klar til hvad som helst. Bare det var nyt.

Jeg tænkte, kunne han se mig i dette nye lys, et lys sprødt som friske, grønne æbler er sprøde, jeg tænkte, kunne han løfte mig op om sig og lade mig være begyndelsen.

Jeg gik gennem Kongens Have, jeg gik forbi bronzeløven ved rosenhaven, og jeg løftede dens tunge for at se om noget skjulte sig under den.

Jeg gik forbi legepladsen hvor guldægget i midten af flokken af børn skinnede og brændte de hænder der lagde sig på det. Solen tager sig godt af det æg, med tiden vil det ruges ud, når tiden er til det vil det klække og noget vil træde ud og græde ud.

Er det mig?

Var det mig?

(nej.)

Men jeg gik forbi det og så med stor ømhed på de smukke børn der legede ved det. Jeg fik lyst til at tage et af dem i hånden og forsigtigt tage det med mig. Det var som om de var blomster jeg kunne plukke af.

Måske fristede jeg fædre og mødre. Måske var jeg nu så smuk som jeg skulle være hvis jeg ville vinde den opmærksomhed jeg tørstede efter. Måske havde alle lyst til at samle mig op og knuge mig mod deres bryst.

Jeg var lidt svimmel.

Det var blevet køligt, en sommerstorm var varslet, træernes blade raslede, fugle cirklede, måske skulle jeg købe en jakke? Men tiden løb fra mig. En fugl fløj hårdt ind i mit baghoved. Med gåsehud og blålige læber gik jeg mod ham. Med brystvorter der tittede frem gennem stoffet, hårde som arbejde. Vinden legede med mit lange, mørke hår.

Jeg nærmede mig ham.

Jeg løb op ad den snoede trappe.

Han sad og læste. Han glemte verden omkring sig. Havde han glemt alt om mig? Om at jeg skulle komme? Jeg stod helt tæt på ham før han ænsede mig. Jeg måtte puste ham på kinden, jeg stod bagved ham, og min kind svævede ud for hans, jeg kunne mærke varmen fra den, og ville så gerne lægge min mod hans, mærke overskægget kilde min bløde hud, møde munnen derfra, med et let drej mod venstre, mod hans bløde læber, lande der, og kysser mig ind i hans favn. Men jeg turde ikke være så kæk, jeg turde ikke antage at hans længsler stod mål med mine længsler. Jeg holdt igen, og pustede kun, med en ånde der duftede af pebermynte, og han så op og brød ud i et smil som gjorde mig svimmel og kun endnu mere opsat på at klæde mig af foran ham og lade ham tage mig. Tage sig af mig.

Jeg trådte et skridt tilbage, og han rejste sig op og tog et skridt frem, mod mig, og omfavnede mig, og jeg havde ikke lyst til at forlade den omfavnelse, men han slap mig, jeg efterlod et puddermærke på den hvide skjorte, og jeg rørte ved mit gennemblæste, viltre hår, førte det bag øret, jeg vidste at jeg var i nærheden af at ligne en engel, lyset fra mig ramte ham og lyste ham endnu mere op, vi spildte alt vores lys ud over hinanden og stod som to ranke fakler og flammerne ville kun glide ind i hinanden og blive bål.

En glødende cigaret lå på kanten af et askebæger. Noget der lige havde været i hans mund. Hvad var i hans tanker? Han gestikulerede mod bænken han sad på og jeg lagde det ene ben over det andet og foldede hænderne i mit skød. Jeg rystede af kulde og sindsbevægelse og han lagde et tæppe om mig og det var varmt og stort og føltes i det øjeblik præcis som min fremtid, som ikke kunne være andet end varm og stor, den lille, kolde, knyttede, kampberedte næve fortiden var, var ikke længere værd at lade sig omslutte af. Nu skulle jeg slippes, jeg skulle falde og falde og falde, og lande på en smuk mands brede bryst. Han kaldte mig baby og jeg smel-

tede. Ingen af os kunne lade være med at smile mens vi talte. Jeg kan ikke huske hvad vi talte om, jeg kan bare huske hans smil og at han på et tidspunkt lagde sin hånd på min arm og at berøringen brændte mod min hud. Vores knæ rørte ved hinanden. Han sagde, du er smuk. Han sagde det på en måde så det lød som om han var overrasket over det. Som om han opdagede min skønhed og mit lys der, mens vi sad og så ud over byen, mens det trak mere og mere op til sommerstormen som snart ville gennemruske os og parasollerne som ingen havde taget ind. Det var jeg også sidst du så mig. Han så forvirret ud, mens hans kinder rødmøde, og han nikkede, og sagde, ja, som sidst, og ville have vin. Vi drak hvidvin og mit hår blæste om mig. Mine kinder blussede fordi jeg var genert og indtaget. Jeg var genert og uvillig til at virke genert. Jeg famlede ved Ellens perler som klædte mig.

Han aede sit overskæg. Han sad med spredte ben og armene ud til siderne, hvilende på bænkens ryg.

Hans læber glinsede af lidt spyt og vin, de var fyldige og mørkerøde, jeg ville slikke på dem, bide lidt til under et kys, smage hans blod, jeg troede at han, han der, foran mig, med sikkerhed ville være den der kunne love og holde løftet. Alt bliver godt. Du har intet at frygte. Kærligheden tåler, tror, håber, udholder. Alt. Alt! Hvis jeg kyssede ham, om lidt, så ville løftet blive givet. At han var min og at han ville bære mig gennem det svære der ville komme. Jeg ville falde ind i hans favn, falde og falde og falde. Et fald der aldrig ville føre til grund. Med ham kunne jeg svæve. Jeg følte det helt ud i de vinger der snart ville skyde frem fra min ryg. De spirede i mit kød, pirkede mod huden, brød snart frem gennem den. Jeg skulle elske ham.

(blød jord venter dig)

Det ophøjede ved alting, det bemærkede og forstod jeg. Alt var som i en drøm. Rosenrødt. Jeg måtte tættere på ham, jeg lænede mig mod ham, afstanden mellem vores ansigter var uanstændig, men vi lod som om den ikke var, vi lod som om vi ikke vidste hvad vi ville med hinanden. Vi ænsede ikke andre end hinanden. Vi bemærkede ikke kvinden der sad og betragtede os iført en sort buksedragt. Vi bemærkede ikke hendes smil, for hun havde set hvad der skete med os, mellem os, mens hun sad og plukkede af et bæger med popcorn. Vi bemærkede ikke det barn der løb skrigende i lykkerus over det gennemsigtige gulv for hun troede hun fløj. Og det gjorde hun næsten, for vinden var så stærk nu, den kunne næsten tage hende med. Vinden tog mit tæppe, det var gledet ned om mine skuldre og jeg glemte jeg frøs for jeg var fortryllet og vinden slæbte det nogle meter henad gulvet, som en ulv sit lille dyr, før den lod det ligge, men nu så vi op og forstod at stormen tog til og at vi måtte søge et andet sted hen hvis vi ville blive ved med at glemme verden sammen, hvis vi ville videre, hvis vi ville knekke om lidt.

Vi ville knekke om lidt!

Et vindstød slog hårdt ind over taget.

Barnet græd. Hendes popcorn fløj i luften. Hendes far tog hende i hånden og vi var de eneste tilbage.

Nu huskede jeg hvor jeg var.

Bag ham kunne jeg se de stier jeg lige havde vandret rundt på og jeg kunne næsten stadig se mig selv, jeg fik fuglen i hovedet lige ved roserne, og jeg troede, da jeg mærkede slaget, at nogen slog mig ned, at jeg døde. Et øjeblik troede jeg jeg var

blevet slæt ihjel. Jeg troede Ellen var fulgt efter mig, havde fundet mig, og nu ville hævne sig på mig fordi jeg havde forsøgt at undfly hende, men selvfølgelig var det ikke hende, hun var ensom, ikke blodtørstig. Hun ville aldrig kunne gøre mig fortræd, det eneste hun ville var at elske mig (for evigt). Det var bare fuglen der ville passe på sin rede. Jeg var kommet for nær hendes øg. Havde Jakob siddet her og set mig gå rundt dernede? Vidste han hvor bange jeg var for at han ikke længere så på mig som om jeg var overjordisk. Hvor bange jeg var for ikke at blive forført? Hvis han ikke ville hvad han havde villet sidst. Hvis ikke han ville sprøjtet sæd ind i mig og gøre mig med barn. Hvis ikke han ville blive hos mig og kalde mig baby for altid.

Måske ville han bare snakke? Måske ville han bare gerne være min ven? Måske var han ensom? Måske mindede jeg ham om hvor godt han havde det med sin kone? Var han gift? Jeg vidste det ikke. Men jeg kunne mærke at han havde noget at skjule. Noget i ham holdt igen, han ville gerne, men så ville han ikke helt. Jeg var et værelse han kunne gå ind i og gemme sig lidt i. Jeg var måske en hemmelighed han trængte til at have. En pude at lægge hovedet på, et øjeblik, for lidt tiltrængt hvile. Jeg ville kæmpe for at slå klørerne i ham. Jeg ville sejre over den kone der måske fandtes. Som måske hed Emma og som måske havde grønne, lysende øjne som han havde, og som måske havde langt, rødt hår, og som måske havde født hans børn og måske lige nu forsøgte at få fat i sin mand som sad her med mig og ignorerede at hans telefon vibrerede i hans lomme. Måske fandtes jeg mere end hun fandtes. Jeg var i hvert fald våd og sitrende og da vi rejste os førte han mig frem mod trappen med en hånd på min lænd, hvor rosen var, og himlen havde et underligt lysende rødt skær, og der, på vej ned ad trappen, blev jeg for alvor besat.

Jeg støttede mig til ham hele vejen ned, jeg var svimmel og det sortnede for øjnene, og jeg tænkte at det måtte være vinen, selvom jeg ikke havde drukket meget, men det måtte være vinen. Han havde drukket mere end mig, men virkede ikke påvirket, men var meget varm og tæt på mig, hans mund hviskede mod mit øre og han foreslog at vi lod være med at se den film vi havde talt om at se og i stedet fandt et sted hvor vi kunne være i fred og jeg sagde, ja, please, et sted, fred! Dig og mig. Måske var det lynet der slog ned, forelskelsen der ramte mig for alvor, hans øjne der åd mig, og så forelskelsen der blomstrede frem i mit bryst, som en gal sommer. Nu var det alvorligt. Nu var vi på vej mod en seng. Sengen ventede os. Nu blomstrede lykken frem i brystet og åd mig op.

Nede på gaden fandt vores hænder hinanden. Vi gik hånd i hånd gennem blæsten. Og jeg var kun hånden i hans. Jeg var kun en pige ført med vinden som et lille blad. Jeg var kun et stort, mærkeligt dyr der skulle ind at æde. Vi gik mod hotellet der lå om hjørnet og det var mørkt nu. Ingen af os sagde et ord. Som om vi var lige ved at skyde en due ned fra himlen. Vi gik så tæt at vores arme rørte ved hinanden. Vi havde blæsten i ryggen og blev skubbet frem. Og så var der en mur. Og så var der en mand der pressede mig op mod den og ikke kunne holde sig tilbage mere. Og så var der hans hænder om mine håndled der holdt mig fast og jeg var en sommerfugl med en nål igennem mig og hans tunge trængte ind i min mund og han fik trukket kjolen ned under mine bryster og jeg klynkede, for jeg ville have ham, nu, men han krængede ikke kjolen helt af og overlod den til stormen, og mig, nøgen, til gaden og pikken, og han tog ikke om brysterne, han tog dem ikke i munden, det dryppede fra dem. Store, tunge dråber. Dråberne piblede frem og var lyserøde. Han holdt en hånd under det venstre bryst og samlede en

lille sø af det lyserøde. Han slikkede det i sig, som en kat. Og jeg kunne lugte det duftede af lavendel. Han førte stropperne op over mine skuldre og hev mig ind til sig. Holdt mig fast selvom jeg forsøgte at gøre mig fri af hans favntag. Dråberne foruroligede mig og jeg havde kvalme. Jeg var tæt på at kaste op og jeg syntes pludselig hans grønne øjne ikke var søde, men farlige. Men så slap han mig og vi havde begge lyserøde skjolder på brystet og han sagde, kom? Og jeg sagde ja. Jeg havde ikke andre at følge og lystre end ham. Og jeg elskede at lystre. Og jeg ville have ham. Det brændte mellem mine ben. Og vi gik i stormen mod hotellet. For jeg var fortryllet og jeg ville tro på kærligheden og jeg vidste at hans pik var stor og stærk for det havde jeg mærket gennem buksene. Hotellet han førte mig til var et jeg kendte fra mine drømme. Det var et hotel jeg ofte passerede når jeg gik mine ture i natten og jeg spekulerede på hvem der var derinde, mellem lagnerne, med champagne og chokolade, håndspejle af guld, dragter der smøg sig om svulmende og smukke kroppe og mænd der forgudede og tog sig af og ville elske dig for evigt, en nat eller to.

Måske kunne Jakob være en af de mænd og måske kunne jeg være en af de kvinder jeg havde fantaseret frem. Måske kunne min drøm blive til virkelighed.

Jeg forestillede mig en kvinde, fin og bleg, med store, kolde øjne, store, bløde krøller, store, tunge bryster, små, spidse knæ, at hun sad på knæene, på tæppet, og åbnede sin mund for hans pik. Han gav hende den som var den mad, han madede hende og hun afventede, hans sitren. At hun kunne synke, trække vejret. Hans hånd var i hendes hår og han pressede hende mod sig, holdt hårdt og for længe.

Men det gjorde ingenting. Hun suttede hans pik til han kom og hun slugte hans sæd. Hun ville gerne.

Efter detsovde i den bløde, kostbare seng.

Lidt af pudevåret mellem hendes fingerblommer. Hans lår mellem hendes.

Jeg ville derind, til dem, så jeg kunne blive til dem, så virkeligheden kunne bøje sig for sandheden. At jeg hele tiden havde beboet hotellet, at jeg aldrig var andet end en kvinde inde i værelset og jeg kunne hedde måneskin eller solskin.

Vi trådte ind sammen, forkomne, gennemruskede af vind og kys, duftende af lavendel og køn. Jeg lod som om jeg aldrig havde lavet andet end at bevæge mig ind på fine hoteller med fremmede mænd der vidste hvad de ville og jeg lod Jakob bede om et værelse og jeg lod ham føre mig frem til det. Receptionisten havde smukke hænder og en sirlig håndskrift, han skrev vores værelsesnummer (syvoghalvfjerds) ned på en lille rød seddel og jeg fik den i hånden og han så mig i øjnene da han gav mig den og så ud som om han vidste mere end jeg vidste. Jeg kunne ikke gennemske om han så bifaldende eller misbilligende ud. Jeg fik lyst til at hviske undskyld til ham.

Jeg fik et glimt af mig selv i spejlet og jeg genkendte ikke mig selv. Jeg var så smuk. Så vildt smuk. Jakob havde nøglen i den ene hånd og holdt mig i hånden. Førte mig gennem gange og mod elevatoren. Jeg blev svimmel af fryd ved tanken om at være i nærheden af at være min egen fantasi. Om lidt skulle jeg være den kvinde jeg havde drømt om at være så længe.

Foran os gik to kvinder i stewardesseuniformer og med rullekufferter, deres hår var samlet i stramme fletninger der hang fra nakkerne. En lys fletning. En mørk fletning. De drejede

til venstre, vi drejede til højre. Vores værelse lå for enden af gangen.

Som spøgelser svævede vi ind i silken og overdådigheden. I mine æggestokke lå mine æg som patroner. De ville erobre universet. Skyde gennem alt.

En hveps fløj rundt i værelset.

Han lukkede døren bag os.

Han så på mig som om jeg virkelig var for god til at være sand.

Det farlige der havde været over ham, et øjeblik, var forsvundet igen og nu var han kun dejlig og sulten. Han lod en finger glide ned i mine trusser og mærkede hvor våd jeg var.

Du er så våd.

Jeg var så våd.

Jeg kunne sluge hans pik, ham, universet. Det eneste jeg ville var at æde alt med kussen.

(jeg tror den fik tænder)

Jeg red ham og han så op på mig som var jeg Jesus der kom til ham for at fri ham af alle synder, jeg skulle kneppe ham ren og god, mine bryster hang tunge og blege over ham, og svulmende af ægløsning, den lyserøde væske dryppede stadig fra dem, han fik det i øjnene, og det så ud som om det ikke generede ham, det så ud som om det ophidsede ham, bry-

sterne var så smukke, det sagde han, han satte munden mod det ene og så det andet og suttede væskeri i sig, det drev ned ad hagen, jeg klynkede af fryd. Han bevægede sig ned forbi min navle og satte munden mod min kusse og kyssede den. Jeg bed ikke tungen af ham, men tog imod den med stor tak-nemmelighed, den borede sig ind i mig som en stærk lille ål, jeg var tæt på at komme og han holdt inde og han vendte mig om og han gav mig småk, med flad, hurtig hånd, og holdt så fast om mine håndled, mit ansigt var presset mod madrassen, og det var svært at trække vejret, og han jog pikken ind og stødte hårdt og hurtigt og beslutsomt og lod sæden sprøjte ind i mig.

Uden min velsignelse. Jeg sagde ikke ja og jeg sagde ikke nej.
Jeg kom.

Jeg faldt i søvn i hans arme med sæden drivende ned ad låret.

Da jeg vågnede var han borte.

(Hvepsen lå død i vindueskarmen.)

Da jeg vågnede følte jeg mig fri. Jeg følte mig ren. Jeg følte mig lykkelig.

Forløst.

Sengen var stadig varm hvor han havde ligget.

Han lå hos mig og gik fra mig. Han lå bare og han gik bare, så helt vildt ubesværet. Så svævende og letsindigt.

Jeg var ked af at han var gået uden at sige farvel. Jeg ville gerne have sagt farvel til ham. Mærket hans krop mod min endnu en gang. Den smukke, blege brystkasse. Jeg ville gerne have sagt tak.

(for hvad?)

Han efterlod mig stærk og ny.

Han gav mig kvalmen. Han gav mig hende.

(gjorde han?)

Han havde hvisket til mig at jeg bare skulle blive i værelset så længe jeg ville.

Jeg betaler.

Tænk ikke på det, min skat.

Min smukke.

(dukke)

Bliv og hvil dig.

Kvalmen blomstrede i mig og jeg var en rose der langt om længe åbnede sig.

Vi kunne bo her, sammen, vi kunne skabe et hjem. I dette værelse. Leve som to undvegne, som to rasende børn, som en hemmelighed, et sødt eventyr. Dagens lys derude kunne

vi forskånes for. Ingen af os behøvede det. Vi behøvede bare mørket og herinde og hinanden.

Men Jakob var gået.

Lige gået.

Måske slog døren i i det sekund jeg åbnede øjnene.

Måske kunne jeg se ham nede på gaden hvis jeg skyndte mig at se ud ad vinduet.

Jeg ville styrte hen til vinduet, men jeg var så kvalm at jeg først ikke var i stand til at rejse mig.

Jeg kastede op i sengen. Jeg kastede op i håndvasken. Jeg kastede op i elevatoren. Jeg ville ned i receptionen og spørge efter Jakob. Jeg måtte have ham tilbage. Jeg ville tjekke ud af hotellet og finde ud af hvor han var taget hen.

Receptionisten kunne ikke hjælpe mig. Intet at gøre. Intet. Desværre. Og han rettede på en buket. Jakob havde bedt om at låne en telefon. Han havde ringet til en kvinde. Jeg tror det var hans kone, receptionisten så stadig mod blomsterne, men lagde sin ene hånd over min.

Men bliv, sagde han med et smil der nåede øjnene, bliv bliv, her er så dejligt, vi passer på dig, varter dig op.

Jeg slikker gerne ditår.

(sagde han det?)

Det blev sådan. Jeg takkede receptionisten, nu så han nærmest gennem mig, som om jeg var blevet usynlig, jeg lagde en hånd på hans hånd der lå på min hånd, og alle vores hænder var kolde, jeg trak hænderne til mig da han begyndte at rødme på halsen, og læberne skilte sig let ad, en tråd af savl forbandt dem og jeg fortrak til værelset og her skulle jeg gro, lidt tid. På Jakobs regning. Værelset kunne være min puppe.

Jeg håbede så underligt på at han ville komme tilbage. Jeg var kun et menneske.

Jeg ville ikke acceptere at han ikke vendte tilbage til mig. Jeg havde lyst til at opsøge ham. Få ham i tale. Men jeg fik ikke listet en adresse ud af receptionisten. Jeg gav ikke receptionisten et kys på kinden som tak. Jeg opsøgte ikke Jakob. Jeg fik ikke kun hans kone i tale. Emma. Hun ville ikke vide af mig. Hun lod mig ikke vide at jeg aldrig kom til at se ham igen. Hun vidste ikke hvem jeg var. Det gjorde mig ikke lykkelig.

Døtrenes navne stod ikke på postkassen. Maria og Alma.

Maria og Alma.

Jeg opsøgte ikke deres skole. Jeg fik ikke øje på dem på deres vej hjem til det smukke hus de var familie i. Jeg fulgte ikke efter dem. Jeg noterede mig ikke at de var cirka 12 og 14 år, usædvanligt smukke, usædvanligt blege. Grønne øjne, fyldige læber, rødt hår.

Jeg blev ikke stående længe og forsøgte at få et glimt af dem gennem ruderne. Jeg blev ikke jaget væk af deres mor med trusler om politi. Jeg spyttede hende ikke i ansigtet.

Jeg duftede ikke stadig lidt af Jakobs sved og sæd da de vred armen rundt på mig. Bukkede mine håndled ned mod sig selv.

Jeg skreg ikke af smerte.

Jeg blev ikke, ikke bedt om aldrig at vise mig her igen.

Jeg så ikke min elskede stirre ud på mig gennem vinduet.

Jeg græd ikke.

Jeg tog ikke frarøvet al fremtid og mening hjem til hotellet for at forskanse mig der, måske for evigt.

Jeg tog det hele med ophøjet ro og accepterede de omstændigheder jeg var i.

Han kom ikke tilbage. Han efterlod mig. Den smukke ting jeg var skulle nu ligge her og glitre. Han gav mig mit hjerte tilbage. Jeg havde givet ham mit hjerte og han gav det til mig. I værelset groede jeg som en plante. Jeg fik lys og mad og vand. Der var ingen grund til at forlade hotellet. Der var ingen grund til at vende hjem til Ellen. Jeg ignorerede hendes opkald. Hendes vrede beskeder. Hendes bekymrede. Hendes truende. De trygлende. Her var fred og ro og jeg behøvede ikke se nogen, og jeg behøvede ikke ses af nogen. Og længe havde det været en drøm at være usynlig. Og nu var jeg så tæt på at være det som det var muligt. Der var omsorg i rummet. Fjernsynet passede på mig og tapetets stribet passede på mig. Det smukke, gule dynebetræk tog sig af mig. Dagen efter han gik og dagen efter og dagen efter og dagen efter var ømme og lune som spædbarnshoveder efter fødsler. Hans duft hang

stadig i luften. Jeg nærede mig på fantasier om ham og om det som var sket. At jeg havde fået lov at få ham. At jeg var blevet rørt ved af en hånd der ville røre mig. Jeg kom gennem de dage som en prinsesse kommer gennem nätterne i silkelagner i himmelsenge på slotte i eventyr, som tiden gik gav jeg mig hen til livet uden retning. Jeg ville ikke forlade hotellet. Jeg ville blive her og vågne langsomt. En opvågning uden ende. Det var vidunderligt. Jeg glemte at jeg fandtes. Jeg var en glemt ting. Noget der bare måtte ligge til nogen savnede mig eller glemte mig. Jegsov ikke længere. Det var det vidunderlige.

Støvet glitred i sollyset.

Fjernsynet og vinduet badede mig i lys og virkelighed. Jeg trak gardinerne for når jeg vågnede og fra når natten kom. Jeg ville se månen og stjernerne. Jeg ville se gadelygternes skær og bilernes lys. Sirener og kirkeklokker og børn blev søvnens lyde. Nat var dag og dag var nat. I mørket var jeg vågen og i lysetsov jeg.

Om natten var verden lidt mere min. Mere min end den nogensinde havde været. Lidt mere mild. Jeg følte mig stærk og vågen. Der var en ny kraft i mig som jeg undrede mig over, men frydedes i.

Ugerne gik og Jakob blev barmhjertigt nok mere og mere uklar – jeg kunne ikke længere se ham for mig når jeg lukkede øjnene, jeg kunne ikke længere fremkalde hans duft, mærke hans hænder.

Jeg begyndte at få blå mærker, jeg faldt ikke, jeg slog mig ikke, men de piblede frem. Lyseblå, og på størrelse med

fingerblommer. Spredt over huden. Snart var jeg mere lyseblå end bleg.

Jeg fik anfal af næseblod og høj puls. Summende fødder og følelsesløse læber. Tinnitus og smerter i øjnene.

Og brysterne var så store og hårde.

Ømme, ømme bryster. De svulmede.

Jeg var svanger.

En datter voksede frem i mig. Jeg vidste det.

Hjertet slog og det var hendes hjerte. Kvalmen var stor og uovervindelig. Intet slog den ned. En gren bankede mod ruden om natten som en pik mod kussen. Jeg afventede blodet, for hvad nu hvis det alligevel ikke var sandt, hvad nu hvis det hele var indbildung og jeg ikke skulle være mor snart, men blodet kom ikke.

Hun slog rod i mig og kaldte mig sin jord men jeg vidste det ikke for jeg var jord. Jord ved ingenting.

Når fuglene vågnede og sang kunne jeg finde ro.

Jegsov med flettet hår, knugede hænder, røde kinder, med en pude mellem benene og croissantflager spredt under mig.

Drømte om at lade rengøringspersonalet komme ind og tage sig af mit værelse, men jeg ville ikke lade fremmede komme ind og se mig i dette værelse dette rod dette lille uventede

paradis. Hvis de så mig kunne jeg måske forsvinde? Som dug for solen. Som Jakob. Jeg var bange for at jeg ikke fandtes. Men jeg vidste jeg fandtes.

(det vigtige er hende)

Min datter.

Drøm mig?

Jeg lærte nattehimlen at kende. Stjernerne holdt vagt og lyste for mig. Jeg talte dem og kunne ikke tælle dem. Månen var deres far og han ville mig det godt. Kom og lig hos mig, hviskede jeg til månen og forestillede mig at jeg kunne række hånden op og tage den ned.

Være en fugl der rugede på et æg.

Hvad strømmede slimet ud af far når han blev slået mod en kant?

Blod, sæd eller håbløshed.

Min søster havde ikke ringet, ikke skrevet, hun savnede mig ikke. Det var kun Ellens lod. Og Ellens savn gjorde mig utilpas mens min søsters savn var det jeg kunne styrke mig på. Men min søster rakte ikke ud. Hun gik rundt i sit hus med sine børn og glattede dugen. Som vores mor. Hun tyssede på sine børn og strøg sine kjoler. Hun pudsede spejlene og hun lagde kirsebærrød neglekak på sine negle. Hendes mand arbejdede hele tiden.

Jeg savnede hende.

Men jeg ville ikke tryggle hende om opmærksomhed. Jeg ville ikke være den der bad om hendes kærlighed og var i hendes vold.

Nu havde jeg snart min egen at elske. Nu blev jeg snart mor som hende. Nu var hun ikke længere helt så overlegen, helt så uovervindelig.

Vil ikke forstyrres, stod der på skiltet jeg havde hængt på døren og ingen forstyrrede mig.

Edderkopperne var hos mig, de firede sig ned mod mig. Jeg vågnede en enkelt gang og havde en af dem i munden. Jeg spyttede den ud i min håndflade, den spjættede en smule før den døde.

Maden blev serveret på en bakke og stillet ved min dør, nogen bankede på for at lade mig vide at det var tid til at spise. Jeg åbnede døren og der var ikke skyggen af et menneske, kun duften af kødet. Jeg spiste som en bjørn efter en lang vinter ihi. Jeg var sulten hele tiden.

Jeg spiste i sengen.

Fjernsynet var tændt.

Et ondt barn smilede i fjernsynet. Jeg slukkede for barnets onde glæde og hvilede mig lidt, inden jeg tog et bad.

(hvad havde barnet gjort?)

Mit hår var så langt som barnets lange somre. Siden min mor døde havde jeg ladet det gro.

Når jeg ikke var i sengen var jeg i badekarret.

Jeg sæbede mig ind med en svamp med en sæbe der duftede af roser. Hudens rynkede og jeg var et barn der ikke vil op af karret. Jeg blev i vandet til det var ganske koldt.

De onde børn gjorde onde ting og de blev onde fordi de blev gjort fortræd af onde voksne. Ondskab var ikke medfødt.

(jo)

Barnet havde gjort et andet barn fortræd. Barnet forstod ikke hvad det havde gjort.

Sår der blødte og blødte og aldrig helede gjorde mennesker onde.

Min døde mor hviskede fra det hinsides: Nu skal du sove.

Nu skal du glemme det onde.

Nu skal du tro på det gode.

Hun kunne hviske det.

Jeg kunne høre hende.

Jeg kunne pludselig genkalde mig hendes stemme.

Men det var hende der havde ment at jeg var et ondt barn.

Når min mor udstede befalinger lød jeg disse befalinger.

Hun var mere levende som død end som levende.

Jeg så hende for mig.

Mild, kærlig, og ude af stand til at slippe mig.

Hun slap mig ikke. Klørerne var lange og flædede i mit kød.

Stemmen var mild og kærlig mens hun rev mig.

Røde streger dukkede op på min hud. De kom ud af det blå. Det så ud som om jeg kradsede mig selv, men jeg kradsede ikke mig selv. Jeg lå bare søvnlos og mærkede huden brænde og når jeg så så efter i spejlet så var de lange, røde rifter overalt på mit bryst, i mit ansigt.

Var hun kommet for at være mormor til sit barnebarn?

Jeg forstod ingenting, men accepterede alt.

Jeg stod op af karret. Vandet dryppede fra mig. Jeg vred håret og slog et lyserødt håndklæde om det. Lidt blod løb fra mit lår, jeg barberede mig med et skarpt knivsblad.

Jeg barberede mit køn.

Som fjortenårig på min mors opfordring.

Ellers bliver du så let så beskidt.

Så beskidt så beskidt er du.

Sagde hun når jeg kom hjem fra de løbeture der skulle gøre mig stærk og smuk.

Vask dig.

Jeg vaskede mig ren, men blev aldrig ren nok.

Alt på værelset var blødt og duftede godt.

Jeg var blød og duftede af lavendlen og roserne.

Receptionistens hænder, de kunne have holdt om min hals. De kunne klemme lidt. De kunne trykke til.

Skulle jeg gå ned til ham? Bede ham om at gøre mig selskab?

Badekåben åd mig som var jeg chokolade og den en fornem kvinde.

En ekstra hud at putte sig i.

De havde sex i værelset ved siden af mit. De kunne ligge i min seng, jeg i deres arme, stønnene var høje og overbeviste også mig. Jeg onanerede i hast så jeg kunne komme før de kom. Det lykkedes ikke. Manden stønnede højt. Så blev de stille. Jeg gav op og orgasmen jeg ikke fik sev ud ad vinduet der stod på klem og blev et spøgelse der hjemsøgte Jakob den nat. Egentlig ville jeg gerne have banket på. Budt mig til. Præsenteret mig som Cecilie. Måske lå kvinden vågen og uforløst, som jeg. Jeg var for genert. Jeg ville ønske jeg ikke

var for genert. Og jeg var bange for at skræmme hende. Og jeg var bange for at hun ville afvise mig. Jeg var bange for at hun ikke var tiltrukket af mig.

De skændtes. Han gik. Jeg hørte hende græde. Jeg ville så gerne se hende. Trøste hende. Græde med hende. Gemme mig i skabet når han kom tilbage. Sidde der og lytte til dem tale sammen. Hvad talte de om?

Og hun vidste jeg hørte hvad de sagde og han vidste det ikke.

Hun ville gerne have et barn. Han ville gerne have et barn. Men han ville ikke have et barn lige nu. Han ville have et barn senere. Han ville gerne være klar til at blive far. Tjene penge nok. Eje et hus. Senere, sagde han.

Jeg vil være mor nu.

NU.

Skreg hun.

Eller de talte om en bog hun havde læst. Hun fortalte ham om den. Den var vidunderlig, sagde hun, og han lovede hende at læse den. Han glædede sig til at læse den. Han strøg hende ømt over håret. Det lød som om han syntes det hun sagde til ham var interessant. Det lød som om han aldrig ville blive træt af hende. Det lød som kærlighed. Jeg håbede det var ægte kærlighed.

Jeg håbede hun blev gravid den nat.

Jeg håbede de ville invitere mig ind til sig. Lade deres hænder glide over min hud. Lade deres hænder gribte om mig og jeg ville give mig hen til deres grådige kroppe som rakte ud efter mig. De var så trætte, tætte, elskende, hadende. De ville gerne have et vidne til deres raseri og liderlighed. Jeg ville ligge mellem dem og kysse dem på skift. Jeg ville holde på deres hemmeligheder. Men ville jeg turde betro dem mine? Turde jeg vise mig frem som jeg var dengang, gravid, udvundet, forladt, lykkelig, bange.

Jeg ville sige til dem at jeg var stewardesse. Hvis de spurgte mig om hvad mit arbejde var. Jeg ville sige at jeg levede mit liv på hoteller og fly. Jeg ville sige at himle og senge var mit hjem.

Men jeg måtte skaffe en uniform.

Jeg var tæt på at byde mig til. Gøre mig klar til at gå ind til dem. Jeg så mig i spejlet. Rettede på mit hår. Jeg ville bare sige hej? Jeg ville bare se hvem de var. Jeg var så ensom i mit værelse. Jeg syntes de var så smukke. Ville de tage imod mig? Jeg turde ikke finde ud af om de ville. Og jeg var også bange for hvad der kunne ske med det der blev til i mig. Hvis nogen behandlede mig voldsomt og godt.

Jeg lod dem være.

Den aften parret rejste væk græd jeg.

Et nyt par overtog værelset næste formiddag. Det ene par efter det andet skændtes og elskede derinde. Jeg kunne bedst lide at lytte til de par der skændtes på sprog jeg ikke forstod.

Jeg havde lyst til at præsentere mig for dem alle. Men jeg gjorde det ikke.

Jeg skulle passe på.

Jeg var magtesløs.

Jeg var meget svimmel.

Jeg var bange.

For jeg vidste ikke hvad jeg havde i vente.

Hvem hun var.

Min mave var spændt ud af hende.

Hvor længe havde jeg været på hotelværelset? Jeg vidste det ikke. Den ene dag tog den anden. Jeg havde mistet tidsfornemmelsen. Tiden virkede kun i min krop som langsomt men stædigt forandrede sig.

Væsken løb fortsat fra brysterne og var blevet endnu mere lyserød og duftede endnu kraftigere.

Alt svulmede. Især mit hjerte. Og min røv.

Min datter var kommet til mig for at gøre mig til mor. Og jeg ventede hende med glæde og respekt for hvad end hun ville vise sig at være.

Herom herskede ingen tvivl.

(er du sikker?)

Jeg var fuld af længsel efter at møde hende. Jeg nynnede for hende om natten når jeg ikkesov. Jeg kunne næsten se hende smile. Jeg kunne næsten dufte hende.

Jeg kastede op hver morgen og min mave voksede. Nu kunne man se det på mig. Hendes bevægelser var kraftige. Hun var stærk og levende. Når jeg så mig i spejlet så jeg en kvinde i fuldt flor. Nu blomstrede jeg som blomster. Jeg glødede.

Hendes far var væk og jeg var fri til at gøre hvad jeg ville. Snart skulle vi finde et sted at slå os ned. Snart skulle vi lyse som det bål kærligheden er. Vi skulle kun være os. Dig og mig, hviskede jeg til hende.

Graviditeten fik alt til at svulme. Også roserne i haven i huset vi skulle komme til at bo i, de roser de blomstrede som gale. De gjorde sig klar til at byde os velkomne.

Snart skulle jeg finde fodfæste. Snart skulle jeg tage mig af et barn og et hjem. Amme og vaske. Elske og servere. Ae og danse. Lege og le.

Det første min mor gjorde efter hun havde født mig, fået mig i sine arme, var at kaste en forbandelse over mig; du må aldrig tage noget for givet. Min mor hviskede det ned i mit dunede hår. Altid skal du leve med følelsen af at alt det gode der sker dig, der tilfalder dig, om et øjeblik forsvinder. Intet består. Alt skal rives fra dig, om lidt, om lidt. Tro mig.

Hun så mig og så på jordemoderen hvis ansigt var badet i sved og ud mattelse og hvis kittel var stænket af blod og lort og spurgte: Hvad er der galt med hende?

Ingenting, hun er som hun skal være, sagde hun, jordemoderen, til min mor.

Men, sagde min mor, de første ord der blev sagt om mig, hun ser mærkelig ud.

Ingen mælk kom fra hendes bryst. Jeg blev lagt til og suttede og suttede. Ikke en dråbe kom ud.

Prøv sådan her, prøv sådan her, nej, prøv sådan her. Og prøv at lade hende slippe, nej, prøv at holde hende fast.

Mange hænder på hendes bryster. Alle ville hjælpe. Alle ville fortælle hende hvad hun gjorde forkert og de ville vise hende hvordan hun gjorde det korrekt.

Hun græd og græd.

Hun var ung og stærk og smuk.

Men hun græd.

Jeg græd og græd og græd de første uger. Jeg var sulten.

Jeg fik flaske og jeg havde et stort, mørkt hår.

Min mor sagde at jeg var en nem baby, glad og rolig.

Tyk, og jegsov.

Min mor var død, så hun kunne sige hvad hun ikke kunne sige da hun var i live. Hun kunne låne min mund. Min lille, slimede, spidse tunge, så ulig mors fine, bløde, røde. Jeg savnede hende. Jeg savner hende. Savnet var brutal og åd mig op. Jeg kunne ikke holde ud at være her i verden uden hende, forladt.

Min mor, hun elskede mig, aldrig har jeg været i tvivl om hendes kærlighed. Aldrig lod hun nogen nærme sig mig. Gøre mig fortræd. Det var kun hende der måtte gøre fortræd. Det var kun hende der måtte irtettesætte mig. De andre måtte ikke. Men de kom alligevel. Stakkels mor. De kom efter mig. Hendes kærlighed rakte kun så langt.

Efter min mor døde duftede jeg af død. Duften hang ved. Jeg kunne ikke vaske mig ren. Det var lige meget hvor grundigt jeg vaskede mig. Jeg camouflerede døden med parfume.

Min mor sagde, du tænker for meget. Min far sagde ikke meget. Han sagde, det er fint. Og det var fint. Og han rejste bort. Og det var fint sagde mor. Og sagde aldrig et ord mere om ham. Jeg var kun tre år og jeg kunne kun huske meget lidt. Måske hans duft. Hans skæg. En leg vi legede, han holdt mig i stærke arme om anklerne og lod mit lange, mørke hår feje gulvet. Og at han elskede mig meget højt.

Men det var indbildning, sagde min mor. Jeg sagde at jeg savnede ham og hun sagde at et barn ikke må lyve og hun sagde at man ikke kan savne nogen man ikke kan huske og jeg sagde, men jeg kan huske min far. Og min mor sagde, umuligt.

Senere forstod jeg at min far slet ikke rejste væk.

Min mor ville ikke fortælle os at han døde.

Min mors mund løb og hvad der var vigtigt fortalte sig mellem lovprisning af påskeliljer og irettesættelser, måske var det så dem der var vigtige. De gode manerer. At have pli. Vide hvordan man gebærdede sig. Bar sig selv med værdighed. Ikke vakte unødig opmærksomhed.

Ret ryggen. Tænk på noget andet. End dig selv. Min mor sagde det strengt, forsigtigt. Hendes formaninger havde ofte et element af bøn, frygt. Jeg tror hun ville hjælpe mig. Hun kunne bare ikke forstå hvem jeg var. Hun vidste ikke hvordan hun skulle gibe mig an.

Jeg var et stille barn med en stille latter og store, åbne øjne. Jeg kradsede mig selv til blods om natten og jeg åd hvad jeg kunne komme til at æde hvis jeg var rasende.

Jeg var hendes datter. Er hendes datter, mor, jeg var din. Mor, du var min.

Efter hun døde holdt hun op med at vogte på mig.

Mor fandtes ikke mere.

Mor var i mit hoved.

Jeg tog mor til fange.

Mor var minde.

Jeg kunne gøre med hende hvad jeg ville.

Hun kunne ikke forsvare sig.

Mere.

Mod min
erindring.

Mine
opfattelser og ideer
om hvad hun var.

Mit had.

Min

kærlighed

?

Mit vidnesbyrd!

Hør nu her.

Se nu her.

Men

min frygt var
at det viste sig at det var sådan at

min mor havde besat mig.

At hun aldrig ville gå ud af mit hoved.

Bare indrette sig.

Lade som om hun var hjemme.

En gæst.

Lænestolen i min hjerne.

Bød sig til.

Var generøs og blød.

Mor.

Du var fjende.

Mor, du måtte ud.

Jeg kunne ikke tåle mere.

Ikke mere selskab.

Ikke flere

bemærkninger.

Ikke mere

forkert.

Helt forkert.

Jeg var rigtig.

Sand.

Jeg var også en sommermorgen.

Et fugletræk.

En lille kartoffel i våd muld.

Et smil.

Et lys.

Et træ.

En valmue.

Et barn.

Jeg var let at elske.

Let!

Men det var svært for dig.

For dig var jeg

ti procent datter

halvfems procent byrde.

Tyve/firs

?

Tung.

Jeg var så tung.

For dig.

At bære.

Du kunne ikke finde kræfterne

til at elske

mig

på en let måde.

Du elskede mig tungt og ondt og svært.

Men

du elskede mig!

Trods alt.

Kræfterne rakte ikke længere end de rakte.

Jeg ved ikke om

jeg ved ikke om jeg

om jeg burde have prøvet at forstå

forstå dig.

Den kærlighed du havde

til mig.

Hvad den var?

Skulle jeg forstå dig?

Tilgive dig?

Kom vi så videre?

Vi to.

Mor og datter.

Videre i kisten.

Videre.

Hvidere og lettere gik jeg i sneen i vintre.

Ikke moderløs

men

moderbefriet.

Hvis jeg kunne folde mine vinger ud kunne jeg flyve, men kunne jeg folde vingerne ud? Og hvis jeg kunne, kunne de så bære? Det var vinger der klisterede sammen. Som om nogen havde hældt honning i mine fjer.

Da jeg gik i børnehave kom jeg hjem med tegninger andre børn havde tegnet. Jeg udvalgte de flotteste tegninger og tog dem med hjem og præsenterede dem som mine egne. Min mor bemærkede det ikke. Bemærkede ikke de stilistiske afvigelser; at de katte, sole, blomster, huse jeg tegnede var tegnet med en grad af variation en femårig aldrig ville mestre. Jeg fik altid ros; flot, min skat, og hun noterede mit navn og dato-en, og lagde tegningen ned til de andre tegninger i en skuffe under min seng.

Ingen skældte mig ud.

Jeg tiggede min mor om at tegne prinsesser til mig. Jeg syntes hun tegnede smukt. Hun gjorde sig umage med dem. Med de ædle, perfekte ansigter. Hun kunne bruge timer på at tegne hende, min prinsesse, helt perfekt. Det skete at hun blev så indtaget i sin tegning, så tilfreds med hvor smukt prinsessen var faldet ud, at hun trak hende tilbage; hun var ikke min, men min mors, min mor havde en æske til dem. Vi måtte ikke åbne den.

Jeg åbnede den dagen efter hun døde.

Og alle prinsesserne lå dernede og trak vejret i støv og glem-sel. Ingen smilede, alle havde langt, mørkt hår, alle var meget

tynde og havde røde kjoler på. De var næsten levende. Det var et spørgsmål om tid før de ville vriste sig fri af papiret og gå ud og erobre verden. Det var en hær hun havde tegnet for at redde sig selv.

Men det kunne hun ikke.

Jeg sørgede over ikke længere at være ung. Jeg sørgede over at føle mig alene i verden. Over at føle mig fortapt. Glemt. Holdt fra livet.

Men jeg havde min søster.

Jeg er ked af det, sagde jeg til min søster. Min søster var min fortrolige. Hun troede altid på mig. Jeg behøvede ikke forklare mig. Vi havde levet i samme hus, haft den samme mor. Vi kunne ikke gemme os for hinanden, der var ikke noget at røbe, for vi havde set alt mørket sammen, vi havde hjemme i mørket, derfor var vi påpasselige med at tale om vores hjem, dengang vi var piger, vi forlod det på alle måder, uden at forlade hinanden.

Men det var også smerten mellem os, når vi holdt i hånden holdt vi om en smerte der fandtes fordi vi delte den.

Vi passede på ikke at gøre hinanden vrede, for vreden ulmede i os begge.

Raseriet.

Jeg kunne mærke at det der truede mig nærmede sig mig. Som tynde, lette monstre der drev i flok, mod mig. En udå-

ding, var det min mors? Hendes sidste åndedrag. Hun drog det uden nogen ved sin side. Lugten af rådden tang hang i værelset. Da jeg kom ind. Jeg vidste ikke hvortil jeg kunne flygte. Om der var et hus jeg kunne være i, et sted at være tryg. Et hus med en lille, yndig have. Buske der blomstrede i foråret. Store, hvide blomster. Store og hvide som måger. Roser der groede og groede og groede. Som gråden fra øjne. Hvis jeg forestillede mig noget trygt, hvad kunne det være, et løfte, et løfte om at det hele kom til at gå, at mørket ikke ville bide sig fast, æde mig ind i natten. (Natten var død/tab/udstødelse). Jeg ville have et blødt tæppe om mine skuldre. En hånd at holde i min. Jeg ville holdes om. Jeg ville loves at ingen kom og tog det barn jeg drømte om at føde, at ingen sygdom ramte mig, eller dem jeg skulle elske: dem. Dem dersov trygt i natten i drømmene, i deres uld og deres blå huer, deres smalle, lange tunger, og jeg var deres mor, og jeg var deres kone. Hvem kunne afgive et sådant løfte med tilstrækkelig autoritet?

En mor?

Men min var ondsindet og ukærlig. Og hun havde brug for at hvile.

Alt der kunne gå galt ville gå galt. Det var hendes budskab til mig, hendes datter.

Hun elskede mig, desværre hadede hun mig også.

Først og fremmest foragtede hun sig selv. Den slags selvforagt, den smittede af.

Jeg var ikke vokset op med den gode mors løfte om at det hele det skulle nok gå. Jeg måtte søge dette løfte andetsteds. Løftet, eller måske kunne man også kalde det forsikringen, jeg ville forsikres om at lyset vandt, at jeg, de, verden ikke bukkede under, fortalte sig, det løfte, det meldte sig ikke. Jeg brugte en stor del af min tid på at tigge om løfter. Og

løfterne blev givet, men overholdtes ikke. Jeg mener: Mænd gik.

Min søster mødte en mand, fik børn og blev fjernere.

Jeg blødte og blødte.

Det var som om nogen rev mig i stykker og jeg tror ikke det var mig selv.

Så længe jeg kan huske har frygten for min krop og dens utilregnelighed spærret mig inde, gjort mig utilpas.

Som barn havde jeg ondt i maven hver aften, jeg var ramt af en underlig kvalme, jeg kunne fornemme at kroppen ikke helt var mig, men var sin egen ting, en potentiel fjende, jeg kunne ikke forstå hvordan jeg skulle være mig selv og på samme tid tisse, skide, græde, bløde, klister, lugte. Jeg hadede at udskille ting. Jeg hadede at lugte da jeg var barn. Inderligt. Enhver lugt fra min krop fik mig til at brænde med had til at være underlagt noget så omstændeligt og ydmygende som en krop. Det blev kun værre da brysterne angreb mig indefra og tog mig i besiddelse, hoftebenene trådte frem, skarpe og rædselsvækkende, og håret begyndte at gro. Allevegne begyndte håret at gro. Jeg var i nogets vold og det var ikke min sjæls vold. Min barnlige men inderlige drøm om at være ren som lys for evigt krakelerede. Jeg følte mig forulempet og beskidt. Fedtet. Det var klaustrofobisk at være tretten år og bugnende. Svedende, med blomstrende hud. Da blodet kom (langt om længe, sagde min mor, men for mig for tidligt) under gudstjeneste da jeg var fjorten år og i bøn blev det for meget for mig. Menstruationen blev dråben og jeg begynd-

te at modarbejde min krops projekt med at svulme og gro. Metoden var effektiv og hed, som alle gode, rene piger og kvinder ved, sult. Lægen kaldte det først: spisevægring, siden: anoreksi.

Jeg følte at kroppen åd mig. Hvorfor fodre et monster?

Undskyld, jeg kunne sværge du ligner en på tyve.

Sagde en mand der havde anmodet om mit telefonnummer da jeg som svar på den anmodning råbte, jeg er tretten.

Klamme svin.

Sagde min søster da jeg fortalte hende det.

Jeg sagde ikke til hende at jeg havde rødmet. At jeg blev stolt.

Min mor så på mig med en underlig blanding af væmmelse og stolthed. Jeg kunne se at de blikke der tilfaldt mig på sin vis også tilfaldt hende. Mit smukke ophav. Min forløser. Min mor var vidunderlig. Giftig som få og sød når det slog hende.

Min mor elskede mænd og mange mænd kunne lide min mor. Hendes skønhed og penge. Hendes døtre.

Hun havde den her graciøse måde at bevæge sig på. Hun havde de her bløde, glasklare øjne der altid vidste hvad de ville have. Og hvad de ikke ville have.

Da jeg fortalte hende om blodet da vi kom hjem fra kirken og hun bad om at se mine trusser for at være sikker på at jeg fortalte sandheden, man kunne aldrig vide med mig, mine

indfald, og jeg modvilligt krængede dem af, lod dem dingle fra anklen, så hun kunne tage dem mellem to fingre og inspicere og inspektionen bar frugt; der var blod, ikke meget, men pletterne var røde og uimodsigelige, blev hun så rørt at en tåre banede sig vej ned gennem hendes pudder, som en snegl gennem sand, og hun hviskede til mig at nu var jeg en kvinde, som hende, og nu ville jeg snart begynde at forstå ting jeg ikke før havde kunnet forstå.

Nu trådte jeg ind i hendes virkelighed, nu ville vi endelig få samme sprog. Jeg tror hun troede på at det barn som var en gåde for hende nu ville åbenbare sig som afkodeligt og blidt.

Hun tog mig til lægen fordi, som hun forklarede til ham,

Vi er så kede af at hendes smukke ansigt skal skæmmes af urenheder.

P-piller var slik og lægen var gavmild; han udskrev en recept og svor at disse piller, dette ukendte land, hormonmanipulation, var himmerige for en som mig; en pige på fjorten.

Det er helt naturligt, forsikrede han min mor, at hun er så optaget af at være smuk, det er der ikke noget at sige til. Min datter har det på præcis samme måde.

Og hun er jo ganske køn. Det er synd med den urene hud.

Han så op og ned ad mig.

De åndede lettede op, min mor og lægen, for nu behøvede de ikke frygte graviditeten, de behøvede slet ikke italesætte den. Under påskuddet at komme bumser til livs, det var lægen der

fik det hæslige ord over sine læber, både min mor og jeg rynkede brynen, fik de elimineret truslen fra sæd, jeg var sikret, og ingen behøvede have akavede samtaler eller introducere muligheden af en ubeskyttet og ivrig pik.

Spørge mig om jeg havde en kæreste.

Lægen hed Erik og han skulle måle mit bryst og min talje hver torsdag. Iklædt undertøj skulle jeg træde op på en vægt og han skulle skrive ned hvor mange kilogram jeg vejede. Han mente jeg var for tynd og han opfordrede min mor til at indvillige i planen; at holde øje. Erik tog på sig at være dette øje, det ansvar skulle min mor ikke have, og Erik var også hænder der skulle mærke efter på brysterne; om de svulmede eller svandt ind. Han skulle også have en hånd ned i mine trusser for at sikre sig at jeg ikke havde skjult vægtøgende genstande i dem, når hans hånd rundede om først min ene balle og så min anden og når hans finger hurtigt løb langs min tissekones revne og fandt vej ind i den brændte det ondt og godt i mig og jeg fik lyst til at smadre hans hoved ned i et bord og se blodet løbe fra hovedet.

Medbringe en grensaks og klippe pikken af. Få den udstoppet af en kyndig udstopper.

Min mor sagde, du er lige som du skal være. Og bad mig plukke mine øjenbryn.

Min mor var den fjerne stjerne der glitredе på nattehimlen. Hun kunne. Ikke røre mig.

Kun mænd kunne. Men heller ikke de kunne da.

For jeg var næsten hellig.

Jeg troede jeg fik besøg af en engel, et øjeblik troede jeg det var min mor, det var et lysvæld ind på det støvede tæppe, det var solen der lagde sig der som en hund og vågede over mig, men det var ikke min mor, for min mor var ikke en engel, det kunne hun umuligt være.

(jeg ved hvad mor er nu)

Jeg vidste det også.

Jeg lagde mig i solpytten og sugede dens lys og varme til mig. Jeg åbnede mig som en blomst og lod mig tale til af lyset: Lyset sagde såså, min skat, jeg passer på dig. Er med dig. Lyset lagde sig om min hud som en ekstra hud og gjorde mig lidt mere usårlig, lidt varmere, lidt mere klar til at elske barnet der groede i mig. Tak, lys, hviskede jeg, og jeg vidste det ikke var min mor. En anden engel, tak, engel. Hun vågede over mig. Hun havde ikke andet i verden at tage sig til end at sidde her ved min side og passe på mig.

Jeg faldt i søvn på tæppet i lyset og vågnede på tæppet i mørket. Jeg var meget svimmel, og da jeg forsøgte at rejse mig op kunne jeg ikke, det sortnede for øjnene og jeg faldt til jorden igen, jeg følte jeg ikke havde nogen kræfter, at jeg umuligt kunne rejse, om lidt, tænkte jeg, ædes jeg af mørket, måske skal jeg følge den engel der gav mig mod, følge hende ind i et evigt lys og altid være trøstet. Ånde ud og give mig hen.

Måske ville det være min vej at gå.

Men barnet bevægede sig i mig og jeg vidste det ville leve og jeg var liv for hende, så jeg rakte ud efter telefonen. Jeg ringede til 1813 og fortalte en læge at jeg
havde det meget dårligt (er du i stand til at stå oprejst?)
var på hotel (hvad er hotellets adresse?)
var alene (har du nogen du kan ringe til?)
var gravid (hvor langt er du henne?)

Hun ville gerne sende en ambulance. Nej tak, sagde jeg, gør ikke det, og jeg var forskrækket over hvad jeg havde sat i gang. Jeg vil bare gerne, måske ses på, på skadestuen, hos lægen, ja, sagde hun, men du skal med ambulance, jeg sender en, sagde hun, men, sagde hun, den er der nok først om en time, vi har en travl nat og du er ved bevidsthed, men jeg tager bare en taxa sagde jeg, nej, sagde hun, det går ikke, nu du er alene, nu der ikke er nogen hos dig, men, sagde jeg, hvis jeg skal ligge og vente i en time på en ambulance er jeg alene, i en taxa er jeg ikke alene, taxachaufføren kan hjælpe mig. Okay, sagde hun, så lov mig at bede om assistance fra hotellet. Bed nogen om at komme op til dig og hjælpe dig ned til en bil. Ja, sagde jeg, det gør jeg. Lover du det? Jeg lover det. Jeg lagde på og blev liggende hvor jeg lå, lysende og lettet over at have undsluppet min egen følelse. Jeg faldt i sovn og vågnede til dagslys og jeg kunne nu rejse mig uden besvær. Det var smerten der var blevet for stor og hjertet der slog for hurtigt. Jeg havde ikke drukket nok vand. Ikke spist nok, selvom jeg havde spist meget. Hun krævede sit.

Min mor skammede sig når hun mente hun var til besvær. Jeg vil så nødigt være til besvær, sagde hun til tjeneren og bad hende om at bringe en suppe der ikke var kølig.

Jeg skammede mig ikke. Jeg havde ingen grund til at skamme mig. Men jeg frygtede bevågenhed, opmærksomhed, søgelys. Jeg ville træde så let på jord som muligt. Sætte det mindste aftryk. Ingen skulle se mere end de behøvede at se.

Kun dem jeg elskede. De skulle se alt.

Jeg var slank som lys. Træt som mørke. Ung som mælk. God som kærlighed.

Jegsov efterhånden det meste af døgnet. Udmattelsen greb mig. Jeg gav efter for den og drømte mange underlige drømme.

Jeg havde mareridt; jeg fødte en baby og hun var så fin og uomtvistelig, men det viste sig at hun var syg, der var noget galt, men ingen læger kunne finde ud af hvad det var der var galt, de var rådvilde og de sagde de ikke kunne stille noget op, de overlod os til os selv, i desperation konsulterede jeg en særlig ekspert, jeg gik gennem en skov og jeg mødte en mystisk sortklædt kvinde som gav mig hans navn, et telefonnummer, hvis jeg ringede ham op, hvis jeg sagde hendes navn, kvindens, ville han tage mig alvorligt, så ville han mødes med mig og undersøge min datter. Han tog nogle særlige blodprøver som ingen andre tog. Kvinden i skoven sagde, han er din mand. Han kan hjælpe dig når ingen andre kan.

Han sagde til mig, det var som jeg frygtede; din lille datter er gravid. Fetus in fetu. Vi skal operere fosteret ud straks. Jeg var skrækslagen og væmmedes. Sagde, vil fosteret overleve? Eksperten sagde at det var meget lille, meget skrøbeligt, men at der var en sandsynlighed for at det kunne leve, men at det de først og fremmest tænkte på var at frelse min datter. Hun

kommer først, det er hendes liv vi prioriterer. Det sagde sig selv. Hun kunne ikke overleve graviditeten meget længere. Hun skulle opereres med det samme.

Det svimlede for mig.

Men hvad er det?

Han sagde, det er et foster, og jeg sagde, men hvem er dets mor? Hvor kommer det fra? Han gav mig ikke noget svar, men så på mig med et sorgmodigt og strengt blik, som om han forventede at jeg kunne ane katastrofens omfang. Hvad der ventede os.

Jeg vidste ikke hvad der ventede os. Solen var stor og rød som et æble. Græsset var grønt som grønt græs. En morgen vågnede jeg udhvilet og stærk.

Luftten var kold og frisk. Jeg frøs og min mave var meget stor. Hudnen begyndte at sprække lidt. Håret faldt af i totter. Mine negle flossede. Mit tandkød blødte, en enkelt tand faldt ud, men det kunne ikke ses når jeg smilede.

Jeg var lykkelig, men jeg var utålmodig. Nu ville jeg gerne et sted hen. Nu ville jeg gerne befri min datter fra mit mørke og få hende i armene og se hende. Se hvem hun var.

Hendes bevægelser var voldsomme og det var som om hun forsøgte at grave sig ud gennem huden. Jeg billede mig ind at kunne mærke hende kradse mig indefra.

Jeg hørte ikke længere andre gæster skændes eller elske. Alle stemmer var forstummet.

Der var blevet så stille.

Burde jeg ringe til et hospital?

Min søster?

Jeg ville ikke.

Alt det jeg var nødt til at huske som jeg helst ville glemme, det ødelagde mig.

(hvad? hvad?)

Mor. Mænd. Etc.

(?)

Hvad var det der skete?

Jeg var et spøgelse som pige, som kvinde fornyet som engel, fordi: Jeg kom til at lyse da jeg mødte Jakob, jeg var god, og så erkendelsen:

Engel?

Jeg passede ikke ind. Jeg var aparte.

(Det er der ingen der gør. Det er der mange der er.)

Men ikke alle opfostres på tavshed, kolde øjne, liderlige sted-fædre, chefer, onde veninder.

(men mange gør)

Ikke alle bliver underlige i hovedet af det.

(du ser klart, du går meget rank gennem skoven.)

Hvor kom jeg fra?

Min mors indre. Hendes hus. Min egen fantasi; at jeg i virkeligheden var blevet forbyttet på hospitalet. Jeg kunne være hvem som helst, jeg kunne være datter af den kærligste, søde mor, som tog vare på mig som en mor skal tage vare på sit barn, hun tog til stranden med mig, samlede muslinger og smukke sten med mig, fandt en sten der lignede et hjerte og lod hjertet glide ned i min flyverdragts lomme, og sagde, tag hjertet mod øret, så hører du min stemme, jeg er altid med dig, min skat, uanset hvor du er, og hun købte is til mig, og lod den smelte ned ad tøjet uden at hun blev vred. Lod mig drive omkring i blæsten som mågerne på jagt efter fisk; jeg så efter rav.

Måske var det min mor.

Måske var jeg hendes udtrykte billede. Jeg lignede hende. Det kunne jeg se på fotografierne. Og jo ældre jeg blev, jo mere lignede jeg. Hende.

Men jeg elsker ikke som hende. Forurettet og frygtsomt.

Jeg er ikke bange for at miste.

Jeg lignede hende, mine øjne, jeg mener, mine øjne, de var hendes.

Men jeg duftede ikke som hende.

Hendes diskrete, elegante duft.

Hun duftede rent. Uspoleret.

Jeg duftede som en fugleunge der havde været i hænderne på et barn der ikke kunne styre sin omsorg; det måtte ae. Jeg duftede som en der ikke skal tilbage i reden.

Jeg skal ikke tilbage. Aldrig tilbage.

Ikke tilbage i min mors hus. Det blev solgt. Det stod i hendes testamente. Sælges ved min død. Mine døtre får pengene.

Pengene blomstrede hos mig. Min søsters mand investerede dem for mig. Han vidste meget om penge, det var hans overbevisning, og han satte en øre i at få penge til at yngle. Meget skulle blive til meget mere. Mere gav mere. Min hud var gylден og min hud skinnede som glitrende vand. Jeg holdtes oven vande af uudtømmelige midler. Så kan man kun falde så langt. Noget blødt var under mig. Afbødede.

Jeg flyttede efter selvmordet, hjemmet opløste sig selv, fordampede, og da det først var borte, var det næsten som om min mors hus aldrig havde eksisteret, det var som om det bare var noget jeg havde fundet på, og jeg flyttede hjem til min chef, han boede i en lejlighed tæt ved biografen jeg arbejdede i, et øjeblik boede jeg hos ham, bollede og fornyede ham. Han troede ikke sit eget held, han lagde gerne lejlighed til det held der var mig. Og måske forelskede han sig ubehjælp somt og stædigt i mig. Det blev sværere at flyve fra ham end jeg havde troet. Den groteske taknemmelighed han lagde for

dagen når det kom til mig og den velsignelse jeg var var svær at tage fra ham, jeg blev opfattet som en gave, smeltet i hans favn. Badet i sved og med skælvende læber lå vi meget af tiden og hviskede til hinanden. Min lille, kaldte han mig, skat, kaldte jeg ham, med kælen stemme, skat, baby, mand, og når vi ikke bollede så vi film, og når vi så film så vi dem med stor opmærksomhed og grådighed, alle de billeder, jeg kunne ikke få nok af billeder der krængede virkeligheden af sig og gav mig et sted at være i fred, i andre verdner.

Jeg kunne begynde forfra. Jeg kunne skabe et liv for min datter som var smukt og godt. Jeg kunne passe på hende og jeg kunne se mig selv i øjnene. Når jeg havde født hende ville jeg kun eksistere for hende.

Jeg skulle finde vej.

Jeg skulle finde Gud.

Jeg skulle have ham i tale.

Jeg skulle glemme alt om mænd.

Især om Jakob.

Jeg skulle huske at båndet til min datter var det eneste der betød noget.

Jeg skulle gå med en fakkel.

Ild, kom til mig, ild, kom nu.

Jeg skulle have flamme at varme mig ved.

Mine tænder klaprede. Min hud var blålig. Det var på tide at bryde ud.

På tide at blive mor.

Det var på tide at købe fast ejendom.

Jeg havde alderen til at eje et hus.

Jeg havde alderen til alting.

Det var på tide at komme i berøring med boligmarkedet.

Jeg skulle finde det perfekte hus. Et hjem til vores kærlighed. Min datters og mit hus. Vi kunne ikke bo på hotelværelset når først hun havde forladt min krop. Jeg havde muligheden for at forvandle mørke til lys. Min mors hus skulle erstattes med mit hus. Og mit hus skulle blive hendes verden. Min datters.

Onde huse fandtes.

Gode huse fandtes.

Det gode, det onde og det underlige.

Det uendelige.

Mærkelige kvinder og alt for lange nætter.

Mit glødende hjerte.

Hvor der var hjerte var der hjem.

Vær det det man sagde?

(det var det)

Jeg kunne starte forfra.

(på hvad?)

Det kunne jeg.

Jeg kunne skabe mit eget hjem. Et godt og trygt hjem. Min datters virkelighed. Det var den jeg havde i hænderne.

(var det ikke skrämmende?)

Nej.

Nej! Det var dejligt. Jeg ville passe på hende.

Jeg ville hænge lamper op og slå som i væggene og vaske gulvene og pudse vinduerne. Jeg ville lufte dynerne, rede senge. Banke tæpperne. Bage bollerne. Stryge ryggen. Kjolen.

Jeg ville male hendes værelse lyserødt. Jeg ville male loftet natmørkt og male stjerner og måne og sol på det.

Jeg ville give hende universet. Hvis jeg kunne ville jeg.

Jeg købte et hus.

Jeg fandt huset på internettet. Det var et rødt murstenshus og ikke for stort, det lå tæt ved en sø, en skov, en togstation. Det var perfekt.

Det solgtes møbleret. Jeg kunne overtage straks.

Jeg troede ikke mit held. Huset dukkede frem fra internettets dyb da jeg mest behøvede et sted at slå mig ned, søge beskyttelse, det var sådan jeg kunne mærke Gud, og hans kærlighed til mig, til en kvinde der byder sig selv til ved hver given lejlighed. Hvem ved om Guds kærlighed også er kødelig. Hvem vidste det. Jeg vidste det ikke. En kvinde der ikke engang vidste det. Så letsindigt havde jeg elsket og levet. Men det kerede han sig ikke om. Han var hævet over min spekulation over hans natur, min laderlighed og min ulykke. Jeg var bare et lille menneske han holdt i sin hånd. Og kunne holde. Jeg takkede med bøn. Nøgen og på knæ foran sengen på det bløde gulvtæppe. Jeg vidste ikke hvorhen ellers jeg skulle rette taknemmeligheden. Måtte tage den far der bød sig til. Blev hos mig. Gud gav mig mod til at gå den vej jeg måtte gå. Han lyste for mig og blev hos mig.

Jakob løb sin vej i sommernatten. Løb som en regndråbe ned ad ruden. Løb som sand gennem fingrene. Han kunne ikke gøre for at han ville væk.

Det er mænds natur at flygte når de har fået hvad de kom for at få.

(nej det er ej.)

De tager hvad de vil have og så skrider de.

(nej de gør ikke.)

De knepper og forsvinder.

Det sagde min mor.

Var det samme sommer eller næste sommer?

Hvad var tid? Tid var noget jeg savlede mens jeg åd. Tiden var natten og natten havde taget mig til sig som en sød gammel mand tog en kat ind der strejfede omkring i hans have. I mørket kunne jeg ikke se en hånd for mig, men jeg kunne mærke og høre og dufte alt.

Jeg duftede af blod og våd skov.

Du dufter som en kvinde, sagde Jakob da han lå hos mig.

Fødslen gik i gang.

Vandet fossede ud. Blodet. Smerten var gal. Jeg kunne ikke føde alene. Det ville være for farligt. Jeg turde ikke, selvom jeg helst ville blive hvor jeg var. Jeg skulle passe på mit barn og jeg havde brug for hjælp. Jeg ringede til min søster. Nu kunne jeg ikke andet end at tryggle hende om at komme mig til undsætning. Hun svarede. Hun kom og hentede mig. Hun bankede på mit værelsес dør og jeg åbnede døren for hende. Jeg lå på gulvet og fik den skubbet op med fodden. Jeg lå i en plamage af blod. Hun fik mig klædt på, hun havde taget tøj med til mig. Jeg støttede mig til hende på vej ud af hotellet. Hun kørte mig til hospitalet. Hun stillede ingen spørgsmål. Hun kendte min blufærdighed. Hun vidste at hun tids nok ville få en forklaring. Jeg skreg i bilen.

Jeg skreg og min søster tyssede blidt på mig mens jeg skreg.

Fødselsøjeblikket var foran mig og var et stykke glas at holde op mod solen.

Min søster ville stå mig bi.

Jeg var ikke alene om dette.

Om dette ufattelige at give liv.

Jeg lå på briksen og de kunne ikke opfange hjertelyd.

Min søsters hånd lå på min kind.

Jeg åbnede mig centimeter for centimeter mens hun sang mens jeg græd.

Nu var der ikke mere livmoderhals tilbage.

Nu kom presseveerne.

Nu pressede jeg ud.

Nu brølede jeg.

En jordemoder ved mine fødder slog hånden for munden og spærrede øjnene op.

Min søster spurgte om der var noget galt.

Hun rystede på hovedet.

Hendes hånd lå stadig for munden.

Alt er fint.

Hun tog hånden fra munden.

Hun tog imod.

Noget meget blødt gled ud af mig.

Jordemoderen stod med en klump i hænderne og så frygt-somt og rådvildt på min søster.

Jeg rakte hænderne ud efter –

MED HENDE

JEG HAR FØDT ET MONSTER. Det er blåt og slimet. Vådt og silket. Med cirkelrunde, rosa øjne. Ingen pupiller. Lægerne er tabt for ord. De ved ikke hvad de skal sige. Til mig, til min søster, til hinanden. De ved ikke hvad de skal stille op. De er chokerede og forsøger at skjule deres chok. De har professionelle ansigter og professionelt sprog. Man kan afbøde meget med det professionelle. Min skam? Min angst? Sin egen frygt. At man ikke aner sine levende råd. At man ikke ved hvad man skal sige til den kvinde der har lidt den skæbne at føde noget man ikke kan holde ud at se på, for man kan ikke holde ud ikke at være i stand til at forstå hvad der ligger og spræller mod jordemoderens blodspættede barm. Man har aldrig set det før. Endlige hørt om det. Fødselslægen rømmer sig, siger til mig, vi tror det er en form for parasit, muligvis en tumor, det skal undersøges nærmere, vi skal disseker det. En trækning ved munden: noget der minder om et smil. De vil have mig til at skrive under på at de må tage det bort og skære det op. De vil finde knivene frem, instrumenterne så blanke og klingende som kirkeklokkerne der ringer for mig, for jeg kaldes til kirken, for jeg har brug for Gud nu. Tilgivelse. Betingelsesløs kærlighed. Ingen betragter det blå, slimede, nossebløde, hvad skal vi sige – væsen – som et barn, mit barn. Ingen kalder mig for mor. Mater. Fødende. Selvfølgelig ikke, siger min søster, med en hånd på min pande og

tårerne ned ad sine bløde, røde kinder. Hun græder for mig og for min uforudsigelige ulykke. Lægerne omtaler fødslen og det jeg har født som en hændelse. Men mælken løber fra brysterne i stride, lyserøde strømme nu, en stank af rådden tang og lavendel udgår fra mig. Brysterne svulmer og svulmer. Det gør ondt. De er hårde som sten. De brister snart, vil sprække, som overmodne blåbær, om lidt giver huden op. Må give efter for presset. Mælken driver fra brystvorterne og det eneste jeg ønsker er at lægge en mund til, hvilken som helst mund, lægens, min søsters, bare en mund der kan suge mælken ud af mig, så jeg kan slappe af. Forløses.

Jeg ligger på enestue, jeg skal skærmes, så vidt muligt, de vil passe på mig, give mig lidt ro, det siger de, og jeg kan se gruen bag deres smil, at umenneskeligheden i det jeg bar i mig smitter af på mig. Der er intet normalt ved det der sker, ved mig, ved mit afkom, der ligger i en kuvøse i et andet rum og gylper rødt slim op. Jeg forestiller mig at det snarere er mine medpatienter de vil skærme; de lykkelige, fødselslune mødre der føder mennesker som det sig hør og bør for en kvinde. De som ligger og kommer sig med blomster og fædre og mødre og besøgende omkring sig, babyen i favnen. Disse mødre skal ikke forstyrres i deres normale, ukomplicerede lykke og ud mattelse. De skal helst ikke se mig i den her tilstand;ude af mig selv og med god grund. De skal slet ikke se vanskabningen; mit lille monster. Slet ikke i nærheden af at være et barn. Men det er mit. Det trak vejret så hæst og besværet. Rallede. Jeg hørte vejrtrækningen. Det var levende. En sygeplejerske kommer til mig, lavmælt spørger hun mig om hun må hjælpe mig, hun peger på mine enorme bryster, jeg nikker, hun viser mig hvordan jeg forsigtigt kan klemme om brystet under det varme vand næste gang jeg skal i bad. Skal jeg hjælpes derud? Jeg vil ikke hjælpes derud, men jeg

er taknemmelig for hendes råd og anvisning. Hun spørger om jeg har en mand? Partner? Nej. Jeg siger, men jeg har en søster. Min søster er her med mig, men hun gik ud. Hun ville gå en tur. Sygeplejersken smiler lidt nervøst, siger, det er dig der ...? Ja, siger jeg. Det var mig der bar på et monstre. Groede det frem. Gav hende liv. Nu er hun her og er ikke mit barn, hospitalets problem. Må de slå hende ihjel hvis hun er levende og ikke en tumor, en gevækst? Vil de tale om at terminere? Hvor er hun? Må jeg se hende? Må jeg ikke nok, jeg hvisker det. Min stemme er hæs af skrigene under veerne. Hun svarer ikke. Jeg spørger hende om hendes navn. Hun svarer ikke.

Jeg skal tisse! Hun byder mig sin stærke, magre arm og jeg kommer op af sengen, med besvær, med armen om sygeplejersken og hendes arm om mig vakler jeg ud på toilettet. Jeg har afsindigt ondt i maven. Underlivet kan jeg ikke mærke. Den nederste del af mig findes ikke. Jeg tisser og tisset er rødt af blod. Det sortner for mine øjne. Jeg falder om på gulvet og vågner i sengen. De kalder hende for det. De har ombestemt sig. De vil ikke skære det op, ikke med det samme. De vil holde det i live, lidt tid, hvis det er muligt, hvis nu, ja, det er et videnskabeligt mirakel, siger lægen der går stuegang om aftenen, han glemmer at skjule sin fascination og begejstring, vi kan ikke sige hvordan det er gået til. Det er et ejendommeligt tilfælde. Måske har et æg fra et insekt fastnet sig i din æggestok, vi ved ikke om det er muligt, men det er indtil videre vores tese. Han ser ikke selv overbevist ud om denne tese. Min søster siger at læger ikke kan holde ud ikke at have en forklaring. Han ryster på hånden mens han lytter til mit hjerte. Han gransker mig. Bider sig i læben. Tager min hånd i sin. Klemmer den, først forsigtigt, så hårdt. Som et kærtegn og en afprøvning. Jeg siger av. Han smiler. Han er smuk. Smuk som en læge fra en film er smuk. Høj,

mørkhåret, solblank. Egentlig må jeg ikke sige det, hvisker han, det er spekulation fra min side, men jeg overvejer om vaccinen kan være forklaringen. Vi ved ikke meget om de langsigtede konsekvenser. Vi udelukker ingenting. Alt må overvejes. Vi tager det, han gestikulerer mod gangen som fører til rummet med kuvøsen med væsnet, med til nærmere undersøgelse og observation. På en anden afdeling, et forskningsafsnit. Han forstår ikke at selvom jeg væmmes ved det jeg har født er jeg blevet mor. At kærlighed og væmmelse har flettet sig sammen. Nu er disse to følelser uadskillelige. Hospitalet skal nok tage sig godt af dig. Vi skal sikre os at du ikke er i fare. At din krop kommer sig. Du skal undersøges grundigt. Måske er der mere der gror i dig. Det skal vi udelukke. Derefter kan du komme hjem igen. Men vi vil meget gerne bevare kontakten med dig.

Så skriger jeg. Skriger og skriger og skriger. Jeg slår ud efter alle der nærmer sig mig. De er en hel flok i kitler. De er fugle der pirker mig itu. En flok af stærke hænder der rækker ud og vil tage fat. Får fat. Jeg får beroligende medicin. En sprøjt i låret. Jeg sover flere døgn. Jeg er væk i en blanding af drømme og mareridt. Nat og dag er ingenting, jeg ved ikke hvad tid er. Jeg får mad og væske gennem en sonde. Sygeplejersken sørger for at malke ud. Hun kommer til min seng hver time og tager kærligt fat om brysterne der lever deres eget rasende liv, malket ud, samler mælken i små flasker der kommes i en fryser. Det skal sendes til forskellige laboratorier hvor det skal analyseres. Brysterne vil ikke stoppe med at producere den underlige mælk. Hun har en helt ekstrem overproduktion, siger sygeplejersken til en anden sygeplejerske, som om hun skulle nære ti spæde. Mælken er ikke normal, lyserød og meget tyk. Pillerne de giver mig, der skulle forestille at stoppe kroppen i at producere mælk, har ingen effekt.

Min søster våger. Hun sidder ved min side og græder for mig. Efter fjorten døgn i chok ogsovntåge er det som om jeg vågner lidt op. Min søster gør alt for at være der for mig. De har redt op til hende på stuen, en ekstra seng er kørt ind. Hun gør hvad hun kan for ikke at lade sig mærke med sit ubehag. Hun vil ikke se forfærdet eller væmmet eller bekymret eller bange ud, men sådan ser hun ud, lige bag smilet. Vi holder hinanden i hånden og min søster siger, det var godt de opdagede det, den. Så det ikke blev livstruende. De siger alt ser fint ud, siger hun. De siger de har hørt om få tilfælde som mit, nogle der kunne minde om, men ikke med så veludviklet og stort et, et, et dyr, siger jeg, jeg siger, den vejede næsten to kilo, den, ja, den ligesom hylede lidt, græd? Da de havde fået den ud. Kvalmen kommer pludseligt. Jeg kaster op, ud over mig selv og sengen. Såså, siger min søster og trykker på knappen og sygeplejersken kommer ind, skifter tøjet, sengetøjet med et smil, så god som ny, siger hun. Drik lidt vand. Perfekte, stramme hestehaler og behagelige gummisko. Hænder der lytter opmærksomt og lægger sig forskellige steder på min krop.

Jeg sitrer. Som en hund i drømme. Jeg tror du fryser. Jeg lukker vinduet, siger min søster. Jeg bliver ved med at høre det lille hyl hun gav fra sig inden de fjerne hende fra mig. Det var et kald, hun kaldte på mig. Jeg så hende i hænderne på jordemoderen. Hun vred sig. Hun havde de her lyserøde øjne. Måske havde hun en mund? Havde hun en mund? Jeg spørger den læge der er på stuegang. Det behøver du ikke bekymre dig om, siger hun. Havde hun en mund? Ja, det havde det. Vil du vide mere? Ja.

Lægen ser utilpas ud. Hvordan har hun det, spørger jeg. Og håber et øjeblik næsten at hun siger hun er død. Det er svagt og mat, men det lever endnu. Det får ilt og væske gennem en sonde. Vi ved ikke helt hvad det har brug for.

Vi vil meget gerne holde det i live i noget tid. I så lang tid som muligt. Vi vil gerne se om det vokser, hvordan det udvikler sig, om det udvikler sig. Alle på hospitalets forskningsafsnit er meget fascinerede. Lægen siger det som om det var ros. En tåre løber fra mit øje. Du skal ikke være ked af det. Du har gjort et vigtigt fund, et bidrag til forskningen. Jeg ville gerne spørge hende om hvad hun selv ville have følt hvis hun havde været mig. Hvad hun ville gøre. Men hun har ikke tid til at spejle sig i mig. Hun er allerede på vej videre. Andre patienter venter.

Jeg er indlagt på barselsgangen. Jeg er omgårdet af spædbarnsgråd. Det er en sofistikeret form for tortur. Jeg får glimt af trætte, grædende fædre, nynnende mødre. Pårørende med buketter og bamser i favnene. De tror måske jeg er en mor der har mistet sit barn under fødslen. Når jeg viser mig i fællesarealet ser de fleste den anden vej. Jeg er der uden et barn. Det er uhyggeligt. Ingen henvender sig til mig. Ingen taler med mig. Ingen spørger mig om hvor min spæde er. De tør ikke. De frygter mit svar. De vil ikke vide af andet end den lykke som blev dem stillet i udsigt, som er forventelig og som blev dem givet, som ligger lige her foran dem med lunger af en anden verden og søde søde øjne. De ser gennem mig, forbi mig. Jeg er et spøgelse, ikke en mor. Hvis de taler om mig hvisker de kun. Jeg er ikke en af dem. Jeg var lige ved at blive det. Men lige ved er ikke nok. Udstødelsen kan være så enkel som det. Så diskret og så selvfølgelig. Jeg tager en appelsin og et papkrus med æblejuice med ind på stuen. Juicen lugter sødt som tis og jeg bliver i tvivl om det faktisk er en urinprøve, jeg drikker det alligevel, jeg er så tørstig. Det er ondt af mig at have skabt et monster siger jeg til min søster. Jeg er ond. Dette må være det endelige bevis. Det er ikke et mon-

ster, siger min søster. Hvad er det så? Det er sandsynligvis en gevækst siger lægerne, siger hun.

Du må tro på dem. Du er nødt til at tro på dem. Det sidste du er er ond. Hun har altid troet på det gode i mig, ikke på det mørke vores mor sagde udgik fra mig, det satans glimt i mit øje.

Jeg føler mig så beskidt, ulækker.

Du har ingen skyld. Intet ansvar. Det kunne ske for alle. Det er vigtigt for hende at få mig til at forstå det; det hele er et vilkårligt tilfælde, som at blive påkørt af en bil som kører over for rødt. Men, indvender jeg, men det er kun sket for mig. I hele verden. I hele verden er det kun sket for mig. Hvorfor sker det her for mig? Hvorfor må jeg ikke holde min datter i mine arme og vugge hende i søvn? Hvorfor må de andre mødre omkring mig, her, hvorfor må de elske og beholde deres børn. Hvorfor må jeg ikke kysse hendes lille pande og tænke om hende at hun er god og dejlig og min og min for altid?

Min søster prøver at få mig flyttet til en anden afdeling, men der er ikke noget at gøre, der er sengemangel, og eksperten er her, siger en jordemoder, hun har det trods alt præcis som en kvinde der lige har født. Vi kan hjælpe hende med at komme til kræfter, med at hele, med at få styr på mælken. Det er ubarmhjertigt, siger min søster. Se på hende. Det er fint, hvisker jeg. Jeg er hvid som en hvid rose og mine øjne er rødsprængte. Jeg vil ikke være til besvær. De har meget at se til.

Jeg er på en måde godt tilpas blandt alle de nye forældre. Jeg føler mig beskyttet.

Camoufleret.

Og måske vil de ændre mening. Måske vil de se at hun er

min datter og snart komme med hende og give mig hende tilbage.

Måske vil de sige, undskyld, vi tog fejl. Tillykke.

Men de kommer ikke med hende. De holder helt op med at tale om hende. Når jeg spørger til hende tier de. De giver mig forskellige piller de beder mig om at sluge mens de har mig under opsyn.

Den dag jeg skal udskrives er den dag jeg for alvor bliver bange. Det går op for mig at jeg nok ikke kommer til at se hende igen.

Måske har de allerede skåret hendes hjerte ud. Hendes øjne. Flæt hendes hud af og lavet tværsnit af hjernen.

Hvis hun har en hjerne.

Jeg skal hjem til min søster. Jeg har glemt alt om mit eget lille hus der står og venter så utålmodigt på mig og min datter. Vi skulle jo bo der.

De sender mig afsted med et telefonnummer skrevet på en lille gul seddel, psykiatrisk skadestue. Hvis du får behov for at tale med nogen. Efter alt det der er sket. Lægen ser på mig med stor forståelse og ømhed, rækker hånden ud for at sige farvel, men jeg kan ikke trykke hendes hånd.

Møblerne i min søsters hus søger mig som hunde der har ventet utålmodigt på at deres ejer kommer hjem, men jeg kan ikke finde mig til rette i dem. Jeg drukner i sofaen, den er pelset og omklamrende. Sengen er hård og fjendtlig, det er som om den er et dyr der vil kaste mig af sig.

Badekarret prøver at sluge mig når jeg vil vaske mig ren. Jeg bliver suget ned i afløbet. Det er umuligt at få lugten af mælken til at gå væk. Brysterne er faldet lidt til ro, de sprøjter ikke længere mælken ud for fuld styrke, men mælken flyder stadig fra dem som var jeg en mor der ammede, som var der en lille mund der åd. Mælken er blevet endnu tykkere, som

tyk yoghurt, og den er begyndt at dufte endnu mere af laven-del. Det er en dejlig duft.

Den første uge i min søsters hus, i det største børneværelse, som jeg er blevet stillet til rådighed, mine niece er blevet bedt om at dele min ældste nieces værelse, det har de intet imod, forsikrer min søster, og de er ikke bange for dig, siger hun, da jeg siger at jeg ikke kan lade mig se af dem som jeg er nu, mør og sindssyg, græder jeg hele tiden, tårerne løber uafvendeligt fra mine øjne og jeg veksler mellem at udstøde voldsomme hulk og en stille, apatisk gråd. Min søster, der indtil nu har været tålmodig som en engel, vil ikke længere stå med ansvaret for mig, alene, og hun kører mig til en psykiater, hendes bekendte, hun har haft en affære med ham for to år siden, det tror jeg at hun har glemt at jeg ved. Ham kan du være tryg ved, siger hun, han er dygtig og siger ikke noget til nogen.

Psykiateren taler med mig en halv time og giver mig en angstdiagnose. Obs på psykose. Han er på min alder. Mørkt hår. Smiler ikke. Jeg smiler til ham. Jeg vil gerne vinde hans tillid og hans omsorg. Jeg har beskrevet min virkelighed som den er. Hvad ellers skal jeg gøre? Jeg var gravid og fødte noget som levede og som jeg er mor til. Hun er min datter. Om han tror på mig, det står ikke klart, i journalen kan jeg samme aften læse hans notat: yngre kvinde, forpint, paranoide vrangforestillinger. Åh, han ville ikke kneppe. Det var ikke det der lå i hans blik, et slet skjult begær, en lyst til at få min søsters kjole af mig, da det gled op og ned af min krop. Hans granskning var ikke seksuel, men af faglig karakter. Hans manglende smil betød ikke at han bed noget i sig, noget der ikke måtte være i ham, men som alligevel var, og han måtte undertrykke det, det manglende smil betød blot at han holdt mig strakt ud foran sig mellem to fingre, for at se mig grundigt an og kun akkurat rørte hvad han behøvede at røre ved,

for at være i stand til at bestemme hvad jeg fejlede, hvad der var galt med mig. Hvordan og hvorfor jeg var forkert. Det pinte mig. For jeg fik pludselig sådan en lyst til at lade ham befri mig for min smerte og fra den lidt for lille, for stramme kjole som jeg havde lånt uden min søsters vidende og som jeg havde en mistanke om at hun kunne have båret under et af deres hemmelige møder, jeg havde skjult den under min jakke og trådte ind som hendes skygge, og et øjeblik så det ud som om det virkede, et øjeblik var han tavs og forvirret, men han genvandt fatningen og nu er jeg i hans ords vold: opstået i forbindelse med fjernelse af tumor. Hun tror hun er blevet mor. Det er hendes klare overbevisning. Medicin og ro. Det er hvad han anbefaler. Psykiatrisk indlæggelse må overvejes hvis ikke tilstanden bedres indenfor overskuelig fremtid.

Jeg giver ikke fortapt, jeg ved hvad jeg ved, men jeg lader alligevel psykiaterens ord blomstre lidt i mig og jeg bliver lidt i tvivl, i tvivl om virkeligheden af det hele, hvorfor tror han ikke på at jeg taler sandt? Taler jeg sandt? Ser jeg klart? Var det ikke som jeg troede det var? Det hele? Kan jeg ikke stole på mig selv? (selvfølgelig kan du det.) Selvfølgelig kan jeg det. Jeg tager mig sammen. Løfter hovedet mod nattehimlen som trænger ind til mig gennem ovenlysvinduet. Deroppe er stjernerne og de skinner for mig og min datter. Jeg har virkeligheden med mig. Det der sker, sker. Det der skete, skete. Mit underliv blev smadret under fødslen. Jeg er stadig følelsesløs. Når jeg tisser ved jeg ikke hvornår jeg ikke tisser længere, jeg er nødt til at se efter, om en stråle stadig rinder. Ingen kan få mig til at tro at jeg ikke har været i fødsel. At jeg ikke var gravid og mærkede hende bevæge sig i mig. Det står klart for mig at han ikke har orienteret sig ordentligt i de tidligere journalnotater. Så ville han vide at det der var i mig ville spise. Og skreg. Og har et hjerte der slår. Hun slog

øjnene op! Hun så på mig! Efter hun var brudt ud af mit blødende skød. Hun så på mig med øjnene fulde af appell om at jeg ville elske hende. Men det ville jeg ikke, ikke med det samme, jeg elskede hende ikke nok til at redde hende, det er min forbrydelse, min brøde, jeg gjorde ikke anskrig da de bar hende bort, jeg løb ikke efter jordemoderen og rev hende til mig, som jeg burde have gjort, jeg var et øjeblik uvillig til at acceptere min nye virkelighed, jeg ville æde hende, gøre hende om, annullere hende, jeg ville sende hende bort og være bange for hende og lade dem kalde hende for „det“. Men nu er jeg fri af hende, skilt ad fra hende, holdt fra hende, med vold og magt, og nu runger savnet i mig, længslen efter hende. Jeg kan ikke holde til det. Jeg længes helt forfærdeligt efter at holde og elske min lille skat. Snuse hende ind. Jeg blev mor til en datter. Den nat jeg blev mor blev den smukkeste nat i mit liv og den sorteste. Den nat som lægerne vil kalde helbredelsens nat. Den nat som jeg kun kan kalde tyvenes nat. Nu er jeg frarøvet mit et og alt og jeg kender hende ikke. Og jeg har ikke passet på hende og det eneste jeg ville var at passe på hende.

Brysterne lugter efterhånden som blomster i råddent vand. Min søsters mand kan ikke holde stanken ud. Han bliver ved med at slå vinduerne op. Tænde duftlys i stuen.

Jeg er reduceret til en gene. Et problem der skal løses. Jeg prøver at tale med ham, med mine niecer, men jeg ved ikke hvad jeg skal sige. Jeg ved ikke længere hvordan jeg skal gebærde mig blandt mennesker der ikke har oplevet at føde monstre. Og de ved ikke hvad de skal sige til mig. Jeg kan ikke fortænke dem i at tage afstand fra mig. Men jeg kan godt dømme dem for det.

(ja, du kan.)

Jeg kan godt have dem for det.

(had dem for det.)

Jeg er næsten ikke et menneske. Jeg er blevet til et skrig. Et skrig der iklæder sig tøj, køber kød og chokolade og æder det uden at kunne smage det. Jeg er et skrig der bader i et badekar, sæber sig ind og barberer benene. Jeg kan ikke blive ren nok og glat nok og jeg bliver ikke ren. Mælken drypper ned i badevandet. Jeg undslipper ikke min krop og dens kald efter datteren. Fuglene udenfor kvidrer som gale, flyver til og fra rederne og stikker næb i små, åbne næb. Når jeg ikke ligger i min seng vandrer jeg hvileløst rundt i København. Byens skønhed vil ikke være ved mig. Den er ikke min. Lyset fra alt, det er ikke mit. Edvard Munch har malet mig, Langebro er en halskæde, bilerne er perler og jeg må bære det hele, tungt som det er, om halsen, verden; en galge. Jeg er blevet mor og jeg må ikke se mit barn og ingen anerkender min kærlighed, for alle, alle der kender til hændelsen, har besluttet sig for at det der levede i mig, groede i mig, nærede sig ved mig, det er ikke menneskeligt, det er en sygdom, cyste, tumor, væv, hvad de ikke har kaldt hende, det hun er, det er af videnskabelig interesse, først og fremmest, de vil forske. Jeg vil elske. Jeg elsker. Jeg elsker mit barn. Så højt at jeg går i stykker. Jeg higer efter hende og hun kalder og kalder og får ikke svar fra sin mor. Hun ligger i en kasse af plastic koblet til ledninger og maskiner og kan ikke røres ved. Mors hånd er langt borte og må gibe ud efter ingenting.

Lille skat, hvisker jeg. Lille elskede. Min. Mit hjerte længes med så stor voldsomhed at jeg frygter det ikke kan klare sig. Det er ved at gå i stykker af savn. Hvorfor må jeg ikke

kysse det lille bløde hoved. Sætte lærerne mod det. Se ind i de øjne hun har. Hun har dem trods alt! Jeg så dem. Så ind i dem et øjeblik og vi havde kontakt. Min datter. Hvor er hun? Hvorfor tog de hende fra mig? Hvordan kunne de det? Hvorfor lod jeg dem gøre det? Jeg forstår det ikke. Hvorfor jeg ikke i tide sagde fra. Hvorfor skrev jeg under på deres papir med deres kuglepen. Den blev stukket i min hånd. Den var en dolk jeg skulle jage i papiret. Jeg skrev ikke mit navn. Jeg satte to streger. Gælder det så? Havde de lov? Jeg hader mig selv for at have sluppet hende som var hun ingenting. Som var hun uden betydning. Hun betyder alt og jeg må rive hende til mig inden det er for sent. Hvornår er det for sent?

Som dagene går bliver jeg mere og mere ude af mig selv. Husker jeg hende som hun var? Jeg begynder igen at tvivle på mig selv. Jeg spekulerer over om jeg trods alt har mistet forstanden. Om et mareridt har plantet psykosen i mig, og nu er den brudt ud. Om det hele startede på hotellet da Jakob forlod mig og overlod mig til min isolation. Mit knuste hjerte. Om psykiateren havde ret. Om min søster har. Men så drypper mælken varmt ned på mit lår. Kroppen ved hvad kroppen ved. Den kan ikke siges imod.

Jeg fødte hende.

Ilden i mig brænder igen, den gør mig vred og stærk. Jeg vil ikke længere acceptere mit tab. Jeg må gøre noget. Hente hende. En mor i krise kan ikke ligge apatisk og stirre frem for sig. Hun må ud og ordne.

Jeg er ikke syg. Jeg er mor. Nu kan jeg handle, lade hånt om dem der prøver at holde mig tilbage. Glemme deres indvendinger. Efter flere ugers belæring og omkvæd; at det barn jeg fødte, det var ikke et barn, og den kærlighed jeg følte var ikke kærlighed, men galskab. Men det er ikke sandt, de lyver for mig. Kærligheden er kærlighed. Min datter er min datter. Jeg skal have hende tilbage i min favn. Give hende navn.

Hun hører til hos mig. Min søster ser tvivlende og kærligt og rådvildt på mig. Hun er blevet rådet til at hjælpe sin søster „tilbage til virkeligheden“. Lægen der udskrev mig sagde at det var for det bedste. Han sagde at hun for alt i verden ikke måtte komme mig i møde i min vildfarelse: Det er et barn. Du sender hende ud over afgrunden, sagde han, hvis ikke du er ganske tydelig. Det er vigtigt hun slipper ideen om at hun er blevet mor. Men, min søster gjorde en vag indvending mod lægens ordre, ikke mor? Hun var jo gravid? Jeg så jo selv, altså jeg så det jo også? Det var vel –

Nej!

Nej?

Bestemt ikke!

Bestemt ikke?

Nej, bestemt ikke et levende barn!

Men –

Hvad?

Men den, det, det græd?

Nej.

Nej?

Det havde øjne?

Nej.

Sådan må du ikke tænke om det. Det er en form for avanceret parasit eller tumor, det er ikke noget der kommer fra din søsters skød og drøm, men er snarere noget der har besat hende. Snylter på hende. En form for avanceret tumor, måske. Drænet hende for kræfter. Hendes krop udstødte det. En klog krop. Hendes krop gjorde sit arbejde. Beskyttede hende. Det kunne have slået hende ihjel. Det kunne være blevet fatalt. Hun var meget syg.

Hun var gravid?

Nej, det er det jeg siger hun ikke var. Hun var aldrig gravid. Hun var virkelig, virkelig syg.

Er I sikre, helt sikre på at det ikke er menneskeligt?

Ja.

Helt, helt sikre?

Ja.

Du er nødt til at love mig at du fortæller sandheden?

Det gør jeg.

Okay.

Okay?

Ja.

Min søster nikkede, strøg sin kind mens hun lod det synke ind:

Barnet er ikke barn.

Barnet er ikke et barn.

Virkeligt ikke, sagde lægen.

Overhovedet ikke et barn.

Vi er ikke mordere, sagde han, vi er ikke forbrydere, vi ville aldrig berøve en mor sit barn.

Barnet er ikke barn, siger hun til mig, for tusinde gang, holder om mig mens jeg atter græder og kalder og rokker frem og tilbage.

Jeg siger:

Min datter

Min datter

Min datter

Min datter,

til jeg nærværd segner.

Og selvom jeg næsten er segnet om bliver jeg ved med at kalde.

Det regner. Dråberne slår ned mod ruden og jeg tror de er de tårer jeg græder nu.

Min søster vil have fred. Hun har ikke mere at give af.

Drik lidt vand, sov. Hun hvisker det.

Sov!

Hun siger det hårdt og hidsigt. Hun har også sine døtre at tage sig af. De kan ikke forstå hvad der sker med mig. Hun ved ikke hvad hun skal sige til dem. Hun har ikke fortalt dem om min datter. Hun har bare sagt til dem at jeg har det svært. At de så vidt muligt skal lade mig være i fred.

Jeg kan ikke sove. Jeg kan ikke lide at falde i søvn, for så skal jeg vågne og et velsignet sekund have glemt alt og et sørderivende sekund huske alt.

Den lyse morgen river mig i stykker på ny. Jeg er papir i store, rasende hænder. At vågne er grusomt. Hver morgen dæmrer det for mig. Hver morgen kommer jeg i tanke om at jeg er berøvet mit barn.

Min søster har lagt sig ned ved siden af mig.

Hun siger undskyld. Aer mig over håret. Jeg er klisteret af sved og gråd. Nu ser jeg at hun også græder. Jeg rækker op mod hendes røde kind og lader en af hendes stille tårer lande på min finger. Den er varm. Hun smiler til mig. Jeg smiler til hende.

Min søster synger. Solen er så rød, mor.

Jeg falder i søvn. Jeg sover tungt. Jeg vågner midt på natten. Min datter vækker mig. Jeg ved at hun kalder på mig. Kalder og kalder uden ophør.

Jeg ved at en mor skal komme når hendes barn kalder. Det skal en mor. Det er det eneste jeg ved. Jeg kommer. Jeg må redde hende. Det er nu. Jeg hvisker det frem for mig. Mine øjne brænder med min opblussende ild. Hvis man satte en hånd foran mit blik ville man brænde sig på det, som på en kogeplade. Tiden er inde. Jeg skal hen til hende. Jeg skal se hende! Jeg har ventet på denne nat og nu er den kommet, og nu er den kommet med sødt mørke at skjule sig i. Nu er

det den vidunderlige nat som skal blive vores nat. Min søster sover tungt, hun må være gået ind til sig selv. Hendes mand, deres døtre. Alle sover tungt og roligt. Ingen ved at tiden er moden. Kun mig og hende. Når de vågner er jeg væk. Det vil være en lettelse for dem. Jeg forstyrrede den smukke familie med min uoverskuelige smerte. Al trøst prellede af på mig. Nu er der prikket hul på bylden og betændelsen løber ud og jeg løber væk. Jeg overvejer at efterlade et brev på køkkenborDET, for at sige farvel, men jeg ved ikke hvad jeg skal skrive, og min hånd ryster af spænding. Jeg river en kjole på. Jeg lukker døren stille i. Det regner ikke længere. Det er varmt selvom det er nat. Det er sommerens hjerte jeg befinder mig i, med nøgne ben og bankende hjerte. Varmen slår mod mit ansigt da jeg træder ud. Der er en ro i mørket der indgyder mig mod og håb, en duft af græs og benzin der er berusende. Jeg må være mit hjerte tro, min datter piber som et utæt vindue, det er bare noget jeg ved. Jeg vinker en taxa til mig, han spørger om jeg skal på nattevagt. Han forveksler min hvide sommerkjole, som er min nieces, med en kittel. Jeg beruses af følelsen af at være anset for at være en kvinde der plejer, drager omsorg og får løn for det. Jeg siger ja, beder ham åbne vinduet, bare en smule, jeg har let til køresyge. Jeg vil ikke kaste op i din fine bil. Han ser nervøs ud og åbner det så meget det kan åbnes. Mit hår flagrer om mig.

Der er de her træer i en park nær ved hospitalet, hvidt blomstrende, jeg sættes af ved dem, jeg går bag et af træerne, sætter mig på hug, tisser. Lidt tis væder min sko. En legeplads i mørket. Mon hospitalets døde børn leger her om natten? Sutter hænger som frugter på træet og børnene der gav afkald på dem sover i senge i natten nu, uden, og sover trygt og godt og de drømmer drømme, store, luftige og blanke som balloner.

Jeg køber en buket roser i den døgnåbne kiosk på hospitalet, jeg vil ikke vække unødig opmærksomhed, jeg må ligne en der aflægger visit. Jeg går med roserne i favnen, jeg holder dem som man ville holde et spædbarn, de er hvide og pakket ind i hvidt papir.

Jeg ved hvor hun er. Jeg går mod afdelingen. Tager elevatoren, op, øverst.

Hospitalet er stort, men jeg finder let vej, det er som om hun er en magnet der trækker mig til sig.

Min datter er foran mig, i en gennemsigtig krybbe, hun er mørkeblå og blank. En nerve sitter ved mit venstre øje. Hendes leje er lyst op af rødt lys. Hun må ikke kysses. Jeg har læber der sørger over endnu ikke at have kysset hende. Jeg har en mund der hænger over hende og er et sort hul. Jeg har hænder der har revet sig løs fra mine arme. De svæver om hende og vil ae.

De vil tage.

De holder hende i live.

Jeg vil rive hende fri af slanger og ledninger og jeg vil vugge hende i min favn.

Kan hun tåle det?

Kan jeg forvolde skade?

Hvad kan jeg mon finde på, i et svagt øjeblik?

Rødme som roser, flirte med lægerne, kneppe den pæneste og hele som et sår.

Efterlade hende og tro deres ord: Hun er ikke levende.

Svigte hende fuldt og helt og være den mor der ikke kæmperde for sit barn.

Være hende der gav op.

Lade dem overtale mig til at slippe min vrangforestilling. At jeg blev mor da de skar hende fri af mig.

De vil dig kun det bedste, sagde min søster. De vil bare hjelpe dig.

Kunne jeg finde på at stole på en læge? Genvinde min troværdighed, min mulighed for at træde ind i virkeligheden.

Erklæres rask.

Aldrig.

Jeg er hendes mor og må handle som en mor.

Bringe hende hjem i sikkerhed i min favn til mit hus.

Det hus der venter os!

Inden de skaffer sig af med hende ved at kalde hende biologisk affald.

Disse sproglige tricks.

Forbrydelser der går under radaren fordi vi ikke har ord for dem.

Vores hus. Vores hjem. Det længes efter os.

Vi skal skabe et hjem sammen. Et liv.

Leve et liv i overensstemmelse med sandheden.

Jeg hvisker tøvende, min lille?

Hun vender sig mod mig. Lyden af min stemme er nok til at få hendes opmærksomhed. De lyserøde øjne sitrer. Hun har fået pupiller! Åh! Rosenrøde pupiller. Hun prøver at fokusere på mit ansigt, jeg tror hun genkender mig. Det røde lys fra varmelampen skinner hende i øjnene, som hun måske derfor kniber let sammen. Hun har ikke ben eller arme, men hun har en form for sugekopper, hun ligner lidt en blækspruttet arm. Hun forsøger at krybe op langs siden i kuvøsen. Hun vil op til mig! Mine fingerblommer gløder. Jeg vil røre ved hende. Dufte til hende. Kysse hende. Med rystende hænder tager jeg hende op, hun er kold og slimet, klistrer lidt. Jeg har knappet min kjole op og lader mine tunge, nøgne bryster falde ud mod hende som lys, hun glider ind mellem dem, suger sig fast mod min hud med sine sugekopper, snart er hendes tunge om min brystvorte og munden slutter stramt om det venstre bryst. Det giver efter for hendes sult og sprøjer mælken ind i hende i en stærk stråle, hun slipper brystet, overrumplet af dets kraft, men suger sig fast igen og synker og synker. Jeg sætter mig på en stol, slidt og beskidt som mit hjerte, og mærker hendes hjerteslag mod mit. Bristefærdig af lykke over at jeg kan nære hende. At hun er min. Det er tydeligt at hun er. Min datter.

Jeg trodsler min frygt for at blive opdaget og lader hende drikke til hun selv slipper brystet. Jeg vil ikke skynde på hende. Jeg vil ikke have at hun tror jeg vil forlade hende igen. Hun er stadig kold, men hendes øjne lyser nu med større kraft end før og det er som om hun ser op på mig. Ser mig. Vi har øjenkontakt. Jeg siger. Det er okay. Jeg er her. Vi skal hjem nu. Min hvisken beroliger hende. Hun lader mig gøre med hende hvad jeg vil. Jeg svøber hende i et hvidt silketørklæde jeg har med i min rygsæk, jeg bærer hende ud som jeg bar roserne ind, varsomt på armen. Efterlader roserne hvor min datter lå, de dufter næsten ikke af roser, de er en gave til hende der kommer for at gøre rent, om lidt, hun opdagede os heldigvis ikke, måske vil hun slå alarm hvis hun ser os, men man kan ikke bortføre sit eget barn.

(jo, man kan.)

Jeg håber hun tager roserne med hjem, sætter dem i en vase. Jeg tror ikke hun lægger mærke til det der forsvandt.

Det var trods alt blot biologisk affald. Det var bare en tumor.

Ingen stopper os, ingen bemærker os. Vi er upåfaldende. De ser kun mig. Jeg går rank og målrettet mod udgangen, det er den bedste metode når du gør noget du ikke må gøre; lad som om det er din ret. Din ret at putte dette æble i frakkelommen, din ret at gå gennem denne dør forbeholdt de særlige med særlig adgang. Hvis du ligner en der har lov, adgang, får du lov, adgang. Det hjælper med et smukt ydre, en soigneret fremtoning, og jeg er heldigvis stadig ung nok, upåfaldende nok, i hvidt nok tøj til at glide forbi som et stjerneskud, jeg er bare et glimt, det falder ingen ind at de kan standse mig. Og hvis det falder dem ind er jeg borte før de når at lægge

en hånd på min skulder og sige, hey? Det falder ingen ind at spørge mig om hvad mit ærinde er. Hvorfor jeg har stjålet en spæd. De ser hende ikke.

Lægerne kommer ikke og flår hende ud af mine arme.

Da vi er ude knækker jeg sammen. Jeg sætter mig ned på fortovet og trækker vejret hurtigt. Krummer mig rundt om hende. Hun er så let, så let som rosenbuketten, så let at jeg frygter at hun kan flyve ud af mine arme. Et kraftigt vindstød kunne stjæle hende. Tage hende med sig. Jeg knuger hende til mig. Men så begynder hun at hoste, jeg løsner grebet, og forstår og husker at hun er skrøbelig og dyrebar. Jeg løber med hende mod legepladsen, sætter mig på en gynge og vugger mig til ro og hende i søvn mens jeg ser på tårnene børnene leger i.

Hun sover.

Nu skal vi hjem.

Det er på tide jeg tager mit hjem i besiddelse.

Det er på tide jeg tror på fremtiden.

(Den tilhører jer.)

En flok unge kvinder slår sig ned som fugle ved rutsjebanen, de sidder i sandet og er fem munde om to øl, de sender flasker rundt og griner højt. Lægger mærke til os. Sender blikke. De undrer sig over min tilstedeværelse. Har de lagt mærke til hende i min favn? Jeg får lyst til at bede om lov til at sidde lidt hos dem, skjule min datter i rygsækken og lade som om

jeg er akkurat så ung og så sorgløs som de er. Sige til dem: Jeg er en af jer! Lad mig være som jer. Vi kunne skåle.

Mit problem er ikke et monster, mit problem er hjertesorger.

Please.

Lad mig være jer før jeg forlader jer.

Lad mig kysse et par stykker af jer. Jeres bløde munde.

I er så smukke I forstår det slet ikke. Det gør ondt at se på jer. Jeg slår mig på skønheden.

Men fremtiden og håbet er i min favn og er så levende som noget kan være levende.

Så varm og dejlig. Når jeg aer hende føles det som at ae en tunge. Hendes hud er fugtig og varm.

Vi tager en taxa: I bilen føler jeg mig fri og stærk. Hun sover.

Huset venter næsten så ivrigt at der er røg fra skorstenen selvom ingen er hjemme til at tænde op i pejsen.

I haven lyser fuldmånen roserne op.

Nu er vi i husets vold. Et hjem der har kaldt på os. Nu lyder vi hjemmets kald.

Chaufføren bemærker ikke at jeg ryster på hånden mens jeg holder mit kort over hendes maskine og venter på at betalingen går igennem.

Mit kort bliver afvist. Undskyld, siger jeg, jeg ved ikke hvorfor det ikke virker, hun ryster på hovedet, tænk ikke på det, du behøver ikke betale. Jeg giver. Det er en særlig tur vi har kørt.

Hun ser på mit barn i min favn.

Hun bemærker ikke hendes blålige hud og hendes lyserøde øjne der stråler fra det hvide silketørklæde jeg har svøbt hende i.

Hun bemærker kun min lysende glæde.

Tillykke, siger hun og åbner døren for os.

Hun ryger en cigaret før hun kører bort.

Hun bad om tilladelse til at ryge i haven og jeg sagde, selvfølgelig. Hun smilede til mig og det gik op for mig at hun var lækker.

Langt, rødblondt hår og grønne øjne. Bleg som mig og måneskinnet.

Jeg fik lyst til at indvie hende i min situation. Invitere hende indenfor og hælde op til hende.

Drikke mig fuld med hende. Gøre mig til for hende. Slang mig lidt.

Klæde hende af og tage hendes bryster i munden.

Gemme mit ansigt der og glemme alt.

Vi kunne være mødre sammen. Vi kunne elske hinanden og barnet sammen.

I sengen suger hun sig fast om mit bryst og drikker.

Chaufføren har røget sin cigaret færdig. Hun sætter sig ind i bilen og kører fra os.

Motorstøjen bliver fernere og fernere.

Farvel, smukke.

Jeg ser ned på hende og mine tårer lander på hende.

Hun slipper brystet og ser? Op på mig. Undrende? Kærligt?

Såså shhh såså.

Jeg vugger hende. Vi er sårbare og åbne. I hinandens hænder. Jeg slikker forsigtigt på hendes hud, hun smager salt.

Jeg har dig. Jeg har dig, min lille.

Det er vidunderligt at hun vil drikke min mælk. Jeg er lettet. Tænk hvis jeg ikke kan holde hende i live. Tænk hvis det er i min favn hun visner. Tænk hvis jeg ikke er hendes frelses, men hvis jeg bliver hendes endeligt.

Måske var det ikke det rigtige at gøre, at tage hende med mig.

Måske har jeg begået mit livs fejltagelse.

Men hun drikker min mælk.

Men jeg er hendes mor.

Jeg måtte vove det.

Ingenting kunne være anderledes; vi skal være sammen.

Det her er rigtigt.

Men jeg er bange:

Trods min sindsro er jeg bange:

Jeg er bange for at miste hende. Jeg er bange fordi jeg ikke ved hvad hun er, jeg ved ikke hvad hun har brug for for at overleve. Jeg kan ikke tænke frem, jeg kan ikke tænke tilbage. Lige nu er hun her, hos mig, lige nu kan jeg passe på hende, lige nu er jeg hendes mor, og for altid, aldrig andet end det, det der, det er min datter og hun kan ikke dø. For hun er ikke et menneske.

Hun er ikke et menneske. Hun kan ikke dø.

Hun drikker min mælk! Hun drikker min mælk! Den driver fra hende og nedad hende.

Den første nat i huset holder jeg mig vågen hele natten. Jeg holder øje med hende hele tiden. Det er jeg nødt til. Jeg er bange for at hun holder op med at trække vejret, at hendes hjerte stopper med at slå.

Men jeg kan slet ikke høre hjertet slå.

Har hun et?

Det må hun have.

Men hvor sidder det?

Jeg lægger øret mod alle områder af hendes krop. Men jeg finder det ikke. Hvis hun har et hjerte er det et meget stille hjerte.

Måske er det et meget, meget lille hjerte?

Hun er ikke stor, men hun er heller ikke helt lille.

Jeg har placeret hende på en dyne på sengen, jeg kan ikke vurdere om hun fryser eller om hun har det for varmt, jeg ved ikke om jeg bør lægge et klæde over hende.

Jeg lægger det hvide silketørklæde over hende. Jeg tror hun sover. Hendes øjne er lukkede og hun er rolig.

Hun er så smuk. Hvor er hun dog smuk.

En forelskelse jeg aldrig har kendt mage til blomstrer frem i mig.

Jeg ligger ved hendes side og ser på hende, jeg kan ikke forstå dette mirakel, at hun kommer fra mig og at jeg er hendes og hun min, nu.

Jeg er besat af hende. Min datter. Så fin så det ikke er til at forstå. Så sød. Så levende.

Mit hjerte gror sig større, det kan jeg mærke. Det udvider sig med en voldsom kraft.

Hun gylper lidt rødt slim op i øvnne. Jeg tror ikke det er blod.
Jeg tørrer hende ren. Hun giver sig lidt, som om hun vil vågne, men hun ruller omkring og sover videre.

Jeg synes der falder blåt lys ind ad vinduet. Jeg synes jeg hører sirener, sirener der nærmer sig. Hvis politiet kommer og vil tage hende fra mig vil jeg ikke give hende fra mig uden kamp.

Hvis lægerne.

Jeg vil ikke.

Jeg nægter.

Jeg vil nægte.

Hun er ikke deres og derfor vil de aldrig kunne tage hende fra mig.

Jeg har fundet en køkkenkniv frem, den ligger klar i sengen.
Jeg ligger mellem hende og kniven og sitter.

En hånd på hende, en hånd på skaftet.

Den vil jeg trække hvis de gør krav på hende.

Den vil jeg jage i deres hjerter hvis de ikke vil lade os være i fred.

Jeg ville holde vagt hele natten, men jeg falder i øvn da det begynder at lysne, udmattet af alting.

Jeg vækkes af hendes rasende gråd.

Først forstår jeg ikke hvem hun er, eller hvor jeg er, jeg stirrer ikke op i min nieces ovenlysvindue, men op i et grønt malet træloft, og så husker jeg.

Jeg drømmer ikke.

Hun er sulten.

Jeg ammer hende. Jeg er allerede fortrolig med følelsen af hendes mund der slutter om brystet. Allerede fortrolig med hvordan jeg lægger hende til. Min krop har ventet på hende, længe, den har forberedt sig på hende, kender hende, føjer hende. Hvis jeg overgiver mig til min krop overgiver jeg mig til hende. Ved at overgive mig til hende passer jeg på hende.

Jeg må elske min krop.

Min krop ved hvad der må gøres. Den er handlekraftig og stærk.

En kniv rækker ikke. Jeg har brug for flere våben.

Kærlighed. Had.

(selvrespekt.)

Min mælk styrker hende. Hun kommer til kræfter. Stille og roligt og stædigt. Hjertet tikker. Det lyder som et lille ur. Nu kan jeg høre det. Et hurtigt og stærkt hjerte. Et hjerte jeg kan stole på.

Hun vokser. Allerede efter tre dage kan jeg se forskel, sugekopperne folder sig mere ud, øjnene er åbne mere af tiden,

pupillernes omkreds er øget, hun suger med større kraft når hun drikker og hendes blå og glinsende hud dækkes af et tyndt lag hvidlige dun.

Hun havde sådan brug for mig. Nu kommer hun til kræfter. Nu er hun i trivsel.

Tænk at de lod hende ligge der i den gennemsigtige kasse, overladt til sig selv, grædende og sultende.

Det er som om der er ansats til en hale.

Der er ikke en næse, men en form for revner i hendes hud, gæller?

Ingen synlige ører.

Men hun kan høre. Hun falder til ro når jeg synger for hende. Jeg synger de sange min mor sang for mig.

Min mor er væk, men hun er her også, hun titter ind til os, hendes datter og hendes datters datter, gennem min stemme og min måde at vugge hende på, hun er her, med de milde øjne og det åbne sind, og jeg læner mig lidt op ad hende, for at finde ud af hvordan jeg var elsket, for det var jeg også. Af hende.

(tro på det du har brug for at tro på)

Jeg ved det.

Et træ der står i haven, kroget og stædigt, gammelt og smukt, kalder jeg mor, og jeg siger til mit barn, derude gror mormor

og hun elsker dig også. Jeg har bedt hende om at passe på os. Hendes grene er stærke og frodige, vi kan klatre i hende, hvis vi vil, når du er blevet større og stærkere, måske når æblerne falder fra grenene. Til september.

Hvor stor er hun til september? Hvis hun fortsætter sin vækst i denne overstadige hast så vil hun måske nå mig til livet, til skuldrene, til panden?

Jeg ved min mor ville elske sit barnebarn, min datter, det lille monster, hvis bare hun tillod sig selv den kærlighed der kræver af dig at du slipper begæret efter at træde de stier andre træder, og vover at gå ind i de mørke skove med et mørkt og bankende hjerte. Sniffe morgendug og slikke bark. Slippe frygten og tage imod det som melder sig; som dette væsen, barnebarnet som ingen mormor kunne forudsige.

Det burde være en lykke.

Jeg ved at det ville min mor ikke kunne, og jeg ved at hun med al sandsynlighed ville vriste hende ud af mine arme, så snart lejligheden bød sig, og i den nærmeste skovsø, eller havet tættest på, ville drukne hende.

Hvilken skam min mor ville føle, skulle hun stå ved slægtskabet med en klam, slimet klump som hendes datter lægger roligt til brystet og har tænkt sig at tage vare på.

Og vil hun væmmes mest ved hende, eller mest ved at jeg elsker hende?

Hun ville væmmes over min kærlighed. Hun ville kaste op af forargelse og afmagt.

Min uforbeholdne kærlighed til det hun kun ville kunne se som en pervers konsekvens af det djævelskab hun altid har anet huserede i mig.

Vi ville være hendes værste mareridt.

Men som træ er hun ikke en trussel, og som træ kan jeg udnævne hende til mormor, alt det gode der var i min mor, det findes i det træ, det ved jeg.

Ikke en mormor der strikker og praler, men en mormor der er fredelig og stille og lader os være i fred. Som kun lytter og som kan ruskes igennem af blæst. Risle med bladene i brisen.

(alle de mænd der ruskede i mor)

Glem dem.

De betyder ingenting.

Vi sidder i det dejlige køkken, ved vinduet, og ser ud på træet, en fugl letter fra det, og min datter er urolig. Hun bliver ved med at slippe brystet for så at slutte om det igen, med sit lille bløde hul vi kalder mund. Det er svært for hende at koncentrere sig om at drikke.

Jeg bliver næsten irriteret på hende. Kom nu, min lille.

Hun må være meget sulten. Hun er hele tiden sulten.

Hvis bare jeg havde en sut.

Jeg stikker fingeren i hendes mund og hun suger og suger.

Hun bliver frustreret over at der ikke strømmer mælk fra fingeren, hun suger med stor kraft og der går hul på min fingerblommes hud, blodet drikker hun ivrigt, indtil jeg lykkes med at vriste fingeren ud.

Jeg er overrasket over hendes styrke, hendes sug er meget kraftigt, og stolt af hende. Hun vil leve.

Lige meget hvad vil hun leve, overleve.

Det er det første ønske man har for sit barn, den første fordring; overlev mig.

Det er det man hvisker til dem i nætterne hvor de er så spæde og nye at de dufter af død.

Ræk længere ud i tiden end mig.

Jeg bønfalder dig.

Min lille blodtørstige skat.

I badeværelset finder jeg vat i et pletted spejlskab. Jeg presser det mod min blødende finger indtil det stopper med at bløde. Det stopper ikke med at bløde, jeg bløder hele natten.

Jeg vågner i en stor pøl af blod og hun er sugende om fingeren. Da hun forstår jeg er vågen giver hun slip, som om hun gjorde noget hun ikke måtte. Hun er døsig og godt tilpas.

Gnider sig mod mig, som for at sige, tak, mor. Nu er jeg mæt.

Jeg er svag. Svimmel. Med besvær rejser jeg mig fra den til-sølede seng. Jeg må skifte lagnet og sengebetrækket.

Et stort skab med sengetøj. Udelukkende hvidt.

Et stort skab er forsynet med kost, klude, rengøringsmidler.

Jeg vil blodpletter og mælkepletter til livs før de sætter sig.
Før det begynder at lugte.

Hun er svær at fotografere. Hendes udseende kommer ikke til sin ret på de billeder jeg tager af hende, når hun ligger og strækker sig, er så fin, har store, åbne øjne og retter dem mod mig, åbner den lille mund og måske smiler. Men jeg kan ikke fastholde hendes dejlighed. Det er som om hun mister sin kraft så snart jeg forsøger at reducere hende til et øjeblik. Hun ser bleg og livløs ud på billeder, hendes øjne gnistrer ikke og hendes hud er underligt grå og knoppet.

Hun kravler op i mit hår, lægger sig til rette på min hovedbund og summer. Jeg læser mens hun ligger der, i en af de bøger kvinden efterlod i sin reol, *I ly*, jeg læser dette digt op for hende:

langt væk lyser et vindue op
som en mandarinbåd
mine følelser er kar
fyldt med vand
som aliens ryster deres vinger i
i byen slår vi blikket ned
når lyset tager os
ved ik hvem
du minder mig om

jeg gerne vil være
men jeg er bange
når jeg vil samle dine tårer op
spytter du mig i hånden
i skumringen tegner søsteren
en le på min arm
og høster mit åndedræt
om natten
på stranden
fjerner jeg hovedpinen
ved at kaste den syge sten i vandet
smeltende ansigt

Jeg læser det højt for hende. Hvisker det.

Smukt. Siger hun.

Smukt.

Er det noget jeg bider mig ind? Taler hun? Eller var det kun lyde jeg forvekslede med ord.

Jeg læser digtet højt igen og afventer hendes reaktion. Denne gang er hun stille. Jeg siger, smukt? Og hun er stille. Jeg siger, smukt! Og hun er stille. Jeg lirker hende ud af håret og hun sover. Hun har tisset mens hun lå der, min hovedbund er fugtig og klistret.

Smukt!

Tænk hvis hun kommer til at tale, tænk hvis vi snart taler sammen.

Jeg må ikke forvente for meget.

Men tænk hvis hun en skønne dag sagde mor.

Jeg mimer hendes lyde. Efterhånden er det muligt at tyde dem, en særlig lyd når hun vil drikke min mælk, en lyd når hun vil lege, en lyd når hun vil ligge hos mig og aes. Hun kniber øjnene sammen og summer. Jeg mimer hendes lyde og hun forstår mig. Jeg kan få hende til at krybe op til mig og hun forstår ordet bad.

Når jeg siger BAD kryber hun ind under sofaen, jeg må lække hende ud med en skinnende glaskugle. Grib om hende med begge hænder og holde godt fast som holdt jeg om en genstridig kat. Jeg slipper hende over badekarret.

Når hun først er i karret er hun henrykt. Hun elsker at svømme. Hun spjætter med kroppen og laver store plask. Jeg pjasker vand på hende. Jeg tror hun griner. Det bobler. Det er svært at få hende op igen. Det er måske overgangen mellem tør hud og våd hud hun ikke bryder sig om? Hun kan ikke lide at blive kold.

Jeg vasker hendes tis ud af mit hår. Hun skider ikke. Det der strømmer fra hende er den her klisterede væske. Det minder om spindelvæv. Det løkker fra hendes åbning og jeg antager at det er at sammenligne med mit tis, mit lort, men ret beset er det ikke givtigt at forsøge at forstå hendes krop gennem min krop. Jeg fejloversætter. Det er urimeligt at antage at hendes krop spejler min. Den er mig fremmed. Den har sine egne omstændigheder.

Men hun er min datter. Min krop kender hende.

Men hun er fjern som månen. Umulig at række ud efter, selvom jeg rækker ud, og selvom hun er lige foran mig. Men hun rækker ud efter mig, uden frygt, uden evnen til at forestille sig at jeg er til for andet end hende og hendes overlevelse og hendes kærlighed. Hun ved ikke at jeg aldrig var som hende. Hun ved ikke at hun ikke bliver som mig.

Hun tror at hun bliver som mig. Kommer til at se ud som mig.

(det tror jeg ikke hun tror.)

Drømmen om at blive kaldt Mama af en lille, hæs stemme. Uopnåelig?

Sandsynligvis uopnåelig, men drømmen lever.

Det er den drøm der gør at jeg kan holde ud ikke at have andre end hende.

At være så gennemgribende alene.

Jeg tænker ikke på Jakob mere. Jeg savner ham ikke. Jeg savner ham næsten ikke. Jeg kan ikke se ham for mig mere. Kun om natten. Kun når jeg trænger til at blive holdt om, blive kysset, slikket, aet, blive forsikret om at alt nok skal gå.

Jeg savner ham kun når jeg ligger varm af lykke med hende mod brystet og savner en mand at dele lykken med.

Han kunne tage et billede af os. Han kunne udbryde, mine piger. Han kunne lyse af stolthed over os. Over hvad vi havde skabt sammen. Det her liv, ville han sige, det er godt.

Og jeg savner ham når jeg trænger til at hvile. Han kunne tage over. Lege med hende. Fodre hende med sit blod. Så det ikke kun er mig der drænes.

Og jeg savner ham når jeg læser hans digte. Jeg har hans bog med mig.

Jeg har læst dem så mange gange nu at det føles som om det er mig der har skrevet dem.

Følelsen af hans overskæg, jeg strøg min finger over det, lo ad det, og elskede det.

Næste gang hun tisser i mit hår vasker jeg det ikke rent. Jeg gider ikke. Hun tisser hele tiden på mig. Hun elsker at opholde sig i mit hår og hun er ikke renlig. Og jeg har ikke noget imod at duftede som hende. Ikke noget imod at mit hår klistrer. Jeg er beskildt og vil ikke bekymre mig om det.

Jeg er rolig og slimet som sneglene i rosenbedet.

Bare lidt mere tid. Det beder jeg om hver aften, med foldede hænder, måske, måske er hun en engel sendt til mig. Jeg synes hun lyser som månen, hun må ikke forlade mig. Til evig tid skal vi være her og være hinandens.

Huset er møbleret med slidte, robuste møbler. Hende der boede her før overlod mig alt inventar. Hun havde ikke kræfter eller penge til at tage meget med sig. En ældre kvinde. Jeg lever i hendes verden. Hendes fortid. Men jeg tilegner mig den, det hun har efterladt er nu mit og jeg skal tage det i besiddelse. Det tager ikke lang tid før jeg føler at huset er vores med hud og hår. Sengen, en himmelseng, med stof at

trække om, er stor og blød. Den er som skabt til at være vores rede. Malerierne på væggene er malet af den samme maler, alle motiverne er snelandskaber. Hvide skove, strande, gader. Snestorme, stille sne, børn der leger i sneen, mænd med ryggen mod os der ser på dem, alvorlige rygge i store frakker i sne. Byen i sne. Hvide biler i sne. Dyr, sultne dyr der leder efter bær de ikke finder, i sne. Fodspor. Snekrystaller.

I huset lever vi i en anden tid, i sneens og skovens og rosernes tid. I hendes tid.

I haven kvidrer fuglene. Tågen omslutter træerne. De forsvinder op i den. Også min mor som nu har klædt sig i orange og røde blade. Snart vil hun lade dem falde så vi kan lege i dem. Jeg undrer mig over tågen. Den er klam og kold og den siver ind ad vinduet når vinduet står på klem, det er som om den hænger i stuen, også, og giver alt et lidt sløret udtryk, som røg. Men måske er det kun noget jeg forestiller mig, eller mit syn er blevet dårligt. Vi kommer jo så lidt ud i dagslyset. Det er dunkelt herinde.

Kvinden fortalte mig om tågen, hun ringede til mig efter jeg havde betalt for hendes hus. Hun ville advare mig mod den. At den kunne komme og når den først var kommet var det ikke til at sige hvornår den ville lette igen. Det var et lokalt fænomen, havde måske noget at gøre med søen. Hvem ved! Prøv at forsone dig med den, nyd den, den lægger sig så fint i håret og glitrer, der er ikke meget andet at gøre end at glædes over den. Hendes stemme var blød og hun talte til mig som om hun lå ved siden af mig med mit ansigt i sine hænder, så blidt og indtrængende. Hun ville gerne vide hvem der overtog hendes hjem. Hun havde boet i huset i treogtres år, siden hun var atten år, nyligt og yndig. Nu er jeg en gam-

mel heks. Hun lo. Jeg kunne høre hende knække fingre. Min mand døde tidligt. Hun lo igen. Hun havde klaret alt på egen hånd. Men nu var det på tide at komme videre. Hun sagde hun måtte give fortabt. At alderen havde indhentet hende. Hun havde ikke længere kræfterne til at tage sig ordentligt af huset, af sig selv. Gik ikke længere godt, var faldet flere gange. Engang var hun faldet nede i kælderen og havde ligget der hele natten i støvet, uden at kunne rejse sig. Kælderen, spurgte jeg. Jeg havde ikke forstået at huset havde kælder. Kælderen, nej, slet ikke, ikke nogen kælder, den skal du ikke tænke på. Jeg tror jeg faldt ude i haven. Hun kunne ikke spise uden at nogen hjalp maden i hendes mund. Fik ikke vasket sig. Jeg gik og lugtede så væmmeligt. Så kom de og overtalte mig til en plejehjemsplads. Hvem? Det kan jeg ikke huske! Hun var glad for at jeg overtog hendes hus. En ung mor. Glad ved tanken om at et barn skulle vokse op her, nu det ikke kunne være anderledes, nu hun ikke kunne dø i fred i sin seng, uden indblanding.

Hun havde ingen børn, sagde hun.

Godt det samme, sagde hun.

Huset passede ikke altid så godt på mig som jeg på det. Jeg bød det imod. Jeg glemte at kalde det hjem og kaldte det kun hus.

Det begyndte at dryppe fra loftet når det regnede, lidt skimmelsvamp groede frem, kun i hjørnerne, og bag skabet, lidt sprækker opstod i væggene. Når det blæste gav huset sig som en gammel, værkende krop og det truede med at give efter for sin egen svaghed. Gå i knæ og så styrte i grus.

Sagde hun. Og ønskede mig held og lykke. Og sagde farvel.

Et ur hænger i køkkenet og det er som om det går for langsomt. Min telefon er gået i stykker. Hun skubbede den ud

af min hånd, for jeg sad og så ned i den mens jeg ammede hende, og den ramte gulvet, krakelerede. I stuen er der et fjernsyn, men det kan ikke tændes.

I køkkenskabet står krydderier med udløbsdatoer for tredive år siden. Jeg åbner låget på en bøtte med kanel på alder med mig. Duften er kraftig og god. Jeg tror godt jeg tør drysse den over en grød. Men her er ingen gryn at koge.

For første gang siden vi ankom til huset har kvalmen helt fortaget sig og jeg kan langt om længe give efter for min sult. Jeg kan spise altting. Jeg er så sulten. Men her er ikke meget at spise. De fleste skabe står tomme, bortset fra et hvor der er efterladt nogle dåser med cocktailpølser, hakkede tomater, majs. Kirsebærsøvs. Pulversuppe. Jeg finder også en pakke uåbnede kiks i en kommodeskuffe. Jeg spiser ti kiks forslugen som en hund og får den sidste galt i halsen, jeg hoster og hoster, kan ikke få vejret, banker ryggen hårdt mod væggen, det virker, jeg hoster kiksen op igen og hun kryber hen til kiksemassen og slikker den i sig.

Jeg sætter mig på sengen og græder af forskrækkelse.

Hun kryber mod mig.

En lang tunge åbenbarer sig, spaltet i spidsen.

Hun kryber!

Hun kryber op i mit skød og lægger sig der og slikker mig ømt på håndryggen.

Du er så god.

Allerede så stor, min darling.

Allerede uforfærdet.

Allerede en måned gammel, to, tre, fire, fem måneder.

I starten forsøger jeg at holde styr på tiden. Hver dag sætter jeg en sort streg på væggen ved sengen.

Hvis ikke jeg ved hvad tid er ved jeg ikke hvad virkelighed er.

Men jeg begynder at sløse. Har jeg sat en streg i dag? Satte jeg to i går? Jeg kan ikke huske det.

Æblerne falder fra mormors grene.

Hun er stadig kun på størrelse med en meget stor kat.

Hun efterlader slimspor på gulvet. Der er en art smørelse i sugekopperne. Slim?

Slimen er klistret og let glitrende i sollys. Den dufter af byen efter regn.

Jeg vasker gulvet hver aften, efterlader det rent og parat til den næste dags kryben.

Vedligeholdelsen af hjemmet er bydende nødvendig. Hvis ikke jeg skal glemme hvem jeg var udenfor huset.

(skal du ikke det?)

Og jeg kan lide at skrubbe gulve.

(kan du?)

Duften af brun sæbe og duften af hendes hud blander sig, blodets og mælkens duft. Sådan dufter vores hjem.

Og så mere og mere sødt, og mere og mere kvalmt.

Hun er begyndt at svede. Når hun anstrenger sig drypper det fra hende.

I begyndelsen af vores tid i huset gør jeg mig umage med at opretholde den orden og hygiejne jeg ved er en betingelse for den civiliserede (kvinde). Min mors hænder bor i mine, som min mormors i hendes, og min vane med at støve af, tørre over, gnubbe hårdt på, rydde af, rydde op, pudse glas, vinduer, vaske op, lufte dyner, tæpper, banke puder, holde kaos fra livet, (den vane) viser sig at være mere rodfæstet i mig end jeg troede; mit eget hjem kommer ikke med mine regler, jeg har arvet krav til livsførelse jeg ikke nødvendigvis finder rimelige, men ikke desto mindre umulige ikke at opfylde. Det er hinsides min kontrol. Hvis vi skal trives.

(I er monstre)

Vi skal trives som roserne i haven, der er de smukkeste roser jeg nogensinde har set, dem der dufter smukkest, de dufter så stærkt at duften trænger ind i huset, sætter sig i væggene som cigarettrøg.

Jeg fylder badekarret med vand og lader hende glide ned i det. Hun svømmer fantastisk nu. Hun dykker under vandet. Bliver dernede i timer. Det viser sig at hun kan trække vejret under vand. Der er noget fisk over hende. På trods af den

hvide pels, den er groet tyk nok til at dække hendes hud. Når hun kommer op af karret ryster hun sig som en hund.
Når jeg har tøj på forsøger hun at trække det af, med tænderne. Hun kommer til at få det lidt itu.

Hun kan bedst lide at jeg er nøgen, så vi kan ligge hud mod hud. Jeg tror ikke hun forstår tøj.

Når jeg har min nieces kjole på kryber hun ind ved halsudskæringen og lægger sig til rette. Slanger sig omkring brysterne.

Hun kan lide at ligge på mit bryst, mærke mit hjerte så. Hun er tung. Hendes sved trænger ind i min hud og får mine sår til at hele hurtigt.

Hun suger sig fast til mig med sugekopperne.

Jeg får lyst til at skære min mave op og putte hende ind i min krop, igen bære hende i mig.

Være gravid for evigt.

Hvor kan man være træt når man tager sig af sin lille, vidunderlige datter! Hvor kan man være helt i knæ! Helt hvid i ansigtet af anstrengelse. Hvor kan man være beruset af hendes duft! Hvor kan man blive ved med at snuse hende ind.

Besvimelsen nær af at se ind i hendes store, cirkelrunde øjne.

Forsøgsvist slikke lidt på hendes øjeæbler.

Hvor kan man længes efter et roligt øjeblik!

At være sig selv og kun sig selv!

Jeg sniger mig ud når hun sover, det tør jeg, jeg finder det forsvarligt, og hvad skulle jeg ellers gøre, jeg må jo skaffe mere mad, jeg må stjæle lidt, den smule vi har brug for, mit betalingskort har hun gnavet i stykker.

Indimellem ligger hun og skriger sine underlige gurglende skrig når jeg vender tilbage med rygsækken fuld af fornødenheder. Hun er bange.

Såså, lille lille, siger jeg og aer hende over pelsen der står rejst og er strid, jeg er nødt til det. Jeg forlader dig ikke. Ikke for alvor.

Mor er her.

Og når hun ikke er her er hun snart tilbage igen.

Jeg havde ellers svoret ikke at omtale mig selv i tredjeperson.

Mor passer på dig.

Jeg lover det.

Og jeg tror hun forstår.

Hendes pels lægger sig og er blød igen.

Jeg er god til at stjæle, jeg er nem at overse, andre mennesker lægger sjældent mærke til mig. De kommer tit til at træde mig over fødderne.

Intet er som da jeg var purung og havde dugfriske bryster.
Mænd er faldet over kantsten fordi de så efter mig.

Jeg kan kalde mig for skygge nu og det ville være hvad jeg er.

Hendes skygge?

Et spøgelse?

Et lille fnug ført med vinden.

Jeg bliver mere og mere modig. For hvert tyveri jeg begår i ubemærkethed bliver jeg mere sikker på mit talent for at stjæle.

Overmodig. Måske. Men ingen tager mig i armen og siger, kom med mig. Ingen beder mig tømme lommerne i et dårligt oplyst baglokale og ingen skal kropsvisitere mig for at se hvad tøjet kan skjule (mere end man skulle tro). Jeg har ikke lidt tomater i trusserne. Ingen hælder min rygsæks indhold på gulvet og ingen kradsbørstig, selvretfærdig, retskaffen, samvittighedsfuld mand med onde, smalle øjne og let blottede ankler kalder mig kåelling, møgso, luder, tyv. Ingen nøjes med at give mig en advarsel, men truer med at sker det igen vil politiet blive involveret. Ingen lader deres gode hjerte løbe af med dem, måske fordi jeg ligner en stakkel, mit tøj i laser, mit hår i klisterede tjavser, og fordi jeg lugter stærkt af tis og rådne roser. Jeg skal bare forlade butikken hurtigst muligt. Så glemmer vi det.

Jeg slipper afsted med det. Jeg skammer mig ikke over hvad jeg gør. Jeg er jo rig. Jeg kunne betale hvis jeg ville. Jeg vil

ikke. For jeg lever mit liv i kærlighedens navn, i dølgsmål. Jeg stjæler ikke. Jeg gør hvad der er nødvendigt at gøre.

(økonomisk omfordeling?)

Netop.

Mørket sænker sig og det lægger sig om os og det holder på hemmelighederne. Jeg kan stadig passe kjolerne fra før jeg fik hende. Men ikke skoene. Graviditeten fik alt til at svulme.

Også roserne i haven, for det blev sommer mens jeg ventede hende. De ventede på os. Deres torne var på størrelse med mine lillefingerne negle.

Duften blev en del af mørket.

Da vi ankom var jeg for optaget af hende til at tage notits af hvor voldsomt store rosenhovederne i haven var, at de alle blomstrede mod vinduet i køkkenet, som om solen fandtes derinde, hvor kraftigt de duftede, men nu husker jeg det.

De første nætter i huset var rosenmættede og umuligt sorte. Så hede at det ikke var til at holde ud. Dråber løb ned ad låret. Fra brysterne. Øjnene. Jeg kan ikke huske månen og stjernerne. Men de lyste på himlen. Men månen må have kastet sit skær ind ad vinduet, ind på os, mens vi sad i natten og prøvede at forstå hvem vi var. Hvem er du? Hvem er jeg? Jeg hviskede det ned i hendes hud. Jeg hviskede det ind i hendes mund. Gråden var af en anden verden, den var hæs og næsten uden pause. Kun når hunsov, min skat, blev den afløst af et tungt og roligt åndedrag. Når hunsov var hun

så vidunderlig. Faldet til ro som en abeunge mod sin mors bryst. Og jeg kunne se hende for alvor. Fatte at hun var hos mig og var min. Hendes tillid til at jeg passede på hende var ikke mulig at bryde.

Hun stolede fuldt og fast på mig og min trofasthed.
Det burde ikke være hjerteskærende men det var det.

Når jeg lagde hende fra mig og gik ud i haven for at skære af til vasen var hun aldrig overbevist om andet end at jeg kom tilbage. Om lidt. Mor er her. Om lidt. Altid om lidt. Sådan er jeg overbevist om at hun tænkte. Ellers kan jeg ikke holde det ud. Hvad nu hvis hun troede at jeg igen forlod hende. Hvad nu hvis hun lå og var panisk over at tro at hun endnu en gang var blevet svigtet af sin mor. Jeg vælger at tro at det ikke var sådan det var. Jeg tror at hun forstod at jeg blot prøvede at gøre det smukt i vores hjem. Der skulle være rart at være. Det skulle se indbydende ud.

(et håb om at Jakob kom forbi?)

Roserne var røde og lyserøde. Jeg stillede dem i vaser rundt omkring. Tændte stearinlys i alle rum. Redte mit hår igennem med fingrene.

Jeg vil gerne fortælle hele verden hvor bedårende min datter er, men verden er ikke modtagelig. Verden vil ikke vide af min kærlighed til min datter. Det er med en finger for læberne at jeg eksisterer. Shhh.

Jeg vil gerne vise hende til hendes far, selvom hun er et monster, synes jeg pludselig at hun er begyndt at ligne Jakob, det er noget med øjnene, den måde hun ser på mig på, den måde hun slubrer når hun drikker. Jeg er sikker på at han ikke ville kunne modstå hende hvis først han stod med hende i favnen

og hun så på ham med sine store, lyserøde øjne, hvis hun slikkede ham på kinden og smuttede rundt om hans hals. Hvis han kunne mærke hvor stærk hun er.

Så ville han nok blive hos os og være far i vores hus og ikke i den villa han deler med sin kone.

Så ville vi tage i Tivoli, alle tre, i halloween-sæsonen. Så ville ingen bemærke hende. Jakob og jeg ville klæde os ud som spøgelser. Tage hvide lagner over hovedet og klippe hul til øjnene og jeg kunne bære hende under kostumet og når det mørknede kunne vi slippe hende ud, for alle mennesker så umenneskelige ud, hun var ikke påfaldende, hun kunne få lov at sidde med mig i en karet i karrusellen, jeg kunne kalde hende prinsesse og Jakob ville kysse mig og kalde mig for dronning. Vi ville spise candyfloss i ballongyngerne, se ud over byen, sammen, og kun være en smule bange. Hun ville krybe ved ballonsalget og folk ville se hende og smile og pege, se det monster, det ser så levende ud, det vil en kvinde sige til sin søn og han vil juble over hvor dej hun er. Han vil plage om at få hende med hjem. Med det må han ikke. Hun koster mange penge. Siger kvinden. Og trækker ham med sig mod udgangen. Hun vil kravle om kap med zombiebabydukken, og hun vil vinde. Jeg tror måske hun tror de er levende som hende. Vi prøver den gamle rutsjebane og køber et turfoto, vi er der alle tre, og vi ser så lykkelige ud.

(glem det, det vil aldrig ske)

Det kommer ikke til at ske. Jakob kommer ikke. Og han forærer mig ikke en model af ballongyngerne der står i vinduet i Tivoli Box Office og koster 148.000 kr. Jeg peger den ikke ud for ham og siger at jeg ønsker mig den i julegave.

Jeg er ikke desillusioneret. Jeg har benene solidt plantet i den jord jeg selv har købt.

Jeg er en stor og stærk og blodrød rose.

Hvis Jakob skulle finde på at komme vil han rive sig til blods på mig. Jeg vil ikke andet end at gøre ham fortræd.

(er det sandt?)

Jeg er kommet overens med mit vilkår: Jeg har af nød – ikke af lyst! – været tvunget til at fjerne mig fra andre mennesker (og deres foragt for min kærlighed, min omsorg, det liv jeg har valgt at leve). Jeg har forstået at jeg kun har mig selv. Ingen har min ryg. Ingen kommer mig i møde. Ingen tror på mig. Der er en frihed i at vide at man er helt og aldeles på egen hånd. At hvis noget skal ske, så er det mig der skal få det til at ske. Jeg skal redde mig selv. Hvis jeg skal reddes.

Deres logik, en logik der er svær at omgå, det medgiver jeg: Hvis hvad jeg siger er sandt og de accepterer at det jeg siger er sandt accepterer de også min sandhed, og det er det, det kan de ikke.

De kan ikke acceptere at jeg elsker et monster. Og de kan ikke tro på at min datter findes.

Det er deres tab. Deres verden er mindre end den kunne være.

Jakobs verden kunne være større end hans kone, hans villa, hans døtre.

sommermørkets rus og evne; at det er venligtsindet, at det nærmest er en kjole, det er noget man kan gå i, og føle sig svøbt og fin og civiliseret i, sommermørket er ikke ubarmhjertigt, det er en anledning til at slippe afsted med små uskyldige forbrydelser. Plukke blomster man ikke må plukke. Kysse mennesker man ikke må kysser. Fornærme veninder der alligevel aldrig rigtigt var veninder, de talte bag min ryg. Stjæle lidt slik fra en tankstation. Have små, korte, stramme kjoler på. Min yndlingskjole egnede sig ikke til dagen, men om natten fik den autoritet og gav mig frihed til at undslippe mig selv som jeg var om dagen; genert og på vagt. Bange. I kjolen i det varme, ømme mørke, så varmt som hud, glitrende og dansede jeg som øreringe. Jeg svævede næsten. Jeg rev den itu på en tornebusk, en flænge i skørret. Min søster syede flængen sammen. Og overtog kjolen. Jeg blev tykkere og måtte sige farvel. Hun bar kjolen, også i lys, og det var let for hende, kjolen gjorde ikke hende til en anden, gav hende ikke nye muligheder, men understøttede hendes væsen; den blev en forlængelse af hendes ro, på hende blev den ikke vulgær, men elegant.

Vores mor så ikke skævt til hende de aftener hun tog ud i kjolen og cyklede mod en fest. Ingen formaninger om at dække sig til. Intet tøjte skreget ud ad vinduet.

Min søster vakte ikke min mors vrede og ubehag på samme måde som jeg vakte hendes vrede og ubehag. Min søster var behersket og fornuftig, fjern og med hård hud. Hun var stærk og uangribelig og min mor lod sig ikke provokere af hendes medfødte selvstændighed. Min anglen efter hende og min tryglen om hendes omsorg bød hende imod, jo mere jeg kaldte på hende, mor, jo hårdere blev døren til hendes soveværelse lukket i. Jeg var krævende. For meget. Lidt ulækker.

Hun kunne ikke lide at jeg rakte ud. Hun kunne ikke lide at tage sig af mig, jeg klisterede sådan til hende.

Tøjte.

Men skreg hun nogensinde det ord efter mig, jeg tror det ikke, men ordet sagde hun med øjnene, hendes blik der hvilede for længe på mig, øjnene der målte mig, og hun smilede ikke imens.

Jeg var noget særligt, det sagde min stedfar til mig, du er noget særligt.

Min søster lod han være i fred, hun er så fornuftig, sagde han til min mor om hende og så misfornøjet ud. Eller lettet.

Jeg var et svært barn. Jeg ønskede alles kærlighed. Kærlighed i hvilken form det skulle være.

Min datter trives. Selvom det ikke er muligt at forudsige hendes udvikling, så er det tydeligt at hun har det godt. Hos mig. Hun lader til at acceptere situationen. At være i min vold. At jeg er alt der er. Hendes verden. Hun elsker mig vildt og underligt og jeg elsker hende vildt og underligt.

Det er interessant, af nød at være tvunget til at forskyde sig fra den verden andre mennesker finder det bekvemt, enkelt, at leve i. Jeg må forstå det meste forfra. Definere min egen virkelighed.

Hvis man pludselig står med en sandhed. En sandhed der ikke er flertallets sandhed. En sandhed der umuliggør, modsigter flertallets sandhed. Er hun vanvittig, orakel? Hvordan

kan jeg overleve med min sandhed som alle kalder løgn. Hvordan ikke blive skør af at blive kaldt skør. Det ville være den sunde reaktion for et sundt menneske: at miste fatningen når omverdenen ikke vil anerkende at det man ved er sandt er sandt.

Nu er jeg udenfor rækkevidde.

De kan ikke træde ind i min have og tage for sig af mine roser.

Nu kan jeg kaldes mange ting.

Deriblandt forrykt.

Gud nåde og trøste mig.

Men hvis jeg ikke holder fast i det jeg ser og mærker. Hvis ikke jeg minder mig selv om virkeligheden af min uvirkelige situation bringer jeg os i fare.

For hvis ikke jeg tør være hos dig vil du forsvinde.

Jeg kan komme til at gøre dig fortræd.

Hvis jeg længes for meget efter min gamle verden.

Hvis jeg tror jeg kan beholde en fod i den.

Ved at så tvivl om de omstændigheder jeg er i.

Du kan forsvinde som dug for solen. Du kan glemmes som en drøm.

Hvis ikke jeg træder varsomt. Hvis ikke jeg passer på.

Hvis ikke jeg ser det som min fineste og vigtigste opgave at se dig som du er.

Lige nu ligger du og summer ved pejsen som vi har tændt op med tørt løv.

Min krop ved hvad den har været igennem. Min krop ved hvem den har båret.

Hvis min mor så mig, ammende et udyr, ville hun glide ind i sit soveværelse i sine silkestrømper og skrige ind i hovedpu- den. Eller hun ville besvime. Eller hun ville lade som ingenting. Hun ville lade som ingenting. Det gjorde hun så vidt det var muligt. Hvis det var muligt at se væk så hun væk. Hvis noget var svært kunne det løses ved at glemme alt om det.

Hun så ud ad vinduet, regnen faldt.

Jeg ser ud ad vinduet, regnen falder.

Hvis min mor så mig nu ville hun ikke kunne genkende mig. Jeg tror hun ville nægte at forstå at et menneske så grimt og usoigneret som jeg er kunne være hendes datter. Hvis jeg nogensinde har været noget i nærheden af noget værd i hen- des øjne har det værd været at jeg var ren. At jeg var i stand til at holde mig ren.

Hun er så smuk, sagde hendes veninde om mig, og hun smil- ledে og sagde ja.

Et ja der slog sig om mig som en lille, tynd kappe. Den flag- rede efter mig når jeg løb i armene på hvem som helst.

En mand der hed Blåbær.

En mand der hed Solbær.

En kvinde der hed Hindbær.

En mand der hed Kirsebær.

Christian?

Peter?

Mads?

Pas.

De hed et eller andet og jeg kunne ikke altid huske deres navne. Men deres varme munde og køn og deres sult. Deres måde at røre ved mig på.

Rosenrøde brystvorter. Alle der vil måtte på mine små bry- ster. Jeg vil gerne glæde dem der kan få glæde af mig. Kom bare hvis I vil have mig, jeg vil så gerne byde mig til. Det er så sjældent at nogen ønsker mig. Jeg er kun i live hvis jeg er i nogens hænder.

Og jeg vidste hun ikke var enig. Min mor syntes ikke jeg var smuk. Jeg havde ikke arvet hendes skønhed. Men jeg vidste hun værdsatte mine bade, min sæbe, min omhu med min krop. Hun kunne lide at jeg var ren. Hvis ikke der var noget

at udsætte på mig var der ikke noget at udsætte på hende. Jeg var et køkkengulv.

Usoigneret. Hvis hun sagde det om nogen vidste jeg at hun foragtede dem.

Usoigneret. Det var det værste man kunne være.

Det næstværende var tyk.

Jeg er blevet ufatteligt tynd. Mine knogler er ved at bryde frem gennem huden. Hendes sult er enorm og jeg skal stille den. Den vamle, mælkede lavendelduft parfumerer huset. En blind kunne gæste os og straks vide at noget var fat her. Den duft, den glemmer man ikke. Den er ikke liflig, og heller ikke ækel, den er bemærkelsesværdig; kropslig og umenneskelig. Mine kjoler hænger løst om mig som værelser. Jeg er for lille til at tage dem i besiddelse. Det er tøjet der tager mig på. Jeg må føje den blå silkekjole der før klisterede sig til mine bryster og røv, jeg fyldte den ud som en dronning og mændene og kvinderne fandtes og de så på mig. De sultne blikke. De søde, liderlige hænder. De findes ikke længere. Min krop er næsten ikke krop mere. Det føles fint og særligt og jeg ved at det er kærligheden der fortærer mig. Det føles helt forfærdeligt. Og fra kærligheden til mit barn blomstrer et had til overgivelsen til hende som jeg ikke tror kommer os til gavn, men det findes. Det had.

Den smalle, ru, meget lange tunge snor sig om brystvorterne indtil munden falder på plads om brystet som det hul den er og suger. Tungen kilder. Jeg bider latteren og smerten i mig og lader hende tømme mig. Bider mig i tungten. Hun kan drikke i timer. Jeg sidder med hende og lytter til hende

og elsker hende. Når hun er mæt, når hun ikke længere drikker, slipper hun ikke brystet, jeg må lirke det ud af hendes sugende mund. Hun bliver ked af det. Hun vil ikke finde sig i at blive afbrudt i sit måltid uden ende. Jeg har overvejet at hente en sut næste gang jeg skal ud at hente, men jeg kan ikke få mig selv til det. Det føles mærkeligt at behandle hende som en baby.

(Hvorfor?)

Jeg ved det ikke. Hun er så klog, så bevidst, jeg er ikke sikker på at hun ældes som et menneskebarn.

Hun er begyndt at tisse mere tykt, tror jeg, jeg er usikker på om det er den rette betegnelse, det kunne være gråd, det kunne være en form for sved? Det er slimet og tykt, spindelvævshvidt, lugter næsten ikke, det kommer fra en åbning jeg ikke kan identificere, eller det vil sige spejle, min krop har ikke denne slags åbning. Åbningen har nærmest et øjenlåg, det er sådan den blotter sig, men det er ikke et øje.

Mens væsken lækker fra hende lukker hun øjnene i koncentration. Jeg forsøger at løfte hende ud på badeværelset, til toilettet, hvor jeg har lagt et håndklæde frem, som et bud på en potte, men hun modsætter sig når jeg har hænderne om hende, hun stritter imod, skyder ryg, og vil ikke flyttes for at besørge. Jeg accepterer hendes modstand. Lader hende lække og tørre op efter hende. Jeg vil gerne gøre hende renlig. Jeg er træt af at tørre alt muligt op fra gulvet.

Men hendes krop har sine egne regler. Og hun er viljestærk og gør hvad hun vil. Hvordan skal jeg opdrage et monster?

Hendes krop er ikke krop. Vi er nærmere at hun er væske.
Meget tyktflydende væske. Slim under pelsen. Hun har en tunge. Hun har øjne. Tænder. Sorte tænder. Sugekopperne er nu på størrelse med underkopper.

Hvis jeg hældte hende i et stort glas vil jeg tro jeg kunne drikke hende. Hvis jeg barberede pelsen af hende først.

Hun er begyndt at samle ting op fra gulvet, hvis jeg taber noget, en teske, en saks, suger hun den til sig og klemmer om den. Så hårdt hun kan, som om hun prøver at suge genstanden op i sig.

Jeg kilder hende for at få hende til at slippe og hun slipper modvilligt.

Hvor er du dygtig, skat. Tak.

Saks er farlig. FARLIG. Forstår du?

Jeg ser afventende på hende.

Hun ser udfordrende på mig. Driller hun mig?

Saks. Jeg gentager ordet flere gange mens jeg står med den i hånden. Jeg klipper i luften. Farlig. Farlig. Farlig.

Forstået?

Hun kryber mod den åbne havedør i et adstadigt tempo.

Blev hun sur på mig? Ked af det? Leger hun?

Jeg lægger saksen på plads; højt oppe, øverst i et overskab i køkkenet, jeg vil ikke have hun får fat på den og kommer til at stikke sig selv med den.

Jeg lukker hovedøren før hun når den.

Jeg vil jo bare passe på dig, min skat.

Jeg hvisker det. Hun kan bedst lide når jeg hvisker. Måske er hendes hørelse bedre end min.

Hun er begyndt at krybe op ad væggene nu.

Lige nu hænger hun i loftet ved siden af lysekronen og kniber øjnene sammen i fryd over dens bløde lys der gør hende godt og får hendes hud til at skinne. Jeg ligger på tæppet og ser op på hende.

Tilsyneladende tåler hun høje temperaturer. En dag fandt jeg hende henrykt summende på en tændt kogeplade.

Jeg husker ikke at have tændt den.

Hun var ikke kommet noget til. Tværtimod var det som om varmen livede hende op. Hun fik mere energi. Flere kræfter.

Jeg hælder kogende vand i hendes badevand. Hun kan lide at det er meget varmt.

Jeg ser mig i spejlet og mine øjne er rødsprængte. Min hud er tør og grå. Jeg er slidt og lykkelig. Jeg ligner jeg ved ikke hvad og jeg lyser lidt.

Jeg er helt utroligt strålende af at elske hende.

Jeg elsker hende. Kan ikke lade være. Kærligheden til hende er ikke et valg, men en dom. Og rædslen findes i min kærlighed til hende. For jeg ved ikke hvad hun er. Jeg ved det jo ikke. Det forbudte ord, som jeg ikke vil sige højt, ikke tænke, men det gløder i mig: MONSTER. Er hun farlig? Ikke nu. Ikke nu. Hun kunne aldrig gøre mig fortræd som hun er nu, i mine arme, blød og ivrig, legesyg og overgiven og sulten. Men bliver hun. FARLIG.

En skønne dag.

Kommer hun til at true mig? Æde mig?

Vender hun sig mod mig?

Når hun er fuldvoksen. Hvornår er hun fuldvoksen?

Hvilket løfte er i hendes krop. Hvad er hendes natur?

At have?

Vende sig mod mig og udnævne mig til den onde.

Jeg tror det ikke. Men måske kommer hun til at have mig. Måske.

Eller dø. Dø fra mig.

Det ville være det værste.

Det ville jeg ikke kunne bære.

Så måtte jeg følge hende.

Hvordan kommer jeg hende i møde, min skat der slet ikke ligner mig. Min skat som jeg aldrig kommer til at forstå.

En måde at nærme mig hende på kunne være at gøre mig mere udyr. Møde hende i det monstrøse. Forlade ideen om at jeg er menneske.

Være mor. For det barn jeg fik. Ikke det barn jeg forventede at få. Et barn som ikke er et menneske. Jeg ved ikke om jeg kan være hendes mor og blive ved med at være menneske. Det vigtigste er at være mor.

Mor før menneske!

Skal jeg begynde at æde fra en skål? Lade hende slikke mig ren i stedet for at gå i bad? Lade håret gro og filtre? Ja.

Jeg behøver ikke holde hus. Holde orden. Det er skønne, spilde kræfter.

Ingen skal gæste os. Vi skal ikke være værtinder der byder indenfor og serverer.

Jeg må give slip på mine overflødige menneskelige vaner og idealer.

Give slip på det spinkle håb jeg stadig har om en dag at kunne eksistere med hende i dagens lys i andres øjne. I samfundet. Samfundet er glad for at have glemt os. Det vil gerne vende det blinde øje til. Så skal det ikke besvære sig med at vi ikke kan passe ind. Det skal ikke finde på en ordning. Eller et tilbud. Eller et tilskud. Eller en straf.

Samfundet har lykkeligt glemt os og jeg agter at pisse det op og ned ad benet.

Lille søde samfund, du lugter.

Jeg kan sige fuck det hele og hengive mig til monsterhjertet. Det store pelsede hjerte der fylder mig mere og mere ud.

Jeg må glemme mit sprog og huske mit brøl, mine støn, mine skrig.

Sige hjemmet, hvad fanden er HJEMMET. Ikke noget jeg kan tage mig af. Jeg vil ikke have noget med det at gøre. Det sidste i verden jeg kan tænke på er gardiner. Støvsugning. En karklud over køkkenbordet. Vasketøj. Boller.

Jeg kan ikke længere fjerne pletter.

Jeg kan ikke.

Jeg kan ikke få mig selv til det. Hvad nytter det? For hver plæ jeg gnubber bort opstår to, tre, fire, fem.

Hjemmet kræver en kærlig hånd. Men mine hænder ryster. Hjemmet ønsker sig skinnende overflader og nybagt brød. Men jeg svigter det. Lader stå til. Forsømmer det nu med åbne øjne og stor glæde. Jeg kan ikke både være en perfekt kvinde og et perfekt monster.

Det er for meget at forvente af en mor.

Jeg er dog glad for tæppebankeren, kagerullen, kødhammen, saksen, knivene, kødnålene og afløbsrensen.

Jeg samler til bunke. Jeg vil gerne have et udsøgt udstyret våbenlager. Så jeg kan beskytte min datter. Jeg skal kunne dræbe. Ellers er vi ikke trygge her.

Jeg skrubber min hud til blods med skuresvampen til gryderne. Jeg må tætttere på hende. Lukker ikke det røde vand ud i afløbet. Dejligt lyserødt badevand til hende. Det vil hun glæde sig over.

Hun elsker blod.

Hun bliver så ivrig når hun kan lugte blod. Sugekopperne sitrer. Øjnene rødmer så kært.

Den tilfredsstillelse det er at stille hendes sult, den kan ikke måle sig med noget.

Jeg mættes bedst af at se hende blive måt.

Hvis min mor så mig nu –

(men det gør hun ikke)

Fryd!

Hun græder. Jeg løber til hende og mælken drypper og regnen falder og hun vil ikke spise, hun bliver ved med at græde. En uro har grebet hende. Skyerne er mørkegrå og tætte. Lynene lyser snart himlen op. Hun holder op med at græde. Tordenbragene får hende til at falde til ro. Hun ser ud på de mange lyn. Hun spærre øjnene op. Lytter. Smiler.

Jeg fortæller hende om hvordan min mor bagte pandekager med mig og min søster når det tordnede.

Og jeg tror faktisk at det var det vi gjorde.

Hun lytter.

Hendes mund er blevet mere udtryksfuld, nemmere at aflæse, jeg kan se når hun er glad, når hun er vred. De små sorte tænder er groet længere, de ligner drypsten. Hun bed min brystvorte til blods i går. Kom til at sætte tænderne i, kan ikke altid nøjes med kun at sutte og suge. Det kræver overvindelse at lægge hende til, måske er det det hun mærker, min frygt, og måske er det derfor hun ikke længere er så glad for at drikke min mælk. Måske er hun klar til kød. Sulten efter noget mere substancialt.

Hun vil gerne have noget i munden hun kan tygge godt igen-nem.

Hun ligner ikke mig, men jeg er begyndt at ligne hende. Jeg blinker mindre, holder mine øjne åbne og opspærrede. Mine øjne er meget tørre. Min hud er bleg med et blåligt skær, mine læber er lidt blå.

Jeg kravler mere end jeg går. Huden på mine knæ er slidt ganske tynd. De blå mærker og hudafskrabningerne spredes sig. Jeg er så tynd at jeg er begyndt at gro hvid pels. Jeg lugter som et dyr.

Dejlige dyr i staldene kalder og kalder på deres unger. Dejlige dyr i staldene skriger når de skal fodres og om lidt skal de slagtes.

Om lidt er de fars.

Om lidt er de frikadeller i min søsters mands mund.

Det sidste han sagde til mig før jeg forlod deres hus, han skulle på arbejde, da jeg lå i sengen og stirrede op i deres smukke loft, på to edderkopper der var ved at spinde et spin-delvæv, var, hold dig munter.

I drømme bider jeg pikken af ham. Jeg kan sluge den i en mundfuld. Den gør ikke væsen af sig.

(hvad med Jakobs pik?)

Den har jeg glemt.

(virkeligt?)

Jeg hengiver mig til nuet.

(hvad med evigheden?)

Ad helvede til med evigheden.

(nej.)

Jeg savner den lidt. Jeg kunne godt trænge til at bolle ham godt igennem. Bolle ham godt igennem som monster og ikke kvinde. Jeg tror han vil kunne lide det. Hvis han overlever det. Men han kommer jo ikke og leder efter os, så jeg kan ikke lide at pikke hjemmesøger mig og vil tages imod af mig. Jeg vil helst fodre hende med den.

Men han er trods alt hendes far.

Lemmen til kælderen er gemt af vejen under sengen. Jeg opdager den under en leg med hende. Vi leger gemmeleg og

jeg gemmer mig under sengen og mærker noget hårdt under mig. Det er et håndtag. Jeg kalder ophidset på hende. Hvad er nu det! Vi skubber den gamle, tunge himmelseng til side, med stort besvær og fælles kræfter. Hun er stærkere end mig. Det lader sig gøre. Hun stemmer imod med hele sin krop. Hun er også spændt på hvad vi har opdaget. Selve lemmen er let at åbne. Den binder ikke, men glider op, som om nogen lige har været dernede. En stige fører ned i mørket. En dunst af skimmel og fugt stiger op mod os. Nu vil jeg ned og finde ud af hvad hun ville skjule, den søde, gamle kvinde.

Med hende under armen klatter jeg ned, der er længere ned end jeg havde forestillet mig, kælderen er gravet meget dyb. Min datter lyser for os med sine lysende øjne, hun kan sætte blus på dem. Vi kravler ned ad stigen i snart tre minutter og jeg begynder at tro at vi aldrig når bunden, men så rammer min fod et gulv og vi er fremme.

Jeg finder en kontakt og tænder en lampe. Edderkopperne og musene pibler i skjul.

Alt er badet i spindelvæv og støv. Her er meget smukt.

Og sådan finder vi et stort, generøst forrådskammer der kan sikre os vores dejlige og nødvendige isolation. Jeg behøver ikke længere drage ud i min lasede kjole og den mørkædte frakke der var efterladt i huset, med pelskrave af rævepels, og bringe os i fare.

Det er en stor kælder, der er et helt rum fyldt med kumme-frysere, der er fem store kummefrysere, alle fyldt til randen med hakket kød pakket i fryseposer. Der er ikke noteret datoer på poserne.

I et andet rum er der et lager med konservesdåser, primært hakkede tomater, men også en del dåser med tun, makrel, kikærter, sorte bønner, linser, løgsuppe. Lidt kartofler på glas. De er tyve år for gamle, men ser stadig gode ud.

Min mund løber i vand.

Nu er vi selvforsøgende. En sten falder fra mit hjerte.

Vi kan leve af kødet i lang, lang tid.

Men det bedste er ikke maden, men at vi finder den pistol vi mangler. Den ligger og byder sig til i et hjørne, helt blank og ny. Hvorfor er det våben så rent og smukt?

(fordi det er din hånd der skal forløse det.)

Jeg tænkte: Jeg kan bruge denne genstand og jeg kan bruge denne genstand mod nogen. Våbnets magi og erotik: handlejkraft og potentiale.

Det er ladt. Og der er patroner.

Tak, Gud, eller hvem end.

Det var min stedfar der lærte mig at skyde. Det var afhængighedsskabende at tage på skydebanen sammen. På vej i hans bil delte vi en øl. Når han stod bag mig med armene om mig og hænderne om mine hænder om pistolen og vi sigtede sammen. En sitren gennem min krop. Og hans. Patronen borede sig ind i væggen, ramte ikke målet. På vej hjem i hans bil kyssede han mig første gang.

Hun ved ikke hvor afgørende det er. At vi er i stand til at forsvere os. Beskytte os. Hun tager for givet at vi kan leve i fred og ro og trygt og godt. Men jeg ved bedre. Vi må sikre vores overlevelse. Hun ved ikke at hun kan dø. Og jeg ved ikke engang om hun kan dø?

Jeg har ikke fortalt hende om døden. Jeg forstår den ikke.

Min mor gror ude i haven og har aldrig været så levende og god.

Men hun er død.

Død død død.

Nede i jord og rådnet bort og uden vilje eller ret eller magt.

Stakkels knogler jeg kalder mor.

Min datter klistrer på spejlet. Jeg ved ikke om hun forsøger at spejle sig selv. Hun har også suget sine øjne fast mod det.

Hvad ved hun om sig selv? Ved hun allerede at hun ikke er som mig, jeg der ellers er hendes mor, hendes spejl, ved hun at vi forskanser os i et hus der er en mund der har lukket sig om os? Ved hun, hun ikke kan komme væk? Ved hun at hvis hun ville ud ville jeg aldrig lade hende? Ville hun så elske mig så højt som hun elsker mig nu?

Ville kærligheden kunne holde til at hun var taget til fange af den?

Er hun bange?

Er hun vred?

Har hun opdaget skyerne? Stjernerne? Månen? Solen?

Hendes magt over mig.

(din magt over hende?)

Magten i at sige: min datter. Svimlende. Er det afmagten at sige: mit monster. Magtfuldt at kalde hende min skabning? Min gerning?

Jeg kan kun overgive mig til hendes skrig efter at overleve. Hun eksisterer. Det er det væsentlige. At hun er her hos mig nu og at vi er i live og lever vores liv sammen. Jeg skal holde hende, her. At hun er er miraklet. Hendes pels bliver blødere og blødere. Svær at modstå. Svært ikke at lade hånden hvile på hende, og blive ved med at ae. Svært ikke at knuge om det og gibe fat hvis hun ville forsøge at krybe bort.

Med hånden i pelsen synger jeg for hende.

Solen er så rød, mor
Og skoven bliver så sort
Nu er solen død, mor
Og dagen gæt bort
Ræven går derude, mor
Vi låser vores gang
Kom sæt dig ved min side
Mor
Og syng en lille sang

Om natten pusler noget i haven, jeg har hørt det flere gange,
men ikke set det; dyret? Mennesket?

Det er noget der er stort.

Ligger det på lur?

Vil det angribe? Gribet ind?

Spiser det lidt bær og fortrækker ud i skoven?

Er det nogen der går og skærer roser af?

Er det farligt eller uskyldigt?

Skal jeg fodre det?

Er det min søster? Min søster med en plan om at tilbage-
erobre mig. Tage meningen med mit liv fra mig.

Hun vil gerne kunne kalde mig rask.

Hun er blevet ondsindet og jaloux. Vi havde ellers samme
mor der regerede os og bød os kærlighed med bitter smag. Vi
var ellers tætte og tålmodige med hinanden. En tålmodighed
der strakte sig langt; jeg sladrede aldrig om hendes kjoetyl-
verier. At hun havde et falskt og et sandt ansigt. At hun kun
viste mor det falske og at vores mor derfor anså hende for at
være artig og perfekt. Hun mestrede skuespillet: datter, det
kom hende til gode, hun beskyttede noget i sig selv, som så
kunne forblive intakt; et hjerte der slog sundt og stærkt for de
to sunde og stærke døtre hun selv fødte. Der var ikke noget
råddent, noget afvist, anglende, noget sult der ikke blev stil-

let. Hun skulle ikke møde vores mor i sit eget moderskab.
Behøvede ikke at tro at hun enten var hende eller ikke var
hende. Hun kunne bare skubbe hende bort. Tidligt forstod
hun at vores mor, hun gav når hun gad, og hvis man skulle
forlade sig på hende skulle man leve i en evig og kølig uvis-
hed. Det gad hun ikke. Min fornuftige og stærke og smukke
og høje søster. Så hun betragtede barndommen som en sal at
vente i, på et tidspunkt ville hun slippe ud af vores mors hus
og kunne skabe sit eget strålende hjem. Hun ventede bare.
Hun tog ikke mørke med sig. Hun kunne finde ud af at efter-
lade mørke. En evne jeg undte hende, men misundte hende.

Hendes hår så lyst som mit er mørkt. Vores fletninger, lange
og tykke, ned til vores haleben, flettet stramt af mor, hver
morgen, eller flettet af hinanden, når mor ikke havde tid.

Ragekniven:

(Ockhams)

Det sandsynlige er at jeg er syg.

Det sandsynlige er at jeg har mistet forstanden. At jeg har
malet læber og øjne på en rådnende tumor.

At jeg vugger rådnende kød i mine arme og ignorerer maddi-
kerne der kribler op ad mine arme.

At fluerne summer i mit hus og at jeg skal reddes fra mig selv.

Det sandsynlige er ikke at jeg er mor til et barn der ikke er af
denne verden.

Lige nu sutter min datter ivrigt på min finger. Og lige nu

strømmer blodet fra fingeren ind i hendes bløde mund. Og blodet drypper fra munden sammen med hendes sorte savl.

Det er ikke farligt at forstå at nogle kvinder må føde liv som ikke passer ind i den fortælling man gerne vil fortælle. At nogle kvinder må leve liv man ikke kan holde ud at de lever. Man skylder disse kvinder stor respekt. I det mindste skylder man dem at lade dem være i fred. Lade dem kæmpe den kamp de er nødt til at kæmpe.

At drage omsorg for min datter er smukt og hårdt og farligt.

Det farlige der omgiver os: mennesker der frygter kærligheden til det afvigende. Det farlige der omgiver os: mennesker.

Jeg mødte en mand. Jeg blev gravid og faldt gennem virkeligheden. Jeg købte hus. Landede et lunt og dunkelt sted som endog kun meget få kender til. De udstødtes rede. Og selv af os der kender til det sted – kom til at kende det mod vores ønske – det er langtfra alle der tør stå ved at de ved det, at de ved hvor det er – hvad det er!! – skammen bliver for stor. De udstødende kræfter for stærke. Det er lettere at give efter for den sunde fornuft de intakte besidder. De lader sig indlægge på hospitalerne. Giver deres liv til dem der fortæller dem at deres virkelighed er en vrangforestilling. Så er de patienter før de er mennesker. Fødende og mødrende og vanvidende før menneskelige. Der er ikke mere, for dem, at gøre, de har afleveret deres selvrespekt. Og ikke bare den, men deres sandhed. Får den ikke igen. Andre definerer deres virkelighed. Sådan skulle det ikke være for mig. Sådan skulle det ikke være for min datter.

Med hende er jeg blevet mere end et menneske. Jeg er blevet stor, jeg er mere tornebusk, mere ræv, mere skygge nu. Det er min pagt med hende: Vi rejser sammen ind i vores mærkelighed. Hendes opstod af mig. Min bryder frem med hende. Det er vores pagt; vi forstærker hinandens ufattelighed. I morges føltes min pande så øm. Er her noget på vej? Er jeg afsløret?

Regnen er usædvanligt rasende, dråberne tunge og rasende. Det trækker op til storm.

Blæsten rusker i huset. Det giver sig. Måske vil taget blæse af. Hun skriger.

(forestil jer som grise skriger lige før fodring ved daggry)

Vi kryber ind under sengen.

Grenene slår hårdt mod ruden. Min mor vil ind til os og vi har straf i vente. Jeg ved det bare.

Såså, lille skat, hvisker jeg, jeg har dig.

Jeg hvisker det også til mig selv.

Vi er bange.

Jeg kradser hende hårdt i pelsen for at få hende til at stoppe med at skrige og græde, hun kan godt lide at mærke mig, det beroliger hende.

Grenene slår ikke hul på ruden, mor kommer ikke ind til os.

Før i tiden drømte jeg om en dag at få en datter så smuk, så smuk. En pige der var sol. Jeg ville gerne tro at jeg kunne skabe og føde skønheden. Bade mig i hendes varme, sole mig i hendes skønhed.

Jeg ville vise hende frem til alle. Alle skulle se hende og sige: yndige barn.

Må jeg holde hende?

Sin mors øjne!

Lille kind

Hvor er hun bare sød

Guldklump

Glitrefugl

Skat!

Skat!

Lille ven

Engel

Det sagde de ikke. Det blev ikke som jeg troede det ville blive.

At blive mor. At blive mor er blevet anderledes end jeg troede det skulle blive.

Det jeg havde forventet var ikke det jeg fik.

Hende i silkeviklen. Hende på skødet på en cafe. At gå hånd i hånd med hende i Kongens Have og se på fiskene og finde skjulte skatte i det hule træ.

De fik ikke chancen for at beundre min datter. Jeg fik ikke muligheden for at vise hende frem og blive rost. Jeg fik mit monster og nu elsker jeg et monster.

Jeg elsker et monster og jeg skammer mig ikke over min kærlighed.

Forkert kærlighed er kærlighed. Kærlighed er aldrig forkert.

Hvis man elsker en anden elsker man. At elske er ubetinget godt.

Jeg skammer mig ikke.

Jeg betragter min situation som barmhjertig – nogen – Gud? – hjalp mig til at forstå at kærligheden er det modsatte af længslen efter at være et billede, kærligheden er rettet mod det der er – lige – foran – dig! – mig ...

Det der står foran dig og kræver din kærlighed må du elske. Der er intet valg. Kun fordringen. Elsk mig.

Det der er foran mig er hinsides smukt eller grimt, godt eller ondt. Hende der er min er hende der er her. Jeg kan ikke komme det nærmere. Det er bare mit hjerte i hænderne, det er bare min forståelse af afstand der opløses. Jeg er helt tæt på hende. Kunne ikke komme hende nærmere end jeg er. Huden mod huden og hjerterne der slår som var de samme

hjerte. Ville grave mit ud af brystet og mase det ind i hende om jeg kunne.

Hun er så dejlig, så sød, så sand. Se hende skinne som tusind sole. Se hende suge om mit bryst og øde fra mig fordi jeg gav hende liv. Se hende åbne sine underlige øjne. Se!

Hvem vil nænne at straffe os for vores kærlighed? Og endda den reneste kærlighed der findes. En mors kærlighed til sin datter. En kærlighed ingen kan ødelægge. En kærlighed der består.

Tæt på huset går dyret rundt og det er sultent. Jeg tror det er en hund, men det er ikke noget jeg ved med sikkerhed. Jeg har stadig ikke set det. Jeg tror dyret glammede, før, men nu er det holdt inde, det pusler bare lidt ude i haven. Jeg er lidt urolig. Lidt. Men mørket har det også med at tage min sikkerhed fra mig. Og jeg ved ikke hvad det vil. Jeg sætter en skål kød ud, og ved at i morgen er det væk. Det er ikke fuglene der kommer og pirker lidt, det er et stort og stærkt og sultent dyr der spiser op. Jeg vil gerne holde det mæt.

Jeg mader hende med kød med fingrene. Hun æder løs. Da der ikke er mere kød tilbage søger hun efter mod min finger, munden slutter om hele hånden og hun suger af alle kræfter, suger som hun aldrig har suget før, hun vil amme blodet ud af mig. Eller sluge min hånd. Jeg river hånden til mig. Jeg er forskrækket over hendes iver og hendes kræfter. Hun hyler på mere kød. Jeg finder mere kød til hende. Har begge hænder fulde af kød. Jeg vender håndfladerne mod hende, samler dem og lader hende spise sig mæt.

Hun falder i søvn i mine arme. Jeg lægger hende i vores seng.

Ligger vågen ved hendes side.

Taknemmeligheden blomstrer i mig, men også udmatelsen.

Taknemmelighed for det jeg har fået og sorg over det jeg har tabt.

Når duggen falder på roserne vågner hun.

Så snart hun vågner er jeg mor mere end jeg er mig selv.

Jeg har givet slip på alt andet end hende. Det er intet offer. Det er en velsignelse.

Det er en velsignelse.

Velsignelser kommer med ofre.

Om natten er jeg bange for i morgen og om dagen er jeg bange for den sene aften der byder mig natten. Om natten husker jeg at jeg er et menneske. Mine håndled er så menneskelige. Jeg savner internettet.

Jeg savner andre mennesker. Min omverden.

Jakob.

Men jeg taler ikke længere min omverdens sprog. Sådan er det at være udgrænset. Man står alene som et lys i kirken og lyset er mirakuløst og utroligt og derfor ikke til at se for dem der ikke kan tro på miraklet.

Jeg skal passe på min lille flamme. Den er min tunge at tale med. Ingen må komme og puste den ud.

Jeg vil ikke have besøg.

Min søster må ikke komme forbi. Jeg ved hvad hun erude på; at tage min datter fra mig. Hun tror ikke jeg kan passe på hende, hun tror slet ikke på hende. Hun tror ikke på nogen af os. Hun vil forulempe os, komme og belære, og lade mig vide at jeg er galt afmarcheret. Det er typisk hende ikke at kunne undemig den særlighed jeg altid har båret på, der er ingen tvivl om at hun altid har følt hun har stået i skyggen af mig.

Det var mig han ville male nøgen, vores stedfar.

Det var mig der løb med opmærksomheden til de få fester jeg gik til.

Det er ikke noget vi har talt om, men vi ved det begge to, at hun gerne vil vinde.

Hun elsker mig, men hun vil vinde over mig.

Da jeg boede hos Ellen og var råvild og alene var det så nemt for hende at være der for mig, der var jeg underlegen, en stakkel, en at kaste lidt krummer til.

Hun kunne se på mig fra familiens skød og ynke mig.

Min datter.

Jeg elsker hende. Det er det jeg vil sige. Jeg elsker hende. Det er det eneste der betyder noget. Det eneste.

I dag faldt regnen tungt mens hun drak. Dråberne ramte taget med en vrede jeg ikke forstod. Det var svært ikke at tænke – hvem græder de tårer? Og hvorfor grædes de? Er det sorg?

Jeg ville ønske jeg kunne græde sådan over min mor. Så stilner regnen af. Et mildt, blødt, gråt vejr efter regnen. Jeg får lyst til at drikke tågen. Stearinlyset stråler i køkkenet. Stearinråber kryber ned langs lyset. Jeg har min hånd på hende mens hun summer. Vi sidder her ved ild og hviler os. Når folk taler om sorg over deres mor så ved jeg ikke hvad de taler om. Jeg genkender ikke smerten. Savnet. Kærligheden.

Hvis man har mistet sin mor længe før hun døde hvad forskel gør døden?

Jeg har sørget længe før jeg fandt hendes lig. Jeg har savnet hende altid.

Men døden gør en forskel.

Min mors død efterlod mig befriet og velsignet. Jeg skulle ikke længere granskedes af de strenge øjne. Ikke længere stå til regnskab for en dommer hvis domme jeg hverken bifaldt eller forstod, men som jeg ikke desto mindre var underlagt. Sådan var det at være barn af min mor, leve i min mors hus. Hendes regler kunne ikke brydes. Hendes straf var ikke straf man kunne tage let på.

Min mor døde og overlod mig til friheden og så ulvene:

purung og henrivende.

Ødelagt. Mors store ansigt, tavse kærlighed.

Hun kunne lide stegt kylling med agurkesalat, men hun spiste aldrig mere end en lille smule. Hun lod ikke os spise mere end en lille smule. Hun var bange for at vi blev tykke.

Piger skal ikke være tykke.

Hunsov i stuen, på den dybrøde sofa, fjernsynet tændt. Hendes seng stod redt og ren i soveværelset.

Hun græd aldrig. Hun råbte ikke. Hævede ikke stemmen når hun blev vred. Det havde pengene og livet lært hende; mådehold. Hun holdt sammen på sig selv så omhyggeligt at når hun slog sprækker mærkede man det kun som en sitren ved hendes mundvig. Når hun virkelig blev rasende hviskede hun. Denne hvisken var som tøj. Jeg måtte så rod i tæppet der var indkøbt med det formål at dæmpe mine trin (du går så tungt, min skat, gå lettere!).

Hendes hud var bleg, og havde et gulligt skær. Hendes kinder blussede så hårdt, hvis hun blev pinligt berørt, at de brød frem gennem det tykke, perlemorshvide lag pudder som røde æbler. Hun kunne ligne en ung pige når hun lo, et barn. Det gjorde hun ikke gerne, gav sig selv lov til at le. Det var som om det var farligt for hende at være åben og glad. Hun vred kluden op tusind gange for at tørre bordet over tusind gange.

Intet kunne være rent nok.

Hvis jeg spildte og hun så det blev hun rasende og tavs, vendte mig ryggen, gik ind i soveværelset, lukkede døren efter sig, lukkede den blødt i. Overlod mig til stuens ro og husets omsorg.

Hun hvilede sig.

Det kaldte vi det når mor var væk.

Min søster sagde: Mor hviler sig.

Mens mor skreg ned i en pude derinde.

Jeg sagde: Mor hviler sig.

Mens mor hulkede stille derinde. Gennem nøglehullet så vi ryggen i ryk.

Jeg sagde: Mor hviler sig.

Mens mor var stille derinde.

Jeg sagde, mor hviler sig, når hun hvilede sig.

I vores hjem var der rent. Og hvis der ikke var rent var det ikke godt. Så hvilede min mor sig for meget.

Ren, tynd, smuk, stille, rig som solen. Hun har aldrig bekymret sig om penge. Kun om skønheden (den mulige skønhed?). Det lille spejl på væggen hang hos min mor og hun så sig hver dag i det. Det bifaldt hendes ansigt.

Jeg kan for evigt kun kende hende som et barn kan kende hende. Hun tog sit liv da jeg var sytten år.

Skulle forlade mig før jeg kunne forlade hende.

Måneder op til sin død havde hun den der hældning i kroppen, døden trak i hende, fra jorden, kom hernen og rådn, hviskede den, kroppen bøjede sig længere og længere mod den, til sidst gav hun sig selv til døden, en foræring som mulden satte pris på, og vreden forlod hende. Hun kunne trække vejret. Endelig kunne hun det. Hun fik fred. Jeg fik fred.

Hun nåede ikke at blive en kvinde frem for en mor, for jeg nåede ikke at blive voksen før hun forsvandt, så hun vil for altid, for mig, kun kunne være denne håbløse mor, desværre. Jeg har en fornemmelse af at det menneske hun var var interessant. Måske var det menneske hun var, et menneske jeg kunne elske, forstå, forlige mig med.

Om natten, den nat hun slugte alle pillerne i glasset, overnatte jeg hos en mand dobbelt så gammel som mig (min chef, biografen) og kneppede mig lykkelig, varm og mat gennem det mørke der blev min mors sidste nat.

Det var ikke mig der fandt hende, livløs og perfekt sminket og i min røde kjole, det var min mormor. Hun åbnede døren, hun havde modtaget foruroligende beskeder, skyndt sig på sin cykel, og døren var ikke låst. Hun overvejede et øjeblik at lade være med at gå ind, det fortalte hun mig senere, men hun tvang sig til at gå ind, som man kan tvinge sig når man er nødt til det, og så åbenbaredes min mor sig som lig, varm og næsten til at redde, stadigvæk, næsten. Livløs og hvid som et æg. Bræk på gulvet. Ingen puls. I ambulancen fortsatte de genoplivningsforsøget, men der var ikke noget at gøre. Mor havde haft succes med sit forehavende. Så sjældent noget lykkedes ordentligt for hende. Og så var det dette, døden, der blev det fuldendte. Tillykke, mor, med dit selvmord.

Eller, var det min søster? Der fandt mor?

Jeg kan ikke huske det. Vi talte ikke meget om vores mor efter hun forsvandt. Vi delte glæden over at slippe for hendes blik. Men det sagde vi ikke højt. Det er svært at mindes en det gør ondt at mindes.

Min mormor døde året efter min mor døde. Min mormor døde af kræft.

Min søster og jeg bar kisten sammen med min mors to brødre. Vi kendte dem ikke særligt godt. De var begge tidligt flyttet til USA. Nu kom de hjem til bisættelsen. Nu kom de for at kalde os for pigerne og for at bære hende. At bære hendes kiste krævede kræfter og de kræfter havde vi. Vi svævede gennem kirken og bænkene var pyntet med små buketter af lyng.

Vi var vores mors engle og hun var vores satan.

Sov sødt. Dø sødt.

Ingen skal beskylle mig for at besudle en død kvinde. Hun får som fortjent. Jeg er sød. Måske for sød. Men hvad. Hvis hun slipper for let gør det ikke nogen skade. Det er ikke mit ærinde at udstille hende (mere end højest nødvendigt). Det er ikke i min interesse at smitte med mit had.

Hadet: lunt, ulmende, som en pik mod røven.

(Nej, som en flintesten i solen.)

(Hvad er i din interesse?)

Det er i min interesse at få hævn.

(Hvad mener du med hævn?)

Med hævn mener jeg at dem der har gjort mig fortræd og ikke troede på mig da jeg mest behøvede deres tro på mig en dag må krybe til korset, komme til mig og undskyldte for deres udskamning, deres mistro og deres brutalitet. Det er dem der skal opsøge mig med det formål at bøje sig i støvet og give mig en uforbeholden undskyldning. Det er dem der skylder mig at se sig selv i øjnene, de skal skamme sig. Det er mit håb at de kommer til at leve deres liv i skyggen af den skam.

Min søster og lægerne. Jeg hader nu min søster, jeg hader nu lægerne.

Jeg elskede min søster meget højt derhjemme i huset i mors tid.

Min søster burde have vidst bedre. Hun forrådte mig da jeg havde mest brug for hende. Overtalte mig til at forlade min datter. Det svigt skal hun ikke slippe afsted med. Hun kommer til at bøde for det. Jeg vil finde en måde at overbevise hende på; hun skal give mig en undskyldning. Hun skal bøje nakken mens jeg knejser foran hende. Forstå at jeg havde ret og give mig ret. Tag min datter i sine arme og kalde hende niece.

Min mor var stolt over hvor godt vi kom ud af det med hinanden. At vi altid havde hinandens ryg. At vi var to søde piger der aldrig skændtes.

At have en fælles fjende gjorde båndet mellem os stærkt.

Min mor hjemmesøger ikke mig. Det er mig der hjemmesøger hende.

Jeg klatter i æbletræet, jeg knækker kviste og små grene og tænker på mors fingre.

Jeg sætter min datter på hendes bark og lader min datter krybe helt op til kronen.

Jeg er nøgen når jeg klatter efter hende.

Jeg lyver ikke og når jeg lyver er min løgn berettiget.

Der er visse omstændigheder som gør at det der er sandheden måske ikke er sandheden. At det man ville kalde løgn faktisk er sandere end: DET DER SKETE.

Hvad skete der?

Hvad sker der?

Det må være på sin plads at gøre klart hvad man kommer fra. Hvem.

I mit tilfælde en kvinde der ikke kunne elske mig. Hun ville gerne, intentionen, ja, drømmen om at elske sin datter, den blomstrede i fuldt flor i hende, men trods viljen var følelsernes vold ikke noget hun kunne vriste sig fri af. Fra jeg kom ud af hendes krop har hun set på mig sådan; køligt, granskende, dømmende. Når masken faldt, og det gjorde den uundgåeligt hele tiden, så stak jeg mig på hendes blik som på min lille

kaktus i vindueskarmen i mit værelse (fra mormor). Det var et blik som serverede hadet for mig. Den tallerken min mors moderskab blev; alt det hun serverede der gjorde mig ondt.

Giftige kager og giftigt kød.

Min mor, hun gjorde ikke noget hun ikke måtte (ifølge loven).

Indimellem lyse øjeblikke.

Hjem er sår. Og det heller ikke.

Mor forlod mig og forlod mig og nu hun har forladt mig, for bestandigt har hun strammet sit greb.

Mor, du skal ikke kvæle mig.

Kvæle min datter.

Jeg vil leve til jeg dør.

Klamre mig til alt der er smukt og godt.

Elske let og rent.

Elske så let og rent som jeg overhovedet kan.

Tro, håbe.

Vide!

At jeg er mig.

Ikke dig.

Mor.

Jeg er ikke dig!

Bliver det aldrig!!

Jeg er mig!!!

Selv hvis du hjemsøger mig kan du ikke hjemsøge mig.

Find et slot.

En kælder.

Find ikke hjem til mig.

Gå ikke ind i huset.

Jeg er ikke dit spejl.

Du må ikke længere finde mine fejl.

Jeg er ikke perfekt men jeg er perfekt.

Jeg er som jeg skal være.

Jeg lærer mor af min datter.

Lærte det aldrig af dig.

Jeg er min egen mor nu.

Jeg er min datters mor med alt hvad jeg har.

Det er muligt at

Elske
Drage omsorg
Passe på
Respektere

Det er muligt at få øje på at: Dit barn er ikke dig.

Troede du jeg var dig, mor?

Bare lidt?

Troede du at det du foragtede i dig selv nødvendigvis måtte foragtes i mig?

Var det fejslutningen?

Din ide om omsorg.

Din ide om kontakt.

Relation.

Vi er det samme?

Og derfor blev hadet til intimitet.

Til mødet mellem os, mellem mor og barn.

Dig og mig.

Fri mig.

Du misforstod det.

Ikke det hele.

Men.

Det meste.

Mor.

Hvor har jeg længtes efter at elske dig.

Men, mor.

Jeg elsker dig ikke.

Jeg har prøvet at tvinge kærligheden frem.

Men jeg kan ikke tvinge den frem.

Et lyn slår ned i æbletræet og min mor står i flammer.

Min mor brænder ikke op hun bliver bare ved med at brænde.

Gud er hos mig. Han elsker mig. Han ser mig. Hans måde at se på, et overbærende blik. Alt jeg er er godt. Jeg er lys.

Jeg falder på knæ.

Jeg folder mine hænder for ham hver aften. Beder om forladelse. Beder for en fremtid for mig og min datter. Jeg hvisker til ham. Please.

Faciliter denne fremtid.

Stil noget op.

Gør noget.

Hvem ellers skal jeg bønfalde? Hvem ellers skal jeg forlade mig på? Hvor ellers skal jeg søge den trøst jeg så alvorligt trænger til?

Det vigtige ved Gud er ikke at jeg tror på ham, men at han tror på mig.

(det var hvad din konfirmationspræst betroede dig).

Far i himlen, stå mig bi, lad mig ikke alene i dette mørke, gå med mig, hold mig i hånden, kys min pande, plej mig, red mig.

Så mærker jeg hans hænder om mine ømme bryster.

Rid mig. Hvisker han.

Jeg gnubber mig mod en pude til jeg kommer.

Åh Gud.

Bliv.

Han bliver.

Han forlader mig ikke og al den tid vi er i huset og er flygtet fra virkeligheden og flyttet ind i mit hjertes ærligste hjem; kærligheden. Han forlader ikke min datter. Han elsker hende sammen med mig. Han holder os med selskab. Det er nåden. Jeg kan ikke takke ham nok. Han er der til at bære hvad jeg ikke kan bære alene. Han er der for at holde øje og tage sig af. Han elsker og dyrker den kærlighed der er mellem mig og min datter. Han værner om vores kærlighed. Han er vores kærligheds vogter.

Han har ikke svært ved at elske et monster.

Gud elsker så ufatteligt mange monstre.

Jeg takker dig, Gud. Jeg trygler dig, forlad os ikke. Uden dig er vi fortabte.

Hvis ikke du ser os kan vi ikke overleve.

Vi skal ses hvis vi skal overleve.

Jeg er bange for at forsvinde.

Jeg er meget tynd.

Mine knogler prøver at spire ud gennem min hud.

Jeg bryder mig ikke om at være så lille, så svag. Jeg vil næres af gode ting.

Jeg spiser hvad der er; æbler, kød, roser.

Det rækker ikke.

Jeg er sulten og intet mætter mig. Hvad nytter det at spise. Min sult er af en anden verden; umulig at stille. Efter jeg fødte hende brød den ud i lys lue. Jeg spiste ikke længere, jeg fortærede, efterlod ikke en krumme og ville have mere. Mere! skreg jeg. Giv mig mere. Min søster måtte ud at købe mad til mig. Hospitalets serveringer rakte ikke. Lige meget hvor meget jeg indtog rakte det ikke. Og selvom jeg åd og åd tog jeg ikke på. Tværtimod blev jeg tyndere og tyndere. Min søster var bekymret. Men fordi min situation (og tilstand) var så speciel som den var var der ikke meget at sige til det. Ikke meget at gøre. Lægerne sagde at det nok var grundet chokket og stress. Til sidst opgav jeg at spise. Det var formålsløst at bruge kræfter på at tygge og sluge mad der alligevel ikke lod sig optage i min krop.

Min søster kom med suppe, tiggede mig om at spise, hældte suppen op i en kop, bad mig drikke, og jeg kunne drikke. Hældte fløde i mit glas i stedet for den mælk som døtrene drak.

I huset ændrede sulten karakter; jeg fik en trang til at æde roser og græs. Slikke duggen af blade og drikke blod fra sår på dyr. En særligt desperat aften gik jeg ud i haven og suttede på en hvidlig, spæd rosenknop, det var ikke tilfredsstillende, rosen mættede mig ikke, og selvom jeg havde en drømmende appetit på blomster så gjaldt den appetit ikke når det kom til stykket. Ikke når jeg stod i haven nøgen, grædende, slikkende og søger forløsning. Jeg måtte tage til takke med duften som lindrede en smule. Man kan vænne sig til meget, også til at

være evigt sulten, en sult jeg kendte fra da jeg var barn. Den var mig ikke fremmed. Jeg blev efterhånden mindre desperat, lærte at acceptere at leve med en længsel der ikke kunne blive til andet end længsel, kunne ikke forløses i tilfredsstillelse, kunne ikke finde mål, kunne ikke forlades. Jeg begyndte at dyrke længslen, varme mig ved den, den var en lygte i hånden at gå frem med, i natten, jeg tog den på mig, en del af min umenneskelighed, jeg svæver frem over jorden. Folder vingerne ud. Jeg kan mere end jeg kunne. Jeg kan klare alt.

Jeg er dyrisk, overjordisk. Min datter er dyrisk, overjordisk. I kan ikke nå os. I kan glemme os hvis ikke I vil os. Vi finder os til rette i det ophøjede, det utilgængelige, det stjernebesatte, et lys som slukkes på jeres væger. Det er ikke et lys I evner at værne om. En flamme til jeres stuer. Den lille ild er vores hjem. Vi er slet ikke mennesker. Vi er her kun næsten.

Vi kaster ikke skygger. Når solen rammer os går lyset gennem os.

Hjemmets fire vægge står vagt om os. Indenfor dem kan vi alt. Udenfor dem er vi prisgivet samfundets nåde. Samfundet er ikke nådigt. Samfundet har ikke så mange kræfter tilbage. Det er ikke ondt, men det er træt.

(er det din analyse?)

Ja.

Vi tør bruge vores have.

Hækken er så høj.

Samfundet kan ikke snige sig ind til os.

Hække <3

Privat grund <3

Øjnene vil se om jeg gør noget jeg ikke må og hvis de ser noget jeg gør som de ikke bifalder så vil straffen følge.

(...)

Vi sidder ved vinduet i køkkenet mens mørket falder på. Hun ligger stor og skøn og tilpas i mit skød. Hun summer og er lidt varmere end hun plejer at være. Feber? Betændelse? Jeg har fortsat svært ved at tolke hendes krop. Hvilke signaler hun sender mig. Hvad der er foruroligende og hvad der er normalt. Hun virker utilpas. Er urolig og klagende. Jeg aer hende over hovedet og jeg tror virkelig at det er hendes hoved. Hun ligger meget stille og hun har halvåbne øjne. Hun smiler lidt. Jeg tror hun smiler. Jeg synger. En sang jeg selv finder på. En sang om et lille monster der kom ned fra stjernerne og landede i sin mors favn. Øjnene glider i. Så lukkes de i. Hun har overgivet sig til søvnen. Hun bliver helt slap og slimet. Flyder yderligere ud. Hun er tæt på at være vand. Det er svært at holde fast på hende. Jeg holder hende tæt mod mig. Passer på hun ikke glider fra mig, falder ned på gulvet i en pøl. Rejser mig fra stolen og vugger hende mens jeg synger videre. Jeg er så bekymret og så fuld af kærlighed. Mine nøgne fødder er kolde og trænger til at blive holdt om af en stor, rolig hånd. Men jeg tænker også – jeg er hendes hånd. Og jeg er stor og rolig som træt i haven. Det er mig der holder hende. Og det er mig der kender hende. Og det er mig der ved hvor skøn hun er. Jeg græder lidt.

Mens brysterne lækker. Hun drak ikke meget denne aften. Hun er virkelig sød, yndig, i mine arme, hvid og blid. Bare et lille barn der gror og drømmer. Bare min.

Det er let at elske hende. Det er ikke skamfuldt at elske hende. Det er rent og let og fint.

Kærligheden til hende er en kærlighed der giver sig selv.

Også de nætter hun skriger øjnene halvt ud af øjenhulerne, de kan virkelig boble frem når hun er rasende.

Jeg er så bange for hvad der kan tage hende. Hvem. Sygdom, mennesker, staten.

Den frygt er knive i mig. En kniv i min ryg og en kniv i min hånd. Jeg slipper ikke for den ene kniv, jeg slipper ikke den anden. Jeg er rede til at forsøre det der er mit. Mens jeg bløder. Hvis først jeg overgiver mig til tilliden til verden er jeg ikke på vagt. Hvis ikke jeg er på vagt vil jeg miste hende. Det er de ubevogtede stunder der er de farlige stunder.

Men jeg trænger til at give slip. Jeg trænger til at lade frygten skride ad helvede til. Den kan rende og høNSE. Den vil gå i sin mor igen.

For jeg længes så inderligt efter at give mig hen til det gode, det jeg har, her hos mig, i min favn, varm og åndende, min datter, min kærlighed, vores hus og skjul.

Min omsorg brænder i mig som ild. Jeg er flammer der vil fortære hende. For hun er ubarmhjertigt hjælpeløs. Det der ikke kan tage vare på sig selv vil man enten æde eller redde. Jeg får kløer af at passe på hende, vinger på ryggen så jeg kan sprede dem for hende og være hendes engel, jeg får sår på brysterne for jeg er mad. Skønheden giver jeg hende så hun kan gøre med den hvad hun vil. Jeg er træt, grim, slidt og stolt som de lyseste roser i haven. Mit barn, mit dyr, mit monster har lært mig at være vild og farlig som ulve, løver, monstre. Jeg kan få og slå hvis nogen kommer hende for nær. Kærlighed har nu lært mig vold. Den lå mig ellers så

fjernt. Men fordi nogen vil hende det onde må jeg være den der flænser dem. Jeg tøver ikke.

Jeg er voldsparat som en god mor er voldsparat.

De skal ikke prøve på noget, ikke på det mindste, og de skal slet ikke prøve at tale mig til det de kalder fornuft. Jeg har slebet knivene. Pistolen er klar. Du ved det.

(Ja.)

Og jeg vil bare have lov at være mor, hendes mor.

Og lov til at hvile i kærligheden. Den er en seng. For de heldige, de lykkelige, er kærligheden en seng.

Et sted at elske, drømme, hvile, give sig hen, slappe af, lægge sine våben.

(Hvad er kærligheden for dig?)

Jeg ved det ikke.

Jeg ved at jeg giber ud efter mine våben.

Vreden er blevet en del af min krop. Jeg kan ikke længere huske, ikke fornemme hvordan jeg har været i verden før vreden blev, først nødvendig, siden umulig at undslippe og slippe. Kærligheden og vreden sammenflettede sig. Min kærlighed til dette barn som er utænkeligt og yderst virkelig i min favn er uforsonlig kærlighed. En kærlighed der fødtes med barnet og fødtes med overgrebet og måtte opstå i mig som modstand. Som værn. Derfor var kærlighed og vrede det samme. De samme kvaliteter fandtes i de to følelser? Tilstande? Jeg passer på det der er mit! Jeg kæmper for det jeg elsker! Jeg lader ikke nogen tage noget fra mig!

(Jeg er ikke en fjende. Jeg vil ikke stjæle hende.)

De små sugekopper trækker sig lidt sammen, slipper igen, trækker, slipper.

Kærligheden får alle andre end hende og mig til at forsvinde. Til ikke at betyde noget.

(Er du sikker?)

Nej.

Det er også lige meget. Se hende lige!

(Jeg ser hende.)

Blodmørk og vådt glinsende. Så smuk og større end himlen.

(Hun har det godt hos dig, det kan jeg se.)

Det tror jeg, det tror jeg hun har. Tak for at sige det. Det betyder meget at du forstår mig.

(Virkeligt?)

En nat græder hun hele natten. Fra det mørkner til det lysner.

Jeg vil bare gerne sove. Jeg vil så gerne sove nu. Jeg holder mig for ørerne og lukker øjnene. Men hun kan ikke finde ro. Hun bliver ved. Hun skriger sin gråd ud i værelset og jeg er den eneste der er her til at holde gråden ud. Jeg er den eneste der er her til at trøste.

Jakob synger for sine piger nu. Kysser sin kone, om lidt. Tænker lidt på mig imens.

Jeg synger og synger mine sange og hun bliver ved og ved.

Så jeg begynder at skrige med hende. Vi skriger i kor.

Hendes øjne glider i. Hun er smuk. Hun er meget bleg. Lyseblå.

Mine skrig beroliger hende. Jeg bliver ved efter hun er faldet i søvn. Jeg skriger i lang tid. Til sidst har jeg ikke mere stemme. Så holder jeg op.

Jeg ånder lettet op.

Jeg har ondt i halsen.

Jeg var i vildrede. Jeg vidste ikke hvornår hun fik fred. Hvor-
dan jeg skulle få hende til at falde i søvn. Hun er stædig. Hun
prøver kræfter med mig. Hvem overgiver sig først?

Måske tror hun jeg vil forlade hende hvis hun udmatter mig.
Måske er det det hun vil. Gøre mig ukampdygtig?

Måske vil hun forlades?

Eller forlade.

(det vil hun ikke.)

Jeg er bange for at hun ikke altid kommer til at ville det jeg
vil.

At hun allerede nu forstår at hun ikke er mig. At hun har sin
egen vilje.

Vi ligger i sengen og leger. Hun kan lide at blive kastet højt
op i luften og grebet igen.

Hun lander blødt i vores rede.

I min favn. Kunne jeg dog bare holde om mig selv som jeg
holder om hende.

Jeg lægger hånden på hende. Presser hende lidt ned i madras-
sen. Jeg er her. Lige her. Hos dig. Jeg bliver hos dig.

Shhhh.

Hendes sugekopper åbner og lukker sig. Hun har mange nu.
De varierer i størrelse. De mindste af dem bruger hun som
en slags hænder. De største er dem hun kryber frem på. Hun
er meget varm. Helt overophedet af den vilde leg. Hun er
varm som en sten skinnet på af solen. Hun er smuk som
rosor. Lille. Lille som en stjerne. Stor og fjern og så lille når
man ser på den.

Ja, hun er min, og jeg er hendes.

Ja!

Jeg er velsignet.

Jeg trækker gardinerne for. Vi trænger til at sove. Sove så læn-
ge som muligt. Sove for at glemme. Alle timer i glemsel er
gyldne timer. I dvale er vi lykkelige. For vi ved ikke at det
banker på døren. Vi ved ikke at min søster vil insistere på at
komme ind.

Hvis vi kunne sove i tusind år ville det være perfekt. Hvis
den dag vi vågnede op til, udhvilede og magre af al søvnen,
befandt sig i en fjern og ukendt og blid fremtid.

Ingen ville kunne huske hvem vi var.

Vi ville være umulige at forstå. Og vi ville ikke kunne begribe
den nye verden.

Måske er der flyttet aliens ind i nabohuset. Måske er græsset
blåt og solen grøn. Måske er blomsterne sejrherrer. Måske

gror solsikkerne højere end højhusene. Måske er roserne tårne der når skyerne. Måske er menneskerne ingenting, en lille ting, en ubetydelig art, fortrængt af natur og væsner fra det ydre rum og fra havet. Store dyr med store munde og skarpe tænder.

Edderkopperne.

Blæksprutterne.

Måske.

Måske har havet opslugt alting.

Måske ville fremtidens skabninger behandle os godt, nådigt, med storsind.

Måske.

Måske ikke.

Tænk hvis nogen brød døren op, gjorde os fortræd, imens vi lå forsvarsløse i sengen.

Tænk hvis nogen brød ind til os og vædede vores tørre læber med deres spyt, læberne blødte op, og blev levende og varme som sol, vi skulle rejse os for dem og gå ud af huset sammen med dem. De skulle have vist os den nye verden. Og vi ville absolut intet forstå, men vi ville elske den. Men vi kunne ikke vækkes. Visov så tungt. Vi var så uendeligt trætte. De kyssede og kyssede os i søvnen. Vores kroppe blev trykket ned mod madrassen. Det var tunge kys. Myndige, vrede, insiste-

rende kys. Men vi lød dem ikke. Vi drømte sødt. Så ville de gå igen, med uforrettet sag, og den søde smag af kvinde og monster på tunerne.

Tænk hvis alle lader os være i fred. Hvis ingen forsøger at få os ind i deres verden.

Tænk hvis vi aldrig vågner fra den her hvile.

Og tænk hvis vi vågner!

Åh Gud.

Vi vækkes af hårde, insisterende bank. Min søster vil besøge os. Hun vil ind. Jeg ved det er hende, for jeg har ventet på at hun drevet af sin misforståede omsorg ville gøre et forsøg på at hente mig hjem igen. Et sug i maven, mit hjerte begynder at slå hurtigt. Jeg gør mig klar til at bede hende gå. Jeg runker ryggen og går mod døren for at åbne den og for at sende hende væk. Jeg har min datter på armen, for min søster skal se hende og forstå sin fejlslutning og sit svigt.

Men det er ikke hende. Det er et postbud med et brev som er adresseret til husets forrige ejer.

Hun er meget bleg og hendes hår er meget lyst. Hun går et skridt tilbage da jeg åbner og rækker hånden frem. Jeg vil læse brevet og jeg nikker da hun spørger om det er mig der bor her.

Det er mig. Det siger jeg. Hun overrækker mig brevet. Jeg siger tak. Hun smiler et meget stort og blændende smil. Hun

retter smilet mod min datter. Min datter glider fra mig og klistrer sig mod væggen. Jeg tror hun prøver at gøre indtryk på postbuddet. Jeg siger tak. Hun nikker. Jeg lukker døren.

Et menneske. Og hun var sød. Jeg ville gerne have omfavnet hende. Måske blev hun forskrækket over at jeg var nøgen.

Med rystende hænder åbner jeg brevet.

Kære mor

Jeg vil bare sige hej. Jeg savner dig. Jeg tænker på forskellige ting. Men det giver ikke helt mening at skrive dem ned. Jeg er ked af at jeg ikke har en mor. Findes du et sted derude? I tiden eller universet eller hvad kan man sige? Det tror jeg. Og at vi findes sammen i det der var godt. Jeg savner dig. Jeg er slet ikke vred på dig mere. Jeg savner dig bare. Jeg synes det er så synd for dig. Hvor er du? Jeg tror næsten du kan læse det her brev. Jeg bliver næsten genert. Jeg skriver til dig nu. Men du er jo væk. Men måske er du her lidt? Jeg elsker dig.

Kærligst Edith

Hun havde en datter.

Jeg behøver ikke kende hendes grund til at tale usandt. Hun må have sår der ikke heler.

Også hun må have grunde til at holde sit moderskab hemmeligt. Hæge om sin kærlighed. Selvom jeg ikke kender disse grunde føler jeg et slægtskab med hende. Jeg kan lide når mennesker har noget at skjule. De færdes tyst i verden. Det vigtigste i tilværelsen bliver at undgå at vække opsigts. Enten må man gemme sig, hvis man er heldig (rig) har man

opstøvet et sted at søge tilflugt, som mig, et hus, en gård, en campingvogn, eller man må forsøge at passe ind blandt alle andre, være så upåfaldende som muligt, være i arbejde, i bil, være rent og smukt og diskret klædt på, have velplejet hår, bløde kinder, pebermynteånde og venner. Hvis ikke man har venner må man lade som om man har. Har man venner må man holde dem fra livet, undgå fuld fortrolighed, og skåne dem for såret der bløder under tøjet. Den slags sår skal ikke slikkes. Ikke ynkes. Disse sår må plejes med fuld diskretion. Mennesker med hemmeligheder larmer ikke, er ikke besværlige, de passer sig selv og håber på at ingen får øje på dem, det er en drøm om at være usynlig. De bedste naboer er dem der har noget at skjule, dem får man ikke vrøvl med. Og hvis man selv er denne nabo gør man ret i at lade hæk være hæk, lad den gro mod himlen, træk gardinerne for, hold din del af fortovet ryddet for sne. Ingen skal have noget at sætte en finger på. Hvis du inviterer fingrene vil de en dag pege dig ud og du vil være blottet på en måde du ikke bryder dig om og ikke kan tåle. Så riv gruset, hejs flaget, og få flaget taget ned i tide, flag ikke for djævle, for du kender dem, hils konsekvent, men fald ikke i snak. Lad andre om deres. Så lader de dig om dit.

Jeg krøller brevet sammen, kaster det til hende og lader hende lege med det.

Hun flår det i små stykker. Puster til dem og de flyver op i luften og ligner sne.

Jeg spiser lidt råt kød med en ske imens. Så lækkert. Råt kød nærer mig godt. Man kan se mine muskler.

Jeg elsker hende. Jeg forguder hende. Jeg beskytter hende.

Mor og datter.

Vi er det samme.

Jeg ser mig i spejlet og ser en fremmed. Jeg ser på hende og ser mig selv.

Fremtiden er langt borte. Fremtiden vil ikke tage imod os. Fortiden har stødt os fra sig.

Vi har kun nu.

Og hinanden.

Men det blege postbud fik mig til at savne hud og menneskers velduftende salver og tøj.

Jeg fortrød jeg ikke rakte min hånd frem for at trykke hendes hånd farvel. Tænk hvis jeg havde rørt ved hende. Hendes bløde hud.

Jeg får en uvant stærk trang til at forlade hjemmet. Gå ud!

Jeg overvejer om det ikke er på tide at jeg tager hende med ud. Vi kan gå en lille tur. Bare en meget lille tur. Det vil der ikke ske noget ved. Det tror jeg virkelig ikke der vil. Bare tage ind til byen og se os omkring. Det kan vi sagtens.

En lyst til at bryde ud af vores puppe: Husk vi er larver, vi skal ud at flyve som sommerfugle. Jeg tager hende med ud, jeg gør det bare, som om det bare er let at gøre, og så er det så let, så let. Jeg er kommet til at skatte kød højt. Jeg elsker at spise det rå kød, men jeg savner også brød. Jeg savner virkelig

at spise brød. Vi skal købe et brød et sted. Jeg bærer hende i min favn. Som man ville bære et stort barn. Tæt mod sig. Pakket ind i dyne og hue og dragt kunne hun gå for at være et normalt barn. Hvis man kun ser hendes bagside. Det er kun de blå sugekopper der titter frem der kunne vække opsigt. Det er kun de små let gurglende lyde der kommer fra hendes mund der kunne afsløre os. Hvis man lytter godt efter, hvis ikke man har andet at tage sig til end at lytte, hvis man står bag os i køen ved bageren og ikke ser ned i sin telefon, men ud ad vinduet, fortæbt i tanker om måske sex, eller arbejdet med paragraffer, hvis man er advokat og er på vej, i en smuk, blank bil, fra en smuk morgen til et smukt advokatkontor, med en papirkurv fyldt med æbleskrog, så bliver man måske afbrudt i dagdrømme eller vigtige tanker, og måske studser man over at det lille, grundigt indpakkede barn, i mors favn, det lyder så underligt. Er det forkølet?

Hun er forkølet siger jeg med et smil til den mand der ser undrende på mig. Han ser væk.

Hvad tænker han om os?

Ser jeg bange ud? Underlig ud?

Jeg er bange.

Jeg fortryder denne udflugt.

Hun hoster.

Jeg nynner for at overdøve de underlige host.

Jeg beder om et brød.

Ekspedienten spørger mig hvilket brød jeg gerne vil have.

Jeg ved det ikke, siger jeg.

Hun ser afventende på mig.

Vil du give mig det brød du bedst kan lide, prøver jeg?

Okay, siger hun uden at smile.

Jeg smiler alt hvad jeg kan. Jeg holder smilet som var det en pokal jeg rækker op over hovedet i sejrsrus. Men det gør ingen forskel. Hun vil ikke gengælde mit smil. Jeg havde ellers glædet mig sådan til at blive smilet til af et menneske.

Og hun er meget smuk.

Den unge kvinde rækker mig et valnøddebrød. Hun har et rødt forklæde på, det mørke hår sat op i en livlig hestehale. Hun glittrer af ungdom. Helt uberørt af skammens hænder. Hun er naiv som en der aldrig er blevet gjort fortræd. Hun stoler på andre menneskers godhed. Hun tror på at det onde der sker sker som undtagelser, uheld. Og at det onde aldrig vil ske for hende. At hun aldrig nogensinde vil blive gjort fortræd.

Hun er meget tynd, måske spiser hun nærmest ingenting.

Jeg lægger hende ord i munden. Lys.

Jeg befamler hende med ordet engel.

Jeg ved ingenting. Jeg ved ikke hvad hun tænker. Føler. Jeg ved ikke om hendes skønhed og ungdom beskytter hende. Jeg ved ikke om den gør hende endnu mere udsat.

Kunden efter mig kalder hende søde da han beder hende om en bolle med smør.

Tak, søde.

Vore brød dufter så dejligt. Den unge kvinde vender ryggen til os for at lave kaffe. De små bløde dun i nakken sitrer i britten fra den åbne dør. Jeg har sådan lyst til at lægge en finger på hendes nakke og mærke hvor blød hun er.

Hun hedder Iben. Hendes navn står på kvitteringen. Et hjer-te af sølv om halsen.

Hun bryder sig lige så lidt om mig som om ham. Ham der kalder hende søde. Smukke. Skat.

Jeg ser på hende med sultne øjne og ønsker at besætte hendes krop, være sytten år igen og være en fristelse for mænd, den opmærksomhed hun får, den husker jeg og jeg savner den.

Blikke hviler så saligt på en.

Jeg får lyst til at række hende min datter.

Tag mit monster, lad mig være dig, søde Iben.

Bliv mig.

Jeg kunne lægge min datter fra mig, efterlade hende her, lade hende ligge på toilettets gulv og beslutte at hun ikke er mit ansvar. Nogen ville finde hende og de ville tage sig godt af hende.

Jeg tænker på at stjæle hans bil, køre bort. Ændre mit navn. Blive ny.

Nej, det tænker jeg slet ikke på.

At være en enlig mor på tur med sin skat, det er det jeg vil være. Det er det jeg er.

Med hus og have og penge og alt muligt i min kælder.

Et hjem at holde og holde af.

Jeg kan ikke blive ved med at drømme om at være pige. Det er en pervers og umulig drøm. En drøm der kun har til formål at holde alt det hjælpeløse i mig i live.

Jeg er kvinde. Jeg er handlekraftig.

Jeg er et monster.

Det var hvad min mor frygtede at jeg var, og det er det jeg er.

Manden der købte bollen er en flot mand, det må jeg give ham, jeg siger jer, hans hår, og han sidder og læser avis ved nabobordet. Hans jakkesæt er pletfrit og smyger sig om ham som hud. Det er svært at tro at han er nøgen under det. Han er stærk og høj og hans krop bevæger sig elegant og målrettet,

han går op og beder om en til bolle, denne gang skal der være ost på den.

Han vil nok gerne kneppe Iben, han vil nok gerne myrde min datter.

Han vil nok gerne kalde mig kælling hvis muligheden byder sig.

Hvis jeg spildte kaffe på hans hvide skjorte. Hvis jeg kom til at strejfe ham når jeg passerede ham for at komme på toilettet.

Han skæver til os mens han tygger.

Der sidder lidt ost i hans mundvig.

Jeg får lyst til at gå hen til ham, hurtigt fjerneosten med min pegefinger.

Hun hoster igen. Hun er sulten. Jeg må amme hende. Ellers begynder hun snart at skrige.

Sveden pibler frem på min pande. Jeg glinser i det stærke lys.

Det går ikke at hun begynder at skrige, ikke nu, ikke her.

De vil nok blot tænke at hun er syg. Syg som andre syge. Afvigende som andre afvigende. Så snart de opfanger at jeg ikke er mor til et normalt barn vil de se bort. „Udvise diskretion“ ved ikke at anerkende hendes eksistens. De vil ikke have fantasi til at forestille sig at hende her, hun afviger på

en måde der ikke er til at begribe. Hun er ikke bare et sjældent tilfælde. Hun er ikke af denne verden. Overjordisk og umulig.

Jeg græder hver morgen fordi jeg hver morgen kommer i tanke om at min datter aldrig får lov at føre et liv på de normale præmisser. Jeg græder hver morgen fordi jeg hver morgen har glemt denne virkelighed og hver morgen igen må se den i øjnene, forstå den og acceptere den. At acceptere ikke at kende fremtiden, ikke at kunne stole på den, ikke at forvente hvad andre forventer, dem der skånes, dem hvis virkelighed ikke brister som en overmoden blommes skind og afslører alle de små orme der æder det søde, gule kød. Dem der får lov at leve et helt liv uden at være nødt til at erkende at det ikke er som man tror. Virkeligheden er en illusion. Jeg ville give alt, mit hjerte, for at genindtræde i den illusion. Jeg er faldet udenfor, tvunget ind i en ensomhed så dyb og så mørk at jeg kun kan famle sig frem. Her er ingen der kender mig. Her er ingen der kan hjælpe mig. Her er ingen der er villige til at befinde sig. Hvis de skal være hvor jeg er skal de se ondskaben i øjnene. Alle vil helst lukke øjnene og lytte til fuglenes sang. Det kan man ikke fortænke dem i. Alle vil helst hvile på en seng af rosenblade og være smukke og gode og møde det smukke og det gode.

Ikke møde det onde og mærkelige i mørke haver og huse og i sig selv.

Iben og manden i bageren ved ingenting om smerte.

(hvad i alverden ved du om andres smerte?)

Jeg hader dem.

Det er ikke mærkeligt. Men mit had må ikke bide sig fast, det må ikke gøre mig bitter. Alt det jeg kunne have haft. Alt det. Det må glemmes. For det har aldrig haft gang på jord. Det der er er det der er. Min datter er min datter. Var hun en anden var hun en anden. Det var det der ville være tragedien. Det smukke, lille monster jeg knuger mod mit bryst.

Jeg sørger over en datter der aldrig har fandtes. Jeg bør føle mig velsignet, lykkelig over den datter der er her, foran mig. Hos mig. Min.

Jeg kan ikke tage hende for givet. Jeg ved ikke hvor længe jeg har hende.

Jeg ved intet om hendes mulige levetid, om hendes levedygtighed. Jeg kan ikke opsøge læger og bede om et estimat.

Hvert øjeblik med hende er en gave.

Alt er muligt.

Virkeligheden: Det er som det er.

Definitionsretten er min.

Jeg siger at rosen er rød og den er rød (den er hvid).

Hun er rolig.

Nu regner det. Så længe hun ikke ter sig, kan vi godt sidde lidt længere. Sidde og se ud på regnen og mennesker der slår paraplyerne op.

En kvinde går forbi med en stor sort hund i snor. Min datter får øje på den og bliver meget ivrig. Hun forsøger at krybe op på vinduet. Hun vil se nærmere på den hund. Den er spændende. Jeg kæmper med at holde hende fast. Hun ryster dynen af sig. Hendes hvide pels kan ses. Hun springer op på ruden og suger sig fast som en sugemalle. Kvinden derude ser forfærdet og chokeret på mig, så løber hun med sin hund. Jeg flår hende til mig og gemmer hende væk i dynen igen. Jeg skæver til manden og Iben, men ingen af dem har set hende, Iben er ved at tørre hylder af og han er stadig fortapt i sin avis.

Vi bliver lidt endnu.

Jeg spiser af brødet, der dufter så godt, men da jeg får det i munden smager det ikke godt. Det er klægt og vokser sig større i min mund. Jeg byder hende lidt, hun spytter det ud.

Jeg siger farvel til Iben, men hun hører mig ikke.

Vi går hjem gennem regnen.

Så snart vi er hjemme og jeg slipper hende kryber hun under sofaen. Hun ryster derinde. Hyler og hyler. Jeg kan ikke få hende ud. Jeg kalder på hende. Trøster hende. Det er okay, det er helt okay, det er okay. Min lille skat. Kom ud til mig. Jeg rækker ind efter hende, men hun bider mig i fingeren.

Hun er overstimuleret.

Jeg kan ikke lokke hende ud, heller ikke med kød, hun ender med at falde i sovn dernede. Jeg sover på gulvet, ved siden af

hende. Min arm ind under sofaen, hånden på hende. Hun suger om den.

Jeg troede hun ville have godt af en udflygt. Men det var uklogt.

Huset skal ikke være lummert og evigt. Som om hun er en fugleunge der aldrig kan klækkes ud. Et æg der bare ikke virker som det skal. En mor der ikke kan ruge ud.

Men det æg er huset nok og det må vi sande.

Vi to, vi ruges på og ruges måske aldrig ud.

At være voksen er at acceptere de omstændigheder man befinner sig i og som ikke er mulige at ændre, man må finde sig til rette, være pragmatisk.

Hvad kan jeg gøre? Det jeg kan gøre må jeg gøre. Det jeg ikke kan gøre må jeg glemme. Ikke bære vægten af alt det jeg ikke kan, alt det jeg ikke kan få.

Vreden og bitterheden er ikke konstruktiv.

Men min hævntørst er så stor.

Jeg forstår ikke hvorfor Jakob ville have mig og så tage så let på hvilke konsekvenser vores kærlighed har fået. Jeg forstår ikke at han ikke vil sige til mig at han vidste hvad han gjorde. Han vidste hvad der ville komme til at ske med mig. Han ønskede sig datteren som han lader mig opfostre alene.

Lægerne lader som om de ikke ser hvad de ser.

Min søster siger jeg er syg selvom hun ved bedre.

Vreden i mig er stærk og voldsom.

Men vreden gør mig ondt. Den ulmer i mig og brænder mig op.

Jakob forlod os før vi fik muligheden for at kalde ham far.

Jeg har aldrig nævnt hans navn for hende.

Hun ved ikke at fødre findes.

Hun behøver ikke vide det.

Jeg behøver ikke kæmpe imod de kræfter der er større end mig. Ikke forsøge at unddrage mig min skæbne.

I dens vold er man jo et lille blad i vinden. Hvad skal dette lille blad stille op? Rive sig selv itu i et desperat og umuligt forsøg på at beslutte sin egen retning. Til hvilken nytte skulle man ødelægge sig selv?

Bekæmpe drager der ikke kan bekæmpes. Dø af ud mattelsen af at stikke med en lille nål i en stor, usårlig krop der står støt foran en og nægter at flytte sig ud af stedet.

Hvorfor ikke give sig hen til omstændighederne som til en smuk sommerdag. En roses skønhed. En mand der vil have dig.

Hvorfor ikke kvæle raseriet. Glemme at det er uretfærdigt. Være hævet over det. Knejse som træer og roser.

Tage imod, med kyshånd, hvad man får.

Men Gud er tavs.

Hans ild brænder stadig i æbletræet.

Men han vil ingenting sige til mig. Mig der ellers mere end nogensinde har brug for Guds ord. Hans trøst. Hans store, varme, spredte arme.

Gud. Du siger ingenting. Du hjælper mig ikke. Du ser stiltende til og rækker ikke ud. Eller er alt lys dig? Er du i hendes øjne, eller er det lys der udgår fra hendes øjne Satans, som jeg frygter?

Jeg vil ikke vide det.

Vi går ikke ud i byen igen. Aldrig! Det var ikke godt at blotte sig på den måde. Der er ingen grund til at løbe den risiko.

Hvor var jeg dum og uforsiktig.

Politiet kører rundt i biler med kameraer og lys på tagene.

Nogen ser ind ad vinduerne når vi glemmer at trække gardinerne for.

Jeg ved ikke hvad jeg tænkte på.

(du tænkte på andre mennesker og deres tilsyneladende ukomplicerede tilværelse, du overvejede at genindtræde i samfundet. Du tænkte på valnøddebrød og kaffe)

Ad, bageriets lys fra lysstofrør, ad. Et offentligt toilet. En mand. Ad. En ung kvinde med fremtiden foran sig, ad.

Det hele var utiltalende og umuligt.

Næste aften falder måneskær ind ad vinduet, ind på sengen hvor vi ligger i en klump og drømmer samme drøm: lette fra græsset i haven i en helikopter og overflyve Danmark.

Min datters far skal hente os og vise os sin verden. Vi vil se den! Vi vil elskes af ham.

Han skal ikke komme til os som kom han fra familien han er forpligtet på, han skal komme til os som kom han fra selve lyset.

For det er der han kommer fra.

Hvor er du, Jakob?

Måneskæret er så kraftigt at det vækker os og vi kryber ud af sengen og leger på tæppet. Hvem får først bidt hul på den anden?

Ha, jeg vandt!

Jeg bider lidt for hårdt og hun bløder.

Hendes blod er grønt og dufter af græs. Hun er kulret, hun ormer rundt og øjnene lyser stærkere når hun er glad og vil lege. Så er de næsten mere røde end lyserøde. Hun leger med mine bryster, puffer til dem og får mælken til at sprøjte fra dem.

Jeg kilder hende forsigtigt og det er for meget, hun krummer sig sammen om sig selv og ryster. Hendes pels rejser sig. Hun vil ikke åbne sig igen. Undskyld, hvisker jeg. Undskyld. Jeg blev for ivrig. For kåd. Ville tvinge glæde ud af hende. Ville kræve latter ind. Hendes latter er det dejligste. Af og til kommer jeg til at tro at den er noget jeg må høste fra hende. Jeg synger for hende. Lægger min hånd på hende og lader den ligge der til hun rører på sig. Hun folder sig ud igen og kryber op ad min ryg.

Så suger hun sig fast på min ryg, vil ikke slippe igen, jeg kan ikke hive hende af, jeg kan ikke nå hende. Jeg snurrer rundt, hurtigere og hurtigere, jeg vil have hende af, vil have hende til at flyve af mig, jeg kan ikke lide at hun bliver ved med at suge selvom hun ved jeg ikke bryder mig om det. Jeg bliver vred på hende.

Giv nu slip. Men hun slipper ikke. Hun leger bare med mig. Kan hun mærke raseriet stråle fra min ryg? Afvisningen.

Er hun ked af det?

Er hun ondsindet?

Vil hun såre mig?

Hun gør det med vilje.

Gør hun?

Det er uvisheden der gør mig vanvittig.

Jeg lægger mig til at sove med hende sådan, lægger mig på maven og hun, suget fast, falder i søvn.

Da jeg vågner går jeg i panik. Jeg kan ikke se hende, jeg tror hun er væk, flygtet, men så glider hun langsomt ned ad min ryg. Der hvor hun sugede sig fast gennem natten er der store røde mærker.

En stor, slimet klump glider fra mig og lander i en pøl på gulvet. Hendes øjne står som to svulmende bobler.

Hun er lige ved at græde. Og jeg græder.

Kort tid efter min mors selvmord fordrev jeg det der kunne være blevet til et menneske fra min krop, og jeg gjorde det uden tvivl eller fortrydelse. Efter jeg havde blødted det man ikke engang ville kalde et foster ud, berusede lettelsen mig så meget at jeg som en belønning for at have været i stand til at gøre hvad der måtte gøres købte en brun velourkåbe. Den var for dyr og for smuk, men den var en hinde.

Jeg opdagede jeg var gravid fordi jeg der ellers aldrig var sulten var sulten. Umådeligt sulten. Jeg kunne æde alt i køleskabet og åd alt. Jeg forstod ikke den pludselige og akutte appetit, men den var ikke mulig at undertrykke og efter at have givet efter for den de første gange forstod jeg at noget måtte være galt. Jeg havde også kvalme nu og jeg tog en graviditetstest og det viste sig at være sandt: Liv opstod i mig, liv var allerede i færd med at kræve mig. Det liv der bad om mad, der gjorde mig træt ind til knoglerne, det var ikke et liv jeg ville eller kunne tage vare på hvis jeg skulle tage vare på mig selv. Jeg ringede til en gynækolog og fik en tid næste dag. Gynækologen bad mig passe bedre på, jeg skulle ikke sløse med p-pillerne. Jeg sagde ikke noget, jeg vidste ikke hvad jeg

skulle sige, jeg ville bare gerne slippe for hendes dom som jeg ikke respekterede, men som faldt over mig, liderlig og uforsigtig som jeg var, hun sukkede og udleverede to piller. Den første pille, den pille der skulle stoppe det lille hjerte som netop var begyndt at lå, hun så det lå og sagde, se, det lå! Den skulle jeg sluge under opsyn, det var let, jeg gjorde det uden tøven, for jeg ville virkelig ikke have et barn, og jeg sank pillen, gemte den ikke under tungen, og næste dag, alene, i mit hjem, sank jeg den anden pille. Så blødte jeg hvad der kunne have været ud. Det gjorde ikke ondt. Blodet var mørkt og klumpet.

Det måtte være biografchefens barn. Eller min søsters mands. Eller min stedfars.

Hvem ved, og det er lige meget.

Senere blev jeg vred på mig selv. Jeg kom til at forestille mig hvem det kunne have været. Om jeg ville have kunnet elske det menneske som jeg ikke ville lade gro frem. Jeg blev hjem-søgt af denne forestilling.

Jeg savner mit lille drømmebarn som jeg forviste. Men det var ikke mig der skulle føde hende.

Jeg håber hun fandt vej til verden gennem en anden kvinde. Jeg håber hun findes et sted og er elsket så højt og godt som mit monster er elsket.

Min søster var den eneste jeg fortalte om min abort og hun var sammen med mig mens jeg blødte klumper ud i et natbind. Hun var stolt af mig, det sagde hun, hun sagde det var den rigtige beslutning og at jeg var dejlig. Hun sagde at vores

mor ville slå mig ihjel hvis hun vidste det og at det var godt at hun var død. Det er godt at mor er død, sagde hun til mig, og mit hoved lå i hendes skød mens hun aede mig over håret. Hun var høj gravid og skulle snart føde sit første barn. Jeg mærkede dets bevægelser gennem huden. Jeg glædede mig til at blive moster. Jeg var den første der skulle se barnet, det havde hun lovet mig. Hun havde giftet sig med en mand jeg ikke kunne lide. Han kaldte hende baby. Kaldte hende kun ved hendes navn når de skændtes og de skændtes ikke særligt tit.

Da jeg boede hos dem efter jeg havde svigtet min datter og efterladt hende på hospitalet, da jeg var ond og egoistisk og ikke havde forstået min opgave, da jeg befandt mig i den ulykkelige situation at jeg underkastede mig lægefagligheden og lod deres ord trumfe min kærlighed, da jeg græd og græd og ikkesov om natten og skulle mindes om at gå på toiletten hvis ikke jeg skulle tisse i min seng, ville han ikke vide af mig, han brød sig ikke om at min søster havde slæbt mig ind i deres hus, et rådnende dyr, at hans døtre skulle se et menneske i oplosning og uden selvopholdelsesdrift. En kvinde der stank af lort og underlig mælk og ikke redte sit hår eller børstede sine tænder.

En kvinde der var gået fra forstanden og havde mistet grebet om sig selv og om virkeligheden.

En kvinde han ikke kunne holde ud at han engang havde begæret så intenst at han ikke kunne holde ud at holde igen.

Jeg overhørte et skænderi mellem dem. Han ville have mig ud. Min søster bad ham skride.

jeg hørte bilen starte og køre væk. Jeg hørte min søsters gråd gennem væggen. Hun hulkede og jeg gik ikke ind til hende. Jeg kunne ikke.

(du kunne.)

Min datter slikker sin pels på gulvet ved mine fødder. Hun er ikke længere på grådens rand. Hun er tætnet nu, og øjnene er faldet på plads.

Nu er vi gode venner, ikke? Hun kryber op ad mit ben og op på min mave og omfavner mig.

Hvis der engang var en realitet at dele med nogen. Hvis der engang var en læge der så hende og så at hun var levende og var min datter så findes denne læge ikke længere. Der er ingen spor i journalen af hende. Der står ingenting om øjne, pulsen, åndedraget, at hun drak. Det er væk. Det er som om hun aldrig fandtes som hun fandtes på hospitalet. Men hun findes. Min søster ved det. Hun burde vide bedre. Hun har svigtet mig. Jeg ved hun så hende i min favn, ammende. Jeg ved hun strøg en finger forsigtigt over hendes hud eller skind. Sitrede af uro og ærefrygt. Hvem er du?! Jeg ved hun så på mig med samme blanding af rædsel og åbenbaring som jeg så på hende med. Et øjeblik forstod hun hvad der skete. Hun så det også. Og forstod hvad hun så. Men så undsagede hun sig den virkelighed. Selvom vi delte den. Hun sagde hun misforstod. Ikke huskede rigtigt, ikke tænkte klart. Hun vendte mig ryggen.

Mit lys brænder stærkt nok til at lyse min datter op og gøre verden det klart at hun findes, for jeg elsker hende. Det er

meget enkelt. Hun er levende. Hun skal passes på. Hun er dyrebar og vidunderlig. Den pels hun har groet frem er blød som en nyfødts øreflip. Hun spinder og summer når jeg aer hende. Hun er forsvarsløs, prisgivet mig. Hvis ikke I vil acceptere at hun er her dør hun når jeg dør. Hun har ikke en fremtid uden mig. Vi er afhængige af hinanden. Min drøm, mit ønske og min frygt er at hun kan få et liv der vrister sig fri af mit. At hun bliver sin egen. Ikke kun min. Det er urimeligt at hun ikke må findes i verden når hun findes så tydeligt her i vores smukke hus. Vi er lykkelige her, sammen. Hun fylder mig med en ro og en afklarethed jeg aldrig før har været i nærheden af at kende til. Ensomheden er smertefuld. Men, må jeg indrømme, indrømmer jeg gerne, også ophøjet, opløftende. Vi insisterer på vores kærlighed skønt ingen kan unde os den. De tænker om mig at jeg er syg, og endnu værre: at jeg er en stakkel. Intet kunne være mere forkert. Jeg er velsignet. Udvalgt. Mit barn kom til mig og fyldte mig med styrke og uangribelighed. Jeg værner om det der er mit. Usårligheden der kom med udsatheden er berusende. Husets mure omfavner os. Varmen i stuen kommer fra os og ilden i pejsen. Sneen falder i haven og formildrer mig. Måske er det jul inden længe. Om lidt skal jeg børste hende. Pelsen er blevet lang og kraftig, den er uglet. Klatter af alt muligt er klistret ind i den. Sådan kan du ikke krybe rundt og se ud, siger jeg til hende og hun lader sig pleje og soignere. Jeg slikker hende godt igennem og hun bliver så ren og præsentabel. Vi gør os fine. Jeg filtrer mit hår ud med fingrene. Det når mig til knæene. Det er et stolt hår. Et hår at kaste ud ad vinduet, hvis den rette vil ind.

Min søster kommer til os, langt om længe.

Hun kalder på mig. Hun er i min stue. I mit hus. Hun står i sin rosa frakke som står åben og hendes hvide skjorte er knappet til halsen og er renere end lys. Hendes brune bukser er højtaljede og slutter tæt om hendes slanke lår og hendes brede hofter. De store sorte vinterstøvler var vores mormors. Hendes hænder er samlet foran hende, hun har en smule rødt på lærerne og kinderne. Sneen har vædet hendes hår.

Jeg ved ikke hvordan hun er kommet ind. Hoveddøren er låst. Men måske stod vinduet i køkkenet på klem. Måske er hun slank nok til at mase sig ind gennem det. Måske er det hende der har lusket rundt i haven om natten.

Er det hende der æder kødet? Jeg ser på hende og kan næsten ikke tro det, men måske er det virkelig hende der har levet og spioneretude i haven.

Hun har en julerose med. Hun har stillet den fra sig på gulvet.

Jeg ser på hende og hun ser på mig. Hun siger mit navn. Jeg siger hendes navn. Det er som om jeg kaster det op, det er så længe siden jeg har sagt det. Det vælter ud over hende, hendes navn der siver fra min mund, og hun ser sig omkring i min store, lyse stue, med sine store, mørke øjne, og hun ser forkert ud i ansigtet, vi er begyndt at skide langs væggene, det er ikke altid vi orker at kravle ud på toilettet, jeg har løset med rengøringen på det seneste, for her bliver alligevel hurtigt så beskidt, jeg har ladet stå til, og det har været dejligt at give slip, jeg har virkelig nok at se til med at holde min datter glad og mørt, når hun sover, sover jeg, sådan er det blevet. Min søster slår ud med armene, og hun vil favne mig,

holde mig tæt og hårdt ind til sig og ikke slippe mig igen, så jeg overgiver mig, for jeg har savnet hende, og jeg går mod hende og slår armene om hendes hals og lægger ansigtet mod hendes skulder, hun dufter så godt og af sig selv, men hendes arme slutter ikke om mig, hun holder dem udstrakte, og jeg ser op på hende, og vreden er åbenbar, hun tager fat om mine skuldre og skubber mig fra sig, skubber så hårdt at jeg mister balancen og falder til gulvet. Hun rækker mig hånden og hiver mig op igen. Undskyld, siger hun. Hun bider sig i læben og jeg giver hende en lussing. Og jeg vil give hende en til, men hun når at dukke sig. Hun tager fat om mine håndled og holder hårdt om dem, borer neglene ind i dem, mens jeg prøver at slå ud efter hende. Jeg forsøger at bide hende i overarmen for at få hende til at slippe, men jeg får ikke fat. Hun er stærkere end mig. Det var hun også da vi var børn.

Såså, siger hun, såså.

Jeg vil ikke slås.

Jo du vil, siger jeg. Du ulmer af had.

Foragt.

Væmmelse.

Nej.

Jo.

Hun holder stadig mine hænder fast og jeg vil stadig bide og skubbe hvis jeg kunne komme til det.

Du hader mig.

Jeg elsker dig. Det er derfor jeg er kommet.

Jeg spytter hende i ansigtet.

Hun blinker og holder fast.

Jeg spytter en gang til. Mit spyt er blodigt.

Hun slipper mig.

Jeg slår ikke. Jeg bider ikke. Jeg skubber ikke.

Jeg står helt stille, men jeg ryster.

Jeg trækker vejret dybt.

Hvorfor er du her?

Jeg vil gerne møde din datter.

Du tror ikke på hende.

Jeg tror på dig.

Du lyver.

Jeg taler sandt.

Du lyver.

Må jeg se hende?

Vil du virkelig gerne se hende?

Jeg vil virkelig gerne se hende.

Og endelig ser hun på mig som om jeg er hendes søster, ikke et monster.

Tårer løber fra øjnene.

Lad mig møde dit barn.

Jeg ved ikke om jeg tør stole på hende.

Kan jeg stole på dig?

Hun nikker.

Kan jeg stole på at du ikke tager hende fra mig?

Hun nikker.

Gør hende fortræd?

Selvfølgelig vil jeg ikke gøre hende fortræd.

Vil du melde os til politiet?

Hvad skulle jeg melde jer for?

Det ved jeg ikke.

Jeg er forvirret.

Hvad hedder hun?

Jeg har ikke givet hende et navn.

Okay, selvfølgelig.

Hvad er selvfølgeligt?

Ingenting.

Hvad?

Ingenting.

Jeg vil gerne vise min datter frem. Jeg vil gerne introducere hende for min søster. Jeg vil gerne sække mit skjold, lade tvivlen komme hende til gode, tro på at hun er kommet i kærlighedens navn, at hun kan se at den omsorg jeg drager for min datter er naturlig, ikke syg. Jeg er rask som en rose og sund som en stjerne. Det må være det hun sanser; duft og lys, her i huset, her i kærligheden mellem mor og datter, men hvorfor ...

Hvorfor skubbede du mig?

Jeg ved det ikke?

Tårerne løber stadig fra hendes øjne.

Så omfavner hun mig og jeg vil hente min datter.

Min datter er krøbet ned under sengen. Hun vil ikke ud, jeg kan høre hende pibe derinde. Jeg forsøger at række ind under

den, få greb om hende, men hun er for langt inde. Kom, skat, kom lille, kom ud. Jeg hvisker at min søster er god, at der intet er at frygte, at vi kan stole på hende. Hun har ikke ondt i sinde.

Min søster venter i stuen.

Hendes øjne lyser rødt derinde.

Hun er stædig. Hun kommer ikke ud. Det er ikke muligt at overbevise hende om at vores gæst er til at stole på.

Min søster kommer ind til os. Jeg siger til hende, hun vil ikke komme ud. Hun er bange. Jeg beder hende lægge sig ved min side, på gulvet, så hun kan se min datters øjnes lys, og hun lægger sig ned, og hun ser ind i mørket, sammen med mig, og min datter har lukket sine øjne, så der er intet lys at se.

Min søster siger, såde skat, jeg kan ikke se hende. Min søster siger, såde skat, jeg tror ikke hun er her i huset. Du har brug for hjælp. Du er meget syg. Hun siger, hun aer mig forsigtigt over håret, jeg vil gerne hjælpe dig, kom med mig, vi kører et sted hen hvor de kan helbrede dig, hvor du kan få ro, hvor du ikke skal kæmpe så hårdt for at få lov at leve. Det må være så hårdt at have det på den her måde. At leve sådan her.

Og nu har hun stukket sin kniv i min ryg. Og nu løber blodet varmt ned fra det sår hun har givet mig. Jeg mærker det flyde ned mellem mine baller. Og nu gør mit raseri mig usårlig. Det var alligevel det hun ville, fratauge mig mit moderskab. Slå mit moderhjerte ihjel. Træde det under fode. Tivle på min virkelighed. Fornægte den. Skade mit barn. Tilintetgøre hende.

Fuck dig.

Hun har rejst sig. Hun tårner sig op over mig.

Jeg spytter for hendes fødder.

Hun bliver stående.

Hvorfor er du så vred på mig?

Jeg brænder.

Af hvad?

Af had. Kan du ikke se min ild?

Nej, jeg kan ikke se den, jeg kan se at du er træt, bange, vred, men hvad, hvad vil du gerne brænde op? Fortæl mig det.

Din forsigtighed, din toven, din mistro, din foragt. Din uvilje til at se tingene som de er. Du ser så opgivende ud når du ser på mig. Bange endda. Er du virkelig bange for mig? Din elskede lillesøster. Det er ikke til at holde ud. Jeg vil brænde dit hus til grunden. Alle dine mange, fine ting. Alt det du har samlet sammen for at blive bedre end mig. Bedre end andre kvinder. Du er en af de kvinder der er som kvinder er flest, bange for ikke at vinde, bange for ikke at være kvinden der er bedre end andre kvinder. Du vil være perfekt. Men perfekt findes ikke. Alt det du har skjult for mig, men ikke mindst: alt det du har skjult for dig selv. Nu får ilden fat i det hele. Det udstillede og det skjulte. Den skelner ikke. Det gør ingen forskel for ild der brænder. Ilden ved ikke hvad du vil græde over at miste og hvad du vil være lettet over blev

forvandlet til aske. Ild er sult. Flammerne der æder gardinerne skal være stærke og umulige at slukke. Sort røg om huset. Alt der er dig kært skal ikke være dit. Jeg kan tage fra dig. Jeg kan tage fra dig hvad du ikke undte mig. Det kan jeg! Jeg kan ødelægge. Som en lille kniv i hånden på en lille kvinde. Det er nok. Der skal ikke meget til før man kan gøre fortræd. Hvis man er truet på sin eksistens er der ikke langt fra tanke til handling. Der er ikke langt til det våben man var klog nok til at gøre klar i tide. Det har ligget og ventet på en anledning til at gøre nytte. Hvis man har ondt i sinde er selv det mindste våben tilstrækkeligt. Hvis viljen er der vil resten følge. Resten, hvad? Ja, volden.

Min søster tager fat om mine håndled, hun trykker til.

Ti stille. Stop det. Jeg er ikke farlig. Jeg vil ikke gøre dig ondt. Jeg vil hjælpe dig. Lyt nu til hvad jeg siger. Og husk hvem jeg er. Hende du taler om, hende du truer på livet, hun har intet med mig at gøre. Jeg er din søster. Jeg elsker dig. Jeg ser dig.

Du ser mig ikke. Du ser ikke hvad mit hjerte udgød; hende. Du ser mig ikke som den mor jeg er. Hvis ikke du ser mig som jeg er, i al min stråleglans og styrke, så er der ingen der kan se mig. Ingen i hele verden.

Hvis ikke du går nu svarer jeg ikke for følgerne, så må du se hvor klart jeg ser, hvor dygtig jeg er blevet til at ramme mit mål.

Men jeg, jeg vil ikke kalde det vold, det ville ikke være et retfærdigt ord at bruge om det jeg gør, er nødt til at gøre. Min lille kniv, det jeg gør, det hedder selvforsvar. Det gør det. Det gør det. Vold er kun mit skjold. For mit barns skyld. Mit barn!

Min datter kryber ud til os, hun kommer mig til undsætning, jeg løfter hende op, og knuger hende til mig. Hun lægger sig ømt ind til mig og suger sig fast.

Hun græder. Jeg vugger hende roligt mens jeg smiler til min søster. Jeg viser hende tænder.

Se hende. Se hvor smuk hun er!

Min søster ser hende. Hun siger ingenting. Hun er hvid i ansigtet.

Min søster forlader os. Hun vender ryggen til og går mod døren og lukker den forsigtigt i og hun kommer ikke igen.

Undskyld, min elskede, undskyld undskyld undskyld. Jeg var naiv. Jeg lod mig friste. Tænk at jeg et øjeblik troede på at hun kom for at hjælpe os. Erklære sig moster. Jeg passede ikke på os. Jeg blev grådig efter en kærlighed jeg burde vide tilhørte fortiden. Glem alt du hørte, hvad du så, det var ikke for dine øjne, min lille, jeg gør bare hvad jeg kan for at passe på dig. Godt du kom ud til mig.

Hun forurener vores hjem. Duften af hendes parfume kommer til at hænge i huset i flere dage. En parfume hun har brugt siden vi var piger der sprøjtede den på vores håndled og i vores hår og mellem vores bryster. Jeg ved ikke hvorfor hun ikke er kommet videre end Be Delicious.

Jeg vil ikke forbinde vores hjem med hende. Hun var her aldrig. Der er ingen grund til at lade hende forstyrre vores ro. Ingen grund til at sørge over tabet af hende. Det står klart nu, lysende klart, at hun aldrig for alvor har været der for mig.

Hun er ikke en allieret. Når det kom til stykket veg hun bort. Fjende. Det vil jeg kalde hende nu. Ikke søster. Farvel.

Fød et monster og skil bukke fra får. Man kommer til at kende sine fjender der lod som om de var venner indtil der hændte en noget de ikke kunne acceptere, ikke kunne overskue, så kom deres sande ansigt frem. Der var ikke noget at gøre. Jeg måtte slippe hende.

(godt du ikke forvoldte hende skade.)

Da vi var børn var det hende der skærmrede mig mod vores mor. Min mor låste mig inde på mit værelse, jeg skulle blive der indtil jeg indrømmede hvor jeg havde gjort af hendes halskæde som jeg havde lånt i forbindelse med en fest, det var hendes opfattelse, og mod mors opfattelser var man på forhånd en slagen krig, at jeg havde været bevidst uforsiktig, skødesløs og dermed ligeglads med hende, hendes ting, hendes følelser, jeg var ond, det sagde hun, og hun ville vide hvor jeg havde „glemt“ hendes smykke, jeg tror hun troede jeg havde givet den til min ven Bella som jeg beundrede og underkastede mig, det vidste mor, hun kunne ikke fordrage min hang til underkastelse, hvis det drejede sig om at underkaste sig andre end hende, du gør dig svag, det er uklædeligt, rank dig, vær stærk, jeg er ikke mor til en svag datter, du er ikke så hjælpeløs som du lader som om du er, jeg ser hvor stærk du er, du slægter mig på, sagde hun, og strøg en lok hår fra mit ansigt, fortæl mig hvor halskæden er, hun nægtede at tro på mig da jeg sagde at jeg havde tabt den, måske da jeg dansede, eller da jeg cyklede hjem, jeg ved det ikke præcis, jeg var fuld og vild, men jeg har ikke foræret den væk, ikke glemt den med vilje, ikke det, sagde hun, og så lagde hun sin hånd på min lænd, førte mig til mit værelse, jeg fik hen-

des pegefinger i ryggen, et hårdt prik, så jeg snublede ind over dørkarmen, her bliver du til du ikke længere har brug for at lyve for mig. Jeg hørte nøglen dreje og lyden af min mors skridt fortone sig. Jeg havde vand i en kande og kiks i en skuffe, det vidste min mor. Jeg vidste ikke hvor længe jeg skulle være her. Hvornår jeg var tilgivet. Jeg gad ikke give efter for fristelsen til at give hende ret, se hendes smil, sige undskyld, indrømme at det var mig der havde gjort det, mistet den halskæde, jeg skulle indrømme min skyld, så hun kunne benåde mig, det elskede hun, at bære over med mig, sige til mig at jeg var en god pige, nu jeg talte sandt. Hun elskede at gøre mig skyldig, for så kunne jeg tilgives, og hun elskede at tilgive og benåde.

Så følte hun sig god. Så kunne hun leve med sig selv.

Hun var en dronning og en Gud.

Det sagde min søster at jeg måtte acceptere. Jeg skulle ikke gøre modstand. Det nyttet ingenting. Du bruger bare dine kræfter forkert. Ret dem mod noget andet. Fokuser på at vinde over det der kan vindes over. Vores mor kan man ikke besejre, ikke når man er barn, vi må vente til vi kan undfly hende. Komme væk. Bare duk hovedet, hold ud, lad være med at yde hende modstand, det er den hun søger.

Min søster fik mig ud. Hun hviskede selvom der ingen grund var til at hviske. Hun var mere bange for vores mors had end jeg var.

Hun låste mig ud, nøglen havde ligget på kommoden i stuen da min mor skulle ud, måske med en mand, om aftenen, og da min mor kom hjem og fandt os foran fjernsynet lod hun halskæde være halskæde, sagde ikke mere om den, eller

spurgte mig om hvordan jeg var kommet ud og satte sig i lænestolen og så filmen færdig med os, og jeg følte en flamme i mig slikke alt til opløsning; jeg elskede hende over alt på jorden.

Hendes elegante næse, hendes store, runde violette øjne, det lange, bløde, lyse hår, den spinkle hals, de lange ben, bløde læber, høje pande, blege, slanke arme, alt kom til deres ret på et billede jeg tog af hende da jeg var ti år og hun treogtredive år. Hun fik mig ung. Og taljen! Og brysterne. Hun var perfekt. Hun lignede en dukke. Det så næsten ud som om hun ikke var en virkelig kvinde. Jeg brændte billedet dagen efter hun døde. Men jeg slipper alligevel ikke for det, det viser sig for mig, uden varsel. Brændt ind på min nethinde. Det piner mig at jeg ikke kan overbevise mig selv om andet end at hun er fuldstændigt overlegen, overjordisk smuk. Det er ikke til at se på hende på det billede at hun gjorde fortræd. Hun ligner en engel. En mor der ville åbne armene for mig hvis jeg løb mod hende, gribte mig, løfte mig op, kysse mig i håret. Engang løb jeg mod hende og hun så koldt på mig og vendte ryggen til mig og gik ind i huset, lukkede døren før jeg nåede frem. Jeg kunne høre låsen lå i. Hun gad ikke gå ned i knæ, samle mig op, knuge mig til sig. Hun kunne se jeg havde brug for trøst, jeg græd, jeg var faldet på vej hjem, mine knæ var blodige under kjolen, hun ville ikke trøste. Jeg sad og ventede på trappen til det blev mørkt og min søster kom hjem fra sin veninde og fandt mig. Jeg rystede af kulde. Hun slog armene omkring mig og holdt mig længe og låste op for os med den nøgle vores mor havde betroet hende.

Min søster er ikke længere til at stole på. Jeg må glemme hende.

Jeg vil ikke græde over hende. Men det er svært ikke at græde.

Jeg vågner med våd hovedpude og røde øjne. Jeg græder i søgne.

Sneen falder og falder. Alt er klædt i hvidt. Jeg bygger en snehule til hende. En lille iglo. Hun elsker den. Kryber derind og vil have mig med ind. Men jeg vil ikke. Jeg ryster af kulde. Vi bygger et snemonster der ligner hende. Hun synes det er sjovt at spise sne. Og stjernerne stråler på himlen med stor kraft. En dag synes jeg jeg hører bjældeklang. Ser et glimt af en nissehue over hækken, bare en kvast. Jeg tror julen måske nærmer sig. Jeg vil fejre jul med hende. Vi kan føle noget ude i haven og slæbe det ind i stuen og pynte det. Vi flår en lille busk op med rode ved fælles hjælp. Hun er helt med på at den skal indenfor og danses om, jeg har fortalt hende om hvordan jeg fejrede jul som barn, lametta og levende lys. Gaverne. De smukke salmer. Min mor der læste højt. „Grantræet“. Et eventyr der ikke er til at holde ud. Hun puffer busken afsted og den kommer ind i stuen. Den ser lidt forkommen ud, men snart glitrer den af gafler og piskeris, vi har revet papir itu og slænget det over grenene. Som stjerne bruger vi en rose. Vi træder tilbage og beundrer vores busk. Jeg har drysset kanel rundt i stuen, så der dufter af jul. Jeg har ansvaret for hende og vil ikke drikke mig fuld, men jeg vil så gerne drikke lidt vin. Jeg kan dufte vinen min mor drak mens hun forberedte maden, mens vi spiste, mens vi pakkede gaver op, mens hun lagde os i seng. Kirsebærvin, i julens anledning. Er her ikke lidt kirsebærvin? Men kælderen kan ikke hjælpe os. Der er ingen alkohol i huset. Ikke en dråbe. Jeg serverer min mælk i fine glas. Efter fire glas føler jeg mig beruset. Hun kommer til at knuse sit, i et forsøg på at sippe til mælken fra det, som hun ser jeg gør, og får lidt skår i suge-

koppen, men hun græder ikke, det er kun mig der græder, for jeg kan ikke lide at være uforsigtig, men sket er sket, vi børstede de fleste af skårene af. Nu danser vi rundt og jeg synger „Glade jul, dejlige jul“ så højt jeg kan. Hun angriber busken og trimler rundt med den, pynten rasler af, og det minder mig om det år hvor min mor sparkede træet ned fordi hun ikke kunne få ro til at sminke sig, fordi vi legede så højlydt og uforskammet, vi var prinsesser på flugt.

Kom her, min fine, jeg trækker hende ind til mig og knuger hende hårdt, glædelig jul.

Jakob holder jul med sin familie. Men kunne han ikke komme forbi her, i nat, som julemand? Varme mig i sengen og forære mig en diamant. Den som han lod som om han købte til hende. Men som han vidste skulle falde mellem mine bryster og glitre for ham der. Jeg vil trække skægget af ham og afsløre ham. Sige, jeg vidste det var dig, jeg vidste det!

Jeg er en god lille nissepige.

(nissemor.)

Bliv hos os.

Vi lover at være artige.

Vi er så søde.

Jeg har næsten glemt ham.

Jeg har næsten glemt hvem jeg var før jeg fødte hende.

Min krop dufter anderledes, en duft så frisk og klar som kom den fra havet og skoven og æblerne. Roserne. De vilde blomster. Har jeg altid duftet sådan? Før jeg kom her. Som naturen og friheden. Som en hede gennemtrængt af lyng og gennemvædet af regnen. Gæt rundt med den her parfume af verdens skønhed og storhed om mit hår. Måske vidste jeg det bare ikke. At jeg duftede så dejligt.

Måske var det derfor Jakob fik færten af mig. Han fangede den duft. Blev forført af den. Jeg vil så gerne se ham igen. Have ham til at komme her og være far for hende. Men hvad vil så ske, se hvad der skete da min søster kom, måske vil han ikke komme for at elske mig og være forældre med mig, måske kommer han for at kræve sin ret: tage hvad han mener er hans. Hans tredje datter. Hvad nu hvis han ikke har godt i sinde? Hvad nu hvis han vil bringe hende hjem til sit hus, rive hende ud af min favn?

Mister jeg hende? Kan jeg miste hende? Jeg er her med hende. Det er godt. Varmen fra hendes krop og varmen fra min. Vores hjerter der slår mod hinanden når vi ligger hud mod hud i sengen. Hun ville aldrig foretrække sin far som ikke ville hende og som hun ikke kender, hvis han pludselig dukkede op og bad hende om at følge med. Vi er hinandens.

Jeg kan ikke få nok af hende.

Jeg kan se og se og se på hende og mine øjne møttes ikke. Jeg er grådig efter hende på en måde som jeg ikke har været grådig efter noget før.

At jeg indimellem bider mig hårdt i læben, vender mig bort fra hende, mod vinduet i køkkenet med knyttede næver, borer neglene ind i kødet, så der kommer mærker i håndfladen, det ved hun ikke. Aggressionen gælder ikke hende,

men omstændighederne omkring hende, at jeg er helt alene om at tage mig af hende. At jeg aldrig har et øjebliks ro. At jeg hele tiden er på overarbejde, og at ingen takker mig. Det er opslidende oveni det opslidende at hverken min smerte eller min kærlighed er legitim.

Det er ensomt. Det at være alene kan drive en til vanvid hvis ikke man husker på at et sted, et sted i verden, jeg mener, der må findes andre som os, som hende, en anden mor med et lille barn der er mere skabning end menneske, hun må sidde og synge og græde over barnet og græde sammen med barnet, som mig, præcis som mig, synge om månen, og pige, og solen, og lærkereden. Jeg drømmer om at finde frem til hende. Møde hende og hendes barn. Ikke længere være den eneste i verden i den her situation. Det ville være vidunderligt. Hvis jeg kunne finde en anden mor at spejle mig i. Hvis hun vidste præcis hvordan det var, hvordan det føltes, at skulle elske på de her betingelser, drage omsorg i det skjulte og have helt særlige bekymringer. Jeg ville slet ikke behøve at fortælle hende om hvordan det føltes, for det føltes på samme måde for hende.

Jeg er alene med min kærlighed. I min kærlighed. Tænk at kunne få nogen i tale for hvem den her slags kærlighed ikke er fremmed, men velkendt.

Monstermødre? Er I derude? Jeg er som jer.

Indimellem kan det føles som om min overlevelse afhænger af at der er andre der ved hvad jeg går igennem.

Indimellem kaster jeg puder hårdt ind i væggen. Skriger ned i pudsen. River rosér op.

Om natten når jeg ikke kan sove, det er tit at jeg ikke kan sove, går jeg ud og river rosér af til vaserne. Blodet driver fra hænderne og tornede borer sig ind og bliver siddende i mit kød.

Hun suger dem ud med sin mund og sluger dem. Hun slikker blodet i sig. Slikker hånden ren.

Tak, lille skat. Tak.

Hun sørger for at der ikke går betændelse i hånden.

Jeg har en fornemmelse af at der bliver holdt øje med os. At min søster bliver ved med at luske rundt derude og ser ind ad vinduet. At hun måske sender andre. Måske en flok læger. Der er læger der noterer alt ned. De gransker mig når jeg står i natten under stjerner med rosér i min favn og rifterne revet af tornene. Jeg ved ikke om det er lægerne, eller andre, men der er nogen der spionerer. Nogen der gerne vil nærme sig os.

(Hvilke spioner? Hvem skulle interessere sig for dig og dine kvaler? Tror du virkelig du er så interessant? Tror du virkelig nogen vil spilde flere kræfter på dig?)

Nu er du streng.

(Undskyld. Men frygt ikke.)

Jeg er tit så bange og min frygt tager meget fra mig. Den æder mig op. Jeg kan ikke fokusere på det gode og dejlige i vores liv, for jeg gør mig parat til de kriser jeg ved må opstå.

Jeg er bange for at hun bliver syg, og så bliver hun syg, det var jo uundgåeligt at det ville ske. Jeg kan ikke holde det ud.

Hun fik træk, jeg var letsindig, jeg lod vinduet stå åben, selvom blæsten var kold og hård. Det er svært for os at sove hvis vi har det for varmt. Men jeg skulle ikke have troet at hun er usårlig. At det ikke ville gå i hendes lunger.

(hvis hun har lunger.)

Det gik i hendes lunger.

Jeg er så dum. Så uforsigtig. Så tankeløs. Den værste mor i verden.

En lortemor.

Egoistisk og tankeløs.

(tal påent)

Jeg råber de ord højt jeg har brug for at råbe højt.

Natten efter natten med det åbne vindue begynder hun at hoste. Hosten tager til gennem natten. Den går som bølger gennem hende. Jeg sidder ved hendes leje og holder sammen på mig selv. Hvis jeg går i panik kan jeg ikke hjelpe hende. Jeg må bevare roen. Jeg holder øje med hendes vejentrækning. Den er regelmæssig, men ganske hurtig. Som om hun hiver efter vejret. Hun lyder voldsomt forpustet. Hun er bleg, mere lyseblå end normalt, rullet sammen om sig selv, som en sovende hund. Gult og grønt slim flyder fra munden. Hun brækker det op med stort besvær. Store rystelser går gennem kroppen mens hun hoster det ud i mine hænder som jeg holder som en skål under hendes mund.

Det er bare en forkølelse, men hvad hvis hun ikke tåler forkølelser? Hvad hvis det er lungebetændelse?

Jeg har ikke medicin. Jeg kan ikke få udskrevet antibiotika til et barn som lægerne ikke mener jeg har.

Da fuglene begynder at vågne og kvidre i den tidlige morgen kan jeg ikke længere se til. Hun er blevet så utroligt mat og hendes øjne søger mig med en desperation i sig som ligner børn. De er mere orange end lyserøde eller røde nu. Hun har ikke kræfter til at hoste mere, men hosten bliver ved og ved. Det er uudholdeligt at se på uden at kunne gøre noget.

Jeg aer hende, synger for hende. Aer mere og mere hektisk.

Hun er næsten bevidstløs. Jeg rusker i hende, hun reagerer ikke, og jeg rusker hårdt, hun er stille.

Jeg ved ikke hvad jeg skal gøre. Jeg er ved at gå ud og skrige efter hjælp på vejen.

Men hvad vil så ske?

Hvad er farligst? Ikke at bede om hjælp eller bede om hjælp?

Men hvis jeg ikke får hjælp så ved jeg snart ikke om hun. Om hun. Om hun.

Så går det op for mig at jeg har glemt fisken i hende, glemt alt om hendes gæller. Dem har hun. Hun har gæller! Jeg fylder badekarret og smider hende i. Livløs og med stille hjerte. Hvis ikke det virker vil alt være tabt. Kan hun dø?

Hun begynder at bevæge sig dernede under vandoverfladen. Hun ånder gennem gællerne. Hendes sugekopper åbner og lukker sig og øjnene lys vender langsomt tilbage. Hun ser op på mig og smiler et mat, saligt lille smil. Hun har fået det bedre.

Jeg sætter mig ned til hende i karret og hun kryber op på min mave. Genvinder sin mørkeblå farve. Under vandet flyder det gulgrønne slim fra hende, snot eller betændelse.

Jeg falder til ro og hun puster bobler i vandet og snor sig rundt om mig. Vi er så lettede. Hun kommer til sig selv. Genvinder kræfterne.

Sikke en forskrækkelse, jeg hvisker det til hende.

Jeg tænker på miraklet som er hende. Jeg tænker på hende og hvor sød hun er. Jeg tænker på at hvis hun var død så måtte jeg hente pistolen og tage den i munden.

Jeg er mulig, for du er mulig.

Lettelsen gennemstrømmer min krop som forelskelse og jeg vil grine som dengang mit hår brændte og Jakob slukkede ilden og frelste mig.

Jeg gnider på hende, sugekopperne åbner og lukker sig.

Hun kryber op over vandoverfladen og hun har det godt igen. Hun er stor som et lille barn, som en dreng eller pige på seks år, og hun er meget menneske for mig lige nu. Jeg slår armene om hende og vugger os.

Jeg vil ikke skamme mig over at glædes ved et glimt af menneskelighed.

(måske er hun også lidt menneske, for hun er din)

Jeg ved hvad hun er.

Hun er min datter.

Jeg er mor, men jeg er ikke længere menneske.

Hvorfor skulle hun være menneske?

Rædsel.

For at miste. Hende.

Til død. Til jer.

Jeg hvisker forbandelser ud i mørket i håb om at de virker.

Engang var jeg meget smuk. Blændende. Da jeg var meget ung var jeg smuk. Jeg var klarsynet.

Jeg vidste at det gjaldt om at komme ud af mors hus så hurtigt som muligt. Jeg vidste at jeg var stærk og stor som en rose. Jeg vidste at man kunne rive sig til blods på mig hvis ikke man var nænsom.

Min mor kunne ikke holde ud at jeg var stærk og smuk. Det var som om det tog noget fra hende. Jeg var en tyv.

Jeg skulle knægtes. Det gik ikke an at lade mig stråle. Jeg tog opmærksomheden. Jeg gjorde mig til.

Bad om det. Var selv ude om det.

Græd i mørket.

Mor, hold dig fra mig

For al fremtid

Lad mig være, mor

I fred

I fred for dit blik

Dit mørke

Din granskning

Var det din gave til mig; din død?

Du forføjer dig nu

Jeg har forvandlet dig til et træ

Du drypper æbler til mig

Giver mig plads

Til at være

Mig

Til at være mor

Uden at ånde mig i nakken

Jeg vil ikke åndes i nakken

Jeg vil ikke bøje nakken

Jeg vil ikke tro det værste

Altid

Om altting

Som dig

Din mistro, din paranoia

Du tror altid at andre mennesker vil tage alt fra dig

Jeg vil tro på det gode

Det gode i min datter

Det gode i mig

Du troede det værste

Om mig

Du sagde til mig,

Du er ond.

Du er en ond pige.

Du gør onde ting.

Jeg havde nevet min søster hårdt i kinden, så hårdt at det blødte.

Hevet ben af et stankelben.

Eller jeg havde måske glemt at købe det med hjem hun havde bedt mig om at købe med hjem.

Taget lidt penge fra hendes pung.

Mine forbrydelser var talrige og af vidt forskellig karakter.

Jeg glemte at låse døren til badeværelset da jeg var i bad og min stedfar så mig og jeg havde gjort det med vilje.

Jeg mistede et smykke jeg havde lånt uden at spørge.

Jeg havde tisset i sengen og jeg var tretten år.

Hvad ligner det?

sagde hun.

Og skiftede mit sengetøj.

Alt der hændte mig var forårsaget af mig. Jeg lokkede i uføre,

forførte. Gjorde mig til. Skabte problemer for at få opmærksomhed.

Hun førte en lok af mit hår bag mit øre. Hendes blide hænder. De tilhørte klaveret. Musikken der boede i min mor var trøsten og musklerne i hjemmet. Når hun spillede var hun stærk. Når hun spillede for os fandt fingrene ro, og formål. Fingrene var ellers så rastløse og kunne knipse hidsigt hvis ikke jeg var hurtig nok med at sætte min tallerken i opvaske-maskinen efter aftensmaden, så snart jeg havde spist op skulle bordet være rent. Ved tangenterne blev hun glad, hun gav slip, hun glemte sig selv, hun lod alt der var smukt og godt i hende slippe ud. Hun havde et sted der var hendes. Hendes slanke, næsten magre krop, med de store, tunge bryster, buede sig mens hun spillede og rygsøjlen kunne anes gennem det tynde stof. Jeg havde altid lyst til at lade en finger løbe langs den, tælle takkerne, lade hånden hvile på den, men jeg gjorde det ikke. Jeg lå på tæppet ved hendes fødder og lukkede øjnene og lyttede og tog imod hendes kærlighed. Det var sådan hun gav mig den. Hun kunne godt lide at jeg kunne lide det. Men det sagde hun ikke. Hun lod mig bare være, puffede blidt til min pande med fodden og smilede ned til mig.

Min mor havde ret.

Jeg var ikke en god pige.

Jeg var opsætsig. Uartig. Jeg gjorde modstand.

Jeg ville ikke spise den mad som min mor lavede og bød mig. Jeg nægtede at gro fra den muld hun var.

Jeg ville ikke blive til en giftig rose.

Jeg kneb munden sammen.

Da hun døde kunne jeg spise igen.

Det var godt hun døde for ellers ville jeg have været død af sult.

Min mor sagde at jeg var utaknemmelig. Min mor sagde jeg var ond. Min mor var bange for at miste mig. Miste mig til anoreksi. Men hun mistede mig til sig selv.

Selvom jeg var ond elskede hun mig.

Hun hadede mig fordi hun elskede mig.

(?)

(hvordan elsker du?)

Min kærlighed er stærk og klar og næsten for stor. Den svuler i mit bryst. Jeg er ved at sprække. Det er en kraft der gerne vil bryde ud af mig. Blive sig selv. Uafhængig af min krop. Min kærlighed ønsker sig en form. Den vil gerne blive et væsen i egen ret. Blive monster som hende. Men jeg holder på den. Hvad er der tilbage af mig hvis ikke kærligheden, kun hud at brænde på bålet. Jeg er i dens vold og må følge dens fordring: Elsk.

Det er det jeg kan stille op: elske. Jeg elsker af alle kræfter. Elsker til jeg segner.

En dag vil alle se at det jeg ser er det der er. Min datter findes.

Min søster vil komme krybende.

Sige, du havde ret. Du havde ret hele tiden.

Lægerne vil komme krybende.

Jakob vil komme ridende på en hvid hest og vedkende sig sit faderskab.

De kommer alle til at sige som med en mund:

Vi bøjer os i støvet for din kærlighed.

Du er en god mor.

Du er den bedste mor i verden.

Det er det jeg vil høre.

Den sandhed jeg kan acceptere.

De skal skåle for os.

Længe leve hende, min datter. Længe leve mig, hendes mor.

Det at hun er levende er der ingen der er i tvivl om – det er mere om hun er virkelig.

Min skat.

Det er i det uvirkelige jeg elsker dig. I det uvirkelige at du drak mælken fra mit bryst.

Jeg sidder i køkkenet ved vinduet, haven serveres som drøm; grøn og vild og smuk. En fed larve kryber langs ruden, den har forvildet sig herind, den er grøn og pelset. Jeg tror ikke den ved noget om sig selv, jeg tror ikke den ved den bliver en sommerfugl en dag inden længe, jeg tror ikke den ved at den er levende.

Men den ved det godt!

En larve ved mere end man tror!

Et æbletræ, et vildtvoksende rosenbed, et forsømt jordbærbed, gulerødder uovervindelige i jorden, og kartofler, og hindbær, og brombær. Ribs.

Hende der boede her før har elsket sin have. Taget sig af den. Villet tæmme den. For det man elsker tæmmer man.

Jeg tæmmer ikke det jeg elsker.

Jeg elsker også haven, men det betyder ikke at jeg tager mig af den.

Jeg fejer larven op i min hånd, åbner vinduet og slipper den. Den lander uskadt og kryber videre.

Græsset er langt, blødt. Jeg har ikke slæjt det mens vi har boet her. Græsslåmaskinen står rusten i skuret og vil ikke betjenes af mig. Jeg gjorde et enkelt afmægtigt forsøg med den. Jeg forsøgte at skubbe den frem. Den var for tung. Jeg lader det gro. Det er det vildtvoksende der retter sin opmærksomhed

mod os, omslutter os. Indhegnet af grønt og hår, planter og menneskelighed og roserne og min datter må jeg bo uden udsyn, men omsvøbt. Jeg kan lide det på den her måde.

Larven kryber hurtigt frem. Nu kan jeg ikke længere se den.

Jeg vasker hænder.

Jeg går ud i haven.

En dag møder jeg sommerfuglen som larven bliver til. Den er blå.

Her er så mange blomster. Jeg plukker af dem og jeg fletter en krans. Den er til hende. Men hun vil ikke krones med blomster og jeg sætter den på mit eget hår og får lyst til at gå ind og se mig i spejlet.

Hun kryber omkring mine ben og er så glad og legesyg herude sammen med mig. Hun er blevet helt rask igen, det gule flyder ikke længere fra hende, og hun har mod på den friske luft og havens overdådighed.

Jeg tænker på de unge, smukke drenge der spiller fodbold i parken, nær ved huset, jeg ved de spiller, men jeg har ikke set dem, men der er altid unge, smukke drenge der spiller fodbold nær ved ens hjem. De er stærke og glade. Jeg ville sådan ønske jeg kunne finde dem, nu, og se dem, men jeg må blive i haven, med hende. Vi bliver hjemme fordi vi ikke kan andet. Drenge glider hænder gennem deres hår for at få det ud af øjnene, så de kan se hvor bolden skal sparkes hen, de scorer og falder i hinandens favne.

Jeg kunne være en ung dreng i T-shirt og jubel i en anden

drengs svedige favn og en fremtid der gav efter for mig, gjorde plads, og lyste.

Jeg kunne være et glimt af ungdom og fremtid og det var jeg engang. Nu er jeg spundet ind i min beskedne alder og min krops drift mod at mødre et udry. Kærligheden er ikke let, men hold op hvor er den slænde rod i jord der har ventet og ventet på den.

God jord.

De lysende, tunge hjerter, som tårer. Hvor meget hjerte kan man græde ud af sin krop? Og kan man gøre jorden med det?

Kan man føde hjertet ud af kussen for så at skulle tage vare på det?

(ja)

Alt det der blev umuligt og muligt efter hun kom til mig.

(Livet.)

Det kan være så enkelt at være levende. Jeg skyder blomster fra hænderne. Jeg kan holde sammen på mig selv for jeg skal passe på hende. Det er ikke svært at blive stående når man har nogen der har brug for en. Så kan man mere end man troede muligt. Dengang jeg var lille og sart og troede på frelsen: mænd. Dengang jeg troede jeg skulle være så let og fin at jeg skulle kunne føres med vinden, jeg havde ingen modstandskraft, ingen ambition. Jeg var bare så grådig efter at være smuk og ung og hjælpeløs.

Jeg landede hos Ellen og lod Ellen være en forhindring for meget.

Ville jeg have accepteret at bruge mit liv på at vente på at livet gik i gang?

Jeg kan frygte det.

Så kom Jakob.

Jeg tror ikke han er en mand. Jeg tror han er mere end det.

Så kom hun.

Hun er min øjesten.

Jeg har en retning. Retningen er overlevelse. Retningen er kærlighed. Retningen er:

MOR.

Jeg har ting at ordne. Jeg skal tvætte hende tør med silkekuden. Eller tørre hende i sollyset i haven. Hun ligger og nyder solskinnet med den sorte tunge hængende ud af munden. Jeg skal kysse hende uden at vække hendes modstand. Jeg får nogle gange lov at kysse hende på munden.

Jeg skal tage bestik af vores situation; er dette lykkeligt, eller uhyggeligt, det liv vi lever her sammen?

Hvem bestemmer det? Det vigtige er at vi begge to har det godt.

(har I det godt?)

Hun vokser fortsat med stor hast. Hendes vækst sker i ryk. Vi kommer gennem en hel årstid og intet sker. Så går der syv nætter og pludselig er hun vokset tredive centimeter. Hun går mig til hagen nu, når hun slimer sig udstrakt mod væggen, sådan er hun oprejst.

Hun får meget mere kød og blod end mælk.

Mine bryster er blevet lidt slatne. Men de producerer stadig mælk. Jeg drikker af den. Jeg er blevet glad for smagen.

Kødet er uundværligt og vi har rigeligt i fryserne. Blodet flyder fra mig. Hun elsker at suge det i sig, og det er en fryd at made hende fra fingrene hun bider hul på.

Jeg kalder det juice, vil du have lidt juice, min skat?

Vi spiser kødet råt. Når jeg finder lidt orme, lidt mider i noget af det så tager jeg ormene og miderne fra til hende og hun sluger dem. Det er vores slik.

Jeg har et magert ansigt og mine kindben vil trænge ud gennem min hud og blive fri af mig, men jeg holder på dem, for jeg skal stå oprejst, også når jeg ligger nede på gulvet med hende og vi klumper os i leg. Og jeg er så svækket at det sortner for øjnene.

Når man har ting at ordne og nogen at passe på så bliver drømmen om at bevæge sig gennem verden som en prinsesse der ikke rører jorden en underligt fjern drøm med hengemt lugt, som at åbne en skuffe der ikke har været åbnet i mange år.

Man må tage sig sammen, ikke ynde sig selv.

(men det er det du gør hele tiden?)

Nej.

Jeg ser realiteterne i øjnene.

(du ligger og græder i husets hjørner og havens afkroge)

Det er løgn.

(jeg lyver stort set aldrig)

Jeg kryber om kap med min datter mellem roserne, vi sutter på rosenknopperne, jeg gemmer mit hoved i en stor udsprunget rose. Så ser vi op på himlen og venter på Jakob.

Jeg er stadig ikke sikker på om jeg skal længes efter ham eller frygte ham, men jeg længes.

Vi solbader, men holder os i husets skygge. Direkte sol er ikke godt for vores hud. Vores pels beskytter den ikke tilstrækkeligt. Lyset trænger gennem den og ind i huden og vi får blister.

Hun sveder ikke, men når hun har det for varmt hænger tungen ud af hendes mund, som en hunds tung, og hendes pels udskiller en benzinlignende lugt. Den smager også lidt af benzin.

Jeg slikker hendes pels ren. Hun kan lide det. Lukker øjnene i og summer. Så slikker hun min pels ren. Den var blevet lidt blodig. Hun summer af fryd over at være ude i

sollyset. Det er virkelig hendes største glæde. At gヌubbe sig mod græsset, rulle rundt i det, krybe op ad mormor. Hun kravler meget højt op. Men bliver på stammen, bevæger sig ikke ud i de tynde grene. Jeg råber, pas på! Op til hende. Og hun passer på. Hun vil gerne have mig til at kravle med op, men det vil jeg ikke.

Jeg frygter at hun stikker af. At hun har lyst til at stikke af. Men intet tyder på det. Hun holder sig artigt bag hækken, gør ikke ansats til at grave et hul under den, eller krybe over.

Og det er synd hvis hun ikke får lov at sanse naturen. Møde træerne og blomsterne og fuglene og ormene. Hun elsker at være i haven. Hendes øjne lyser mere lysende lyserødt i sollyset. Hun er ikke skabt til kun at opholde sig i dunkle stuer, værelser og kældre, det står klart, jeg har måske holdt hende for meget inde. Hun burde måske få lov at lege i haven alene, så kunne jeg holde øje fra køkkenvinduet, så kunne hun føle sig fri og mærke at jeg stoler på hende. Det ville styrke hendes selvfølelse. Men jeg får det så dårligt hvis jeg er meget mere end ti meter fra hende. Så bliver jeg svimmel. Der er noget magnetisk over hende. Jeg trækkes fysisk mod hende. Og har hun brug for selvfølelse? Hun trives så fint. Hun nusser rundt og finder orme og æder dem. Jeg graver flere orme frem fra jorden med en lille rusten skovl. Jeg rækker hånden frem mod hende og hun suger dem op, alle undtagen en, som hun puffer mod mig. Så betænskom du er! Tak! Jeg tygger den godt igennem og synker. En mariehøne lander på det jeg kalder hendes pande, området over øjnene. Den spiser jeg også. En sommerfugl flyver forbi, den er blå. Hun æder den. Tungen er overvældende lang og hurtig. Den langer ud og får fat. Det er som om den er mere end en tunge, den er en lasso.

Rolig nu, siger jeg og mit smil bliver gengældt af hendes søde øjne, det glimt der kommer frem i dem varmer mit hjerte. Hun glinser af fryd. Vi har det som børn der har fået lov at lege uden opsyn, vi holder øje med hinanden, men ingen ser på os, og roserne omgiver os med deres storlædede, bedøvende duft og vi ånder dem ind og optager dem i lungerne, i kroppen, vi ånder duften ud og kunne selv gå for roser.

Kom og duft til os! Vi åbner os for jer.

Hun har et ærinde ved hækken, det er som om hun prøver at mase sig ind i den, jeg tror hun har fået øje på en fuglere-de, gemt derinde, måske vil hun smage et æg, en opskrämt fugl flyver omkring og kvidrer ængsteligt. Men måske vil hun alligevel gennem den, måske er det slet ikke et lille æg der drager hende, men det hun kan ane gennem det tætte løv, en parkeret rød bil, en lygtepæl, måske vil hun nu trænge ud af haven og trænge ind i resten af verden. Uden mig.

Måske elsker hun at være udenfor for højt. Måske er det havet der kalder hende til sig. Kom her! råber det til hende. Hun hører bølgerne så og bruse. Kan hun dufte det? Smage saltet på tungen? Vil hun hoppe i og give sig hen til dybet, forsvinde derned hvor jeg aldrig vil kunne finde hende igen? Det er nær ved huset. Jeg kan kun gætte på i hvilke elementer hun føler sig hjemme. Men jeg er elementet mor og må derfor være det væsentligste element. Men jeg ved det ikke. Om jeg er nok. Men hvis ikke hun er hos mig er jeg ikke levende. Så hun må være her, på linje med mit hjerte, heller ikke mit hjerte kan søger mod havet for at svømme ned i dybderne uden mig. Mit hjerte vil ikke forlade mig for at søger nye hjem. Organer er trofaste og måske er hun et organ.

Måske er hun et organ.

Og måske vil hun alligevel prøve at stikke af. Nej, det vil hun selvfølgelig ikke, sådan må jeg ikke tænke om hende. Forbindelsen mellem os er stærk. Den er ikke sådan at rive over. Og hun er ikke i stand til at flygte. Selv hvis hun vil. Hun kan krybe, men hun er stadig forholdsvis langsom. Hun er ikke hurtigere end mig. Jeg kan løbe stærkt. Jeg har lange ben og stærke lår. Jeg kan se væk uden at være urolig. Jeg kan lukke øjnene på græsset og æde solens stråler med min grådige, overstadige hud. Min nye pels, som jeg er godt tilpas i.

I min mors have omkranset af tulipaner og stakit solede jeg mig med en ung piges evige tålmodighed, jeg kunne ligge i timer, salig. Min stedfar fotograferede mig diskret med sin telefon, men ikke diskret nok, han havde glemt at slå lyden fra, jeg hørte et klik, og jeg sagde det ikke til hende. Min mor ville have rettet sin vrede mod mig, ikke mod ham. Og jeg ville blive mødt med det sædvanlige krav: Forklar dig. Blive kaldt tyv og tøs i samme åndedrag. Jeg vidste ikke hvad jeg skulle sige til hende. Hvordan jeg skulle forsvare mig. Jeg sænkede solbrillerne og smilede mit blændende smil. Han rødmrede.

Jeg orkede det ikke. Jeg ville blive sendt ind på værelset og han ville få et nyt ur. Så ville alle glemme alt om det. Det nagede min mor at hun ikke vidste om mændene søgte hende og flokkedes om hende fordi hun var smuk eller fordi penge er smukke og de sad løst.

Og måske viste jeg mig lidt frem, måske brød jeg mig om at hans øjne hvilede på mig, måske var det derfor jeg den dag havde taget beslutningen om også at lade undertøjet falde,

han sad og læste i solstolen på terrassen da jeg gik ud. Han sad jo og ventede på en servering.

Han lagde en finger mod læberne. Jeg lagde en finger mod læberne.

Vi blev enige om ikke at sige til nogen at vi kunne lide hinanden. At vi syntes hinanden var smukke.

Vi omfavnede hinanden og min mor så os ikke ud ad vinduet. Og hun straffede mig ikke med en uges tavshed. Ingen opdagede os. Og hvad var der at opdagte?

En hånd i mine shorts, vores glæde ved at skyde. Et enkelt kys eller to.

At jeg solede mig så ofte jeg kunne komme til det. At han læste på terrassen fordi han elskede at læse. Han ville så gerne lære mig hvad stor litteratur var, og jeg lærte det.

Sommeren gik og han forsvandt. Jeg græd over ham. Du skal ikke græde over ham, sagde min søster, det svin, og hun forstod slet ingenting.

Gem dine tårer til du er klar til at græde dem over dig selv.

Jeg ville rive hende i håret.

Men hun havde sat det så smukt op.

Hun har aldrig forstået hvordan jeg elsker. Ikke været villig til at prøve at forstå det.

Andre mennesker ville ikke forstå. Andre mennesker kan passe sig selv.

Andre mennesker er farlige. De ønsker ikke at møde vores kærlighed. Den truer dem, den er ikke normal. Måske ville de selv, hvis de kunne, kaste alt bort, alt der hæmmede dem, alt det der gjorde at de ikke gjorde det de havde lyst til at gøre. De kunne sætte sig selv fri og søge lykken hinsides virkeligheden. Ikke forsøge at passe ind i det ingen egentlig passer ind i. De er ikke sig selv. De er fortabte.

(det tror jeg ikke)

Tror du ikke?

(nej.)

(jeg tror du er fortabt. Jeg tror du er ulykkelig og ensom, jeg tror du hader alle, for ikke at være nødt til at have dig selv.)

Jeg har ikke kunnet give min datter et navn.

Hvis jeg giver hende et navn, giver jeg hende et åg at bære; mit behov for at hun ligner mig mere end hun gør, at jeg kan tale om og til hende som jeg havde kunnet tale om og til hende hvis nu hun havde været som mig.

(som dig?)

Et menneske.

(er du stadig et menneske?)

Hvis jeg giver hende et navn bliver hun mere sig selv, bliver hun mere sig selv fjerner hun sig fra mig. Jeg ved ikke hvad hun bliver til.

(et monster?)

Hun er et monster. Det er ikke det der byder mig imod, men.

Hvis nu navnet i stedet for at gøre hende mere min gør hende fremmed for mig.

Når hun ikke har et navn kan jeg ikke kalde på hende. Jeg kan ikke kalde hende til mig.

Vil hun være mere tilbøjelig til at forlade mig hvis hun bliver ved med at være uden navn?

Måske skal jeg overveje at give hende et.

Nelly?

Nej.

Hun er begyndt at samle sten og hun viser dem ikke længere stolt frem, som hun gjorde da hun var lille, hvor hun slæbte alle hun fandt ind foran mig og jeg skulle tage hver enkelt op i hånden og rose den og mærke hvor glat eller skarp den var. Beundre de sjældne med huller i, eller dem der glitrede. Nu har hun en bunke sten gemt af vejen under sofaen, jeg lader som om jeg ikke ser hende puffle dem derind, og hun lader som om hun ikke ser mig se det, det er et behov for privatliv som er opstået og som jeg respekterer.

Men jeg har lyst til at se nærmere på dem. Forsøger at forstå hvad hendes kriterier for en relevant sten er; er det

skønhed? At de har et hul? Er skarpe? Glittrer i lys? Skal hun bruge dem til noget? Vil hun bygge noget? Er det hendes våben? Har hun en plan?

Og vil hun føre den ud i livet?

Hun efterlader af og til smukke sneglehus til mig på sengen. Små døde dyr, måske har hun fanget dem?

Mine negle er lange, så lange at de er kløer, mit hår går til anklerne. Alle spejle i huset har jeg smurt til med blod fra mit skød. Det er størknet og krakelerer. Jeg vil ikke se hvordan jeg ser ud. Det er ikke fordi jeg føler lede ved mig selv. Det er fordi –

(fordi hvad?)

Fordi jeg ikke findes på samme måde som før. Den jeg ser i spejlet er ikke den jeg er.

Jeg ser ikke ud som jeg føler mig.

Spejlene er uærlige. De lyver. De håner. De foragter. De viser mig ikke som jeg er.

Og hun blev lidt for optaget af at klæbe sig mod dem og klistre sine øjne fast mod sine spejløjne. Jeg kunne ikke lide hendes behov for at se sig selv.

Jeg er sulten.

Jeg er sulten som en hund og træt som en abe. Nej, jeg er gammel som en kat og rank som en ulv, nej, jeg er sød som

et menneske og ond som et dyr, ja, jeg er lige til at spise og udmattet som rav.

Varsom som en eng og onkel som en hest. Hurtig som en rose og glad som et bjerg. Beskeden som servietten i dit skød på restauranten og lad som bamsen i favnen på en lille dreng. Stolt som en bunke vasketøj på gulvet. Blød som nosser og smuk som dans. Mør som kød, selvfølgelig.

Kom og find mig?

Giv mig lidt mad?

Lidt rigtig mad fra dit bord?

Kom lidt og gæst mig?

Please?

Kom og bad mig, tvæt mig.

Lig hos mig til jeg sover og hold om mig mens jeg drømmer.

Kys mit hår og snus mig ind.

Jeg trænger til omsorg.

Kys på halsen.

Slik mig lidt på øret. Min øreflip er din.

Hvor er han?

Undskyld, jeg er træt, træt nu.

Jeg skal sove.

Syng lidt. Ellers kan jeg ikke sove.

Hvem vil passe på mig?

Jakob?

Mor?

Mor?

Mit monster?

Min datter.

Hele natten sover jeg tungt. Hun ligger hos mig i sengen, vi ligger i hinandens favn, hun har en sugekop om hvert bryst. Det gør mig så tryg og rolig når hun suger på dem. Hun er så stor som mig nu. Hun trækker vejret regelmæssigt og langsomt når hun sover. Det er altid med en vis frygt jeg overgiver mig til søvnen; hvis nu hun ikke er her i morgen? Hvis nu de har ret? Hvis nu alt dette er en fantasi?

(det er det ikke.)

Selvfølgelig er det ikke det.

Men hvis hun flygter. Klemmer sig ud gennem vinduet. Selvom hun er så stor er hun så slimet og smidig.

Jeg er nødt til at huske at lukke det.

Det er svært at se klart.

Tlivlen kan gibe mig.

Tågen tykner.

Alt forsvinder i tågen.

Jeg har det bedre end nogensinde.

Jeg er virkelig mere fri nu.

Fri.

Let.

Måske skal jeg brænde mit tøj? Lave et stort bål i haven og danse om det med hende. Jeg bruger ikke tøjet længere. Min pels er tyk og hvid som hendes. Den beskytter og varmer mig. Den er tilstrækkelig. Jeg ser underlig ud i kjole. Strømpebuksler. Høje hæle.

Hun kom og frelste mig fra mig selv.

Mit hjerte var modent til høst, og det var hende der kunne høste det. Hun kom til mig i tide. Før hjertet blev overmodent og bristefærdigt. Før det blev blødt og klamt og blev spist af orme og tid.

Det var så godt du kom, min skat.

Jeg har længtes sådan efter at elske. Nu kan jeg elske. Og det var altid meningen at den kærlighed jeg bar på, hjemløs og

vild, og som bragte mig i uføre, at den skulle gibe hende, og være en grund for hende at stå på. En muld at slå rødder i. Krybe på og slime sig vej frem.

Jeg vil ikke være bange. Men jeg er lidt bange. Jeg er meget træt, efterhånden, efterhånden er turene i haven uoverkommelige, mine kræfter rækker ikke, min puls er langsom, og jeg må hvile mig i lang tid efter en tur ud efter roser. Det sortner for øjnene så snart jeg anstrenger mig det mindste. Min datter masserer mig med sine sugekopper. Hun vil have blodomløbet i gang. Hun er så god og dygtig. Hun tager sig af mig. Plejer mig når jeg er dårlig. Jeg tror jeg er en god mor for hende, for hun er sådan en god datter for mig.

Jeg kan se dyrets fodspor i jorden nu, de er store, større end jeg bryder mig om. Det er ikke en hunds pote der har trådt de fodspor, det kan jeg ikke tro, men hvilket dyr har gået rundt derude, gået så tæt på huset? Ikke en ulv. Kan det være en ulv? Det æder kødet. Skålen er slikket ren hver dag. Jeg bliver ved med at fodre vores dyr, jeg vil gerne holde mig gode venner med det. Jeg forudsætter dets taknemmelighed, at det som gengældelse for at blive fodret har tænkt sig at forsvare os, hvis nu, hvis nu nogen lykkes med at bryde ind til os. Jeg forestiller mig at det holder vagt. Måske føler det et slægtskab med min datter.

Hvis nogen kunne se os, hvis! Så ville de se os ligge her i lyset fra ilden i pejsen på tæppet og se os holde os vågne fordi vi elsker lyden af stormen der rusker alt igennem, blæsten, den store hånd, der aer og slår derude, alle roser giver sig hen, i morgen finder vi dem knækkede og sorgelige, men lige nu danser de. Jeg ligger ved siden af hende, hendes hoved tæt ved mit, vi nynner, summer, jeg taler lidt med mine ord, poder

lidt menneskeligt i hende, mens hun opelsker det monstrøse i mig, hun slapper af. Jeg mærker den fulde, gyldne lykke, et måneskin i hjertet.

Andre mennesker, måske især mænd, de ville give mig meget, tale med mig, trøste mig, le med mig, men de er fjerne nu, planeter og stjerner, svævende skikkeler derude med forsikringer og smukke tasker og spejle. Det var aldrig med vilje at jeg trådte bort og ud i mørket uden min flok og en virkelighed at dele med nogen. Men nu er jeg her, revet ind i gløders røde kærlighedsskær.

Hvis nogen kan se os vil de ikke se mig skrige og skrige og skrige til jeg ikke kan skrige mere. De vil ikke se hende efterladt i soveværelset, overladt til sine hæse klynk. Slimende sig ulykkeligt rundt i vores beskidte seng. De vil ikke se mig se på hende med slet skjult foragt. Med uendelig træthed. De vil ikke se mig vende hende ryggen for at gå i bad. De vil ikke se mig ude i haven i sneen med en tændt cigaret puste røg ud i universet og følede tårer over min skæbne. Mens noget pusler i buskene og jeg faktisk byder det velkommen. Kom og æd mig. Jeg vil ikke mere. Jeg har ikke mere at give af. De vil ikke se mig om natten i flammers skær med rødsprængte øjne og en finger i kussen mens jeg tænker på fremmede, nøgne der knepper sig ind i min nat. De vil ikke se mig gå i cirkler i timer i stuen mens jeg synger den samme sang igen og igen. Synger den for mig selv. Ikke for hende.

De ser mig ikke krybe nøgen og klagende rundt langs væggene om natten når jeg ikke kan holde svimmelheden ud. Ingen ser mig kradse i tapetet og kradse det i laser. Ingen ser mig forsøge bryde ud af det hjem jeg selv har skabt. Ingen ser mig kaste hårboller op. Jeg har slikket så meget og for meget pels i mig.

Ingen kan se det der ikke finder sted.

Min kat fødte syv killinger i en kurv om natten og jeg så hende slikke dem rene. Det frastødte mig. Hun bar dem så forsigtigt ud af kurven. De fik øjne og jeg elskede dem indtil de skulle aflives. Jeg fik ikke lov at beholde en killing. Først var jeg lovet den sorte med de hvide poter, men min mor ombestemte sig efter jeg kom hjem med en påtale fra min lærer, jeg talte for meget i timerne, jeg hørte ikke efter, jeg drømte mig bort. Han bad min mor ringe til ham. (Jeg var betaget af ham og jeg rødmude).

Min mor sagde at den slags opførsel ikke skulle tolereres og opmuntres og slet ikke skulle belønnes.

Jeg fik lov at tage et billede af hende før hun skulle have en sprøjte. Give hende et kys på den lille, kolde snude før min mor lirkede hende ud af mine hænder. Hendes levende, bløde, dirrende krop.

Jeg gik ind på mit værelse og græd ned i min pude. Kom først ud da mine øjne ikke længere var røde og ophovnede. Min mor ville ikke kunne holde ud at jeg skulle skabe mig over en kat.

Jeg gav hende navn; hun hedder Nelly. Jeg kyssede billedet af hende hver aften før jeg lagde mig i min seng.

Dagen efter Nellys død bad han, min lærer, gudesmuk og streng, om at jeg blev hos ham et øjeblik. Han sad bag katedret og suttede på noget der duftede kraftigt af kirsebær. Jeg satte mig på en grim, vakkelvorn stol, draget af hans mund, og forsøgte at se såd og angerfuld ud, jeg flettede mine hænder i skødet og så op med store øjne mens han blidt skældte mig ud, som han mente han burde, men som han ikke havde

lyst til. På tavlen bag ham stod skrevet: velfærdsstaten? Han havde en guldring på ringfingeren og et flot trimmet skæg. Han rørte lidt nervøst ved det mens han talte. Jeg smilede mig gennem irettesættelsen og prøvede at skjule min glæde over at være alene med ham. Til sidst spurgte han mig, men hvordan har du det?

Fint, sagde jeg. Han var tavs. Fint, sagde jeg igen.

Jeg ville gerne have fortalt ham om Nelly, men jeg turde ikke regne med at han ville forstå hvor ondt det gjorde at jeg ikke skulle hjem til hende og se hende og vide hun var min.

Og jeg ville ikke opføre mig som et barn. Det ville være barnligt at græde over en kat.

Hvis nogen så mig i den forfatning jeg er i ville de komme og tage hende fra mig. Jeg ved det. Jeg ligner ikke en der er i stand til at tage vare på nogen. Jeg ligner ikke min mor. Min søster.

Jeg ligner ikke en god mor.

Jeg ligner ikke en der har mad i køleskabet og det har jeg heller ikke.

Jeg har råt kød i kumgefryserne i kælderen og underlig mælk i mine bryster. Det er det.

Det er hvad der er at komme efter.

Omsorgssvigt og gådefulde omstændigheder.

Roser.

Et svært afkodeligt afkom, en fåmælt mor.

Et monster. Og et til.

Monstre.

Vi siger ingenting. Vi røber ikke hvem vi er.

Stop.

Det giver ikke mening at se på os gennem andres øjne.

Men jeg kan ikke lade være med at fantasere lidt om katastrofen. Dommen. Den mulige dom.

Hvad ville de se hvis de så os?

Det jeg er i tvivl om er om de ville ønske at redde hende eller redde mig. Ville de eliminere hende? Skyder de hende med et hurtigt, barmhertigt skud, for at befri mig, de kunne tro jeg var i fare, at det faktisk er mig der skal beskyttes. At det er hende der har taget mig til fange og snart vil æde mig. Jeg ved ikke. Om hun ville være et barn for dem eller et monster. Måske ingenting. Måske kan de slet ikke se hende.

Hun er blevet så stor og stærk. Hun er sterkere end mig. Kryber hurtigere end jeg kan løbe.

De ville ikke kunne undgå at bemærke stanken. Her lugter ráddent.

Lavendelduften er ikke længere dominerende. Min mælk har mistet den vidunderlige lavendelduft. Den er blevet tynd som vand, den lugter overmodent sødt.

Hun vil slet ikke drikke den længere. Hun nøjes med kød. Jeg savner at mærke hendes sug.

Stanken frastøder mig ikke. Jeg føler mig hjemme i den. Den udgår fra os begge, tror jeg. Jeg kan ikke skelne vores kroppes lugt fra hinanden.

Det lugter som rádden frugt, gammelt blomstervand.

Vil Jakob komme og se på os med milde øjne?

Jeg savner hendes far. Jeg ønsker at han skal lære hende at kende. Han er allerede gået glip af så meget. Hendes tidlige opvækst.

Jeg drømmer stadig om at løfte hans pik og slikke under den, hvad der samler sig der, sved, salt, tage hans nosser i munden og bide næsten nok til. Og hvis jeg bed; blodet der smagte af roser.

Måske gjorde jeg varigt indtryk på Jakob. Måske var en enkelt nat nok til at han for evigt ville bære mig i sit hjerte. Måske kommer han her, en dag, for at møde sin tredje datter. Måske er hans hjerte knust over ikke at kende hende. Måske ved han at jeg fødte hende. Måske var det hans plan. Måske var det derfor han forførte mig.

Måske kunne han ikke gøre andet end det han gjorde. Måske lider han under det. Elsker mig på afstand.

Gerningen er også hans. Vi er hendes forældre. Hun er ikke kun betinget af mig. Velsignelsen gælder os begge.

Men tabet er mit. Truslen retter sig mod mig. Straffen for at elske så højt og inderligt som jeg elsker.

Jakob skred.

Kun i huset er vi i sikkerhed. Uantastelige.

Jeg ser og føler på hende og hun ser og føler på mig og vi findes som roser og tågen. Som dyret.

Det æder mere og mere af vores kød. Det er så sultent som os. Vi har et fælles måltid.

Dyret forventer at få serveret kød. De aftener jeg ikke har nået eller husket at stille det ud er blevet til nætter med hyl og knurren og en underlig murrende gråd. Lidt skraben på ruden. Det er uhyggeligt og vi tør ikke andet end at stille dyret tilfreds. Det vil så gerne æde i fred. Uden at vi ser på det imens. Jeg vil så gerne se hvordan det ser ud. Om det virkelig er en enorm ulv.

Kom frem, kom frem, hvisker jeg ud ad vinduet. Vi er søde og gode. Vi vil dig intet ondt.

Jeg er ikke bange for dyret. Jeg er bange for dyrets sult og dyrets opmærksomhed.

Jeg er svag som lys.

Hvis dyret bryder ind og overmander mig kan jeg intet gøre. Jeg er for svækket til at tage kampen op. Hvis det hopper op af mig og vælter mig omkuld med store poter og stor mund, tungten hængende ud af munden.

Og hvad vil det så med mig? Hvis jeg lå under det og rystede.

Jeg overvejer at lade døren ud mod haven stå åben og byde dyret indenfor. Give mig hen til det. Hvis det har lyst. Hvis det gerne vil slikke kødet fra min kusse. Jeg fantaserer om at smøre mig med kød, ligge blottet på sengen med spredte ben og afvente tungten.

Jeg gør det og dyret kommer.

Jeg vågner og det slikker.

Tungen er stor og stærk. Den er langt inde i mig.

Jeg ligger helt stille, et skrig, et støn på mine læber, men jeg bider det i mig. Da der ikke er mere kød at slikke op lusker dyret bort.

Jeg vasker mig ikkebagefter.

Hvad var det? Det var stort og sultent.

Næste nat åbner jeg igen døren og smører igen min kusse med kød. Jeg gentager min invitation. Kom til mig. Men jeg vågner med rødt kød smurt over lagnet og mine lår, ingen har slikket det bort. Han kom ikke igen.

Og han kommer ikke mere.

Vi hører ham ikke længere pusle derude i haven i mørket.

Jeg stiller skålen ud, men skålen tømmes ikke. Der samler sig blot nogle måger der pirker behersket i sig.

Jeg frygter at mine nabøer har slæt ham ihjel.

I går hejste de Dannebrog og de tog ikke flaget ned da natten faldt på. Det blafrer i vinden nu. Hvem flager de for? Er det mig der har fødselsdag?

Er jeg stadig treogtredive år?

Hvad hvis nogen har påkørt dyret? Mit dejlige dyr.

Jeg kan ikke holde tanken ud.

Hvis det ligger flæt åben på asfalten med indvoldene strømende ud af sig.

Jeg savner Jakob.

En mand der er langt mere end en mand.

Jeg tror han kom for at videreføre sin slægt. Jeg tror jeg er særligt udvalgt til at mødre denne slægt. Jeg er god muld at så i. Mine øjne er stærke som diamanter. De lader sig befrugte af hvad som helst; snot, glitterlim, dyrets savl, hvad end der gennem tiden har fundet vej ind i mig. Duften af lavendel varslede ham. Jeg har haft en stråleglans. Et lys han satte sin lid til. Måske havde han ikke mange chancer for at finde en kvinde der egnede sig til at bære hans barn. Måske var jeg

havd der var for hånden. Måske var jeg ikke god, men god nok. Til formålet.

Men måske så han mig bare og så hvor smuk jeg var og forelskede sig hovedkulds i mig.

Måske tænkte han om mig: Hun er hellig.

Måske ville han ikke have et barn. Måske ville han have sex. Sex med et menneske.

Sex med en smuk, ensom, ulykkelig og derfor villig og taknemmelig kvinde.

Måske sad han i Cinemateket og så film efter film for at nærværende mennesker, så han selv kunne opføre sig som et.

Hvor kommer han fra?

Inden længe vil han ankomme, tage os i sin favn, sige, kom! Vi skal gå med ham og når vi er sluppet væk fra jordelivet og smerten her, så vil altting løse sig, så vil vi møde godheden.

Med ham ved vores side ville livet blive lettere end lys og større end kærligheden.

Måske er han en engel. Og hvis han er en engel, hvor skal han så hen?

Jeg fandt en hvid fjær på hotelværelset, efter han forlod mig der, og jeg syntes den duftede så underligt af vanilje.

Måske er hun hende der kommer til at frelse verden fra ondskab. Jeg vil ikke afvise at hun kunne være hende. Jeg tror ikke bare det er fordi jeg er hendes mor at hun lyser så stærkt for mig. Jeg tror at hun har en særlig kraft i sig, at hun måske er hinsides monster eller menneske, men

(shhh)

Jeg tror hun passer på mig, det er efterhånden den følelse jeg har, at det ikke er mig der tager mig af hende, men hende der tager sig af mig, jeg mærker en stærk og rolig omsorg for mig, det er ikke altid jeg er sikker på hun er et barn. Måske har jeg ikke forstået vores relation.

Hvor længe har hun levet i min krop? Måske så længe som jeg har levet. Måske har vi altid levet sammen og måske er mødet mellem os kun den sidste fase i et langt liv som forbundne.

Måske er vi søstre.

Hun blev ikke født, hun brød ud af mig. Jeg var et æg, et værelse, en hinde at trænge ud gennem; nu ville hun se lyset og smage regnen. Hun ville spise og sove og elskes. Hun ville ikke overlade det til mig at opleve verden. Hun ville ud og leve sit liv.

Det er hendes vilje til liv der gør hende så levende.

Huset klamrer sig til os. Det vil ikke forlades. Det har hænder og det har et håb om at drage omsorg for os. Der er sug i kælderen, det er som om vi kunne synke ned i den som i kviksand.

Vi kan ikke flytte. Vi kan ikke slippe væk. Vores hjem er her. Hvis jeg tager hende med ud igen er det ikke til at sige hvad der kommer til at ske. Vi kan ikke vide os sikre på verdens forståelse og accept. Vi risikerer for meget hvis vi bevæger os ud i lyset og tror vi kan tåle lyset. Alle vil se skævt til os, og de vil jage os, og de vil forsøge at skille os ad. Hun vil smuldre mellem mine fingre som gær, opløses så let i deres blikke. Jeg tror ikke jeg kan holde sammen på os derude. Vi vil være udsatte.

Jeg er ude i mørket, alene, og jeg er uden nogen ide om hvordan jeg går frem, nu, og hvem der vil tage min hånd, og følge med mig. Gå sammen med mig i det mørke jeg aldrig har ønsket at skulle møde, men som jeg mødte. Vi ved ikke hvor vi går hen, men vi går frem. Hvem vil med? Det er der ingen der vil. Kun hvis de ved hvad jeg taler om. Hvis de ved, så ved de. Ellers ser de med vantro på mig og siger farvel.

Så er Gud ved min side. Jeg elsker ham derfor. Tak, Gud.

Det piner mig at vide at hvis jeg ikke var mig ville jeg ikke tro min egen historie. Jeg ville være en af de ubesindige og regelrette der ville slå min datter ihjel. Jeg håber jeg ville se hende og så tro på hende, men jeg tror det ikke. Hvis ikke jeg var blevet hendes mor ville jeg være en trussel mod hende. Jeg var for forskånet og for heldig. Indtil jeg ikke længere havde det held der er den almindeliges.

Da jeg var barn og jeg faldt og skrabede knæene til blods kaldte min mor mig: min lille ulykkesfugl. Hun sagde jeg var født under en uheldig stjerne. Hun undskyldte for at have født mig på det forkerte tidspunkt. Hun sagde at jeg nok havde været bedre tjent med en anden mor end hende, men

nu måtte jeg tage til takke. Men hun sagde også at jeg havde et hjerte af guld. Og jeg fik hende, af og til, til at le.

Så glitrende et barn var jeg. Prinsesseagtig og beredt på hvad som helst. Jeg sneg en kniv under min madras, jeg var bange for tyve, for at nogen brød ind ad vinduet og ville gøre mig fortræd og tage hvad der var mit.

Om natten stod jeg op og slukkede alle de stearinlys min mor havde tændt om aftenen og yndede at lade brænde gennem natten til de brændte ud af sig selv. Hun frygtede ikke ilden, men det gjorde jeg, jeg var så bange for at vores hus skulle brænde ned og at vi skulle dø i ilden, men hun tog ikke min frygt alvorligt, og hun blev vred på mig når hun så at hendes små flammer ikke havde fået lov at stå i fred i mørket og slikke.

Min mor pustede på mine sår og jeg følte lindringen. Min mor sagde, op igen, når jeg faldt og rakte en hånd frem. Hun lagde en hånd på min pande når jeg ikke kunne falde til ro, om aftenen, og sang for mig til jegsov. Hendes smukke stemme drev mig ind i drømme om slotte og parker og søde børn der inviterede mig ind i deres leg. Ingen ville mig noget ondt i de drømme, de ville kun sige, kom og dans med os. Du må gerne være med! De villeække deres hænder frem. Skyerne drev og var hvide og bløde. Min mor plukkede blomster med mig i skoven og i toget tog hun en lok hår og førte den bag mit øre. I vores kurv lå alle blomsterne. Hun købte hårband til mig og flettede mit hår i en fletning hver morgen. Cyklede med mig til skole og vinkede til jeg var ude af syne. Hun hviskede på museer og lagde en finger for munden mens hun smilede. Viste mig de smukkest malerier. Hun tørrede kun min mund når jeg lod hende tørre min mund. Hun var ikke sådan en mor der gned af med spyt.

En mor er ikke ond eller god, en mor er hende der er der. Skrev mor i sin dagbog. Jeg læste aldrig i den. Men min søster læste i den. Vi rev siderne ud af den, efter hun døde, og klippede dem i små stykker.

Jeg forlader ikke huset. Jeg løber ikke væk. Jeg påtager mig ansvaret.

(for hvad? For hvem?)

Er det ikke åbenlyst?

Jeg er ikke min mor.

(du er din mors datter.)

Jeg er min datters mor.

(okay.)

Jeg vil aldrig forlade hende. Jeg vil ikke have at hun skal føle at hun ikke er ønsket.

Hun var ikke hvad jeg forventede en datter ville være, men hun er så meget mere end det, så meget bedre end min fattige ide om hvad en datter ville sige. Hun udvider min verden, min kærlighed, mit sind. Og hun er bare så sød.

Roser er røde

Violer er blå

Jordbær er søde

Og du er ligeså

Vi leger på gulvet. Jeg triller glaskugler mod hende og hun suger dem til sig med sine sugekopper. Når hun først har fået fat på en kugle slipper hun den ikke igen. Alle sugekopper slutter om glaskugler og med et skrig af fryd slipper hun dem på en gang. Så skal jeg samle dem sammen mens hun ivrigt venter på jeg er klar til at begynde forfra. Så triller jeg dem mod hende igen. Er du ikke ved at være for stor til det her? Hun ryster sig i foragt for spørgsmålet.

Selvfølgelig ikke!

Vi spiser fra samme skål. Vi slikker hinandens munde rene, hinandens tænder. Vi summer ved kaminen. Ilden luller os i søvn. Vi drømmer de samme drømme og vi synger den samme sang. Vores stemmer lyder ens. Vi taler efterhånden samme slags sprog. Det var godt vi gav efter for sulten efter kød og for kødets kraft. Det var godt vi opgav mælken og lod os mætte bedre. Vores lyserøde øjne lyser i rosenmørket. Mine er så rødsprængte at de ligner hendes.

Vi kan forsøre os og ingen kan gøre os fortræd. Vores klør er lange og stærke. Vi kan flænse hvis vi får brug for at flænse.

Vi vil ikke længere bekymre os for fremtiden, for fremtiden er uden betydning. Vi betyder alt. Vi glemmer vores hævntørst og tilgiver de vantro. Vi synes det er synd for dem. De forstår ikke vores kærlighed. Kommer aldrig i nærheden af at smage bare en dråbe af dens sødme. Vi tilgiver dem deres mistro. Vi ved vi er dem overlegne. Vi ved at vi har vundet den krig vi har ført mod fornuftens stemme.

Fornuftens stemme forsøgte at få os itu. Fornuftens stemme er forstummet. Fornuftens stemme var af det onde. En satans tunge har slikket os i nakken og kaldt sig hjælp.

Vores æbletræ siger ingenting. Det lader os være i fred.

Vi ved ikke hvor gamle vi er. Vi har ikke længere greb om tiden. Årstiderne er ikke stabile og varmen og kulden kommer og går uforudsigeligt. Sneen falder midt i varmen og varmen kommer med et og smelter sneen. Roserne blomstrer uden ophør.

Vi lever i tiden efter tiden.

Vi ved ikke at mennesker frygter undergangen og hamstrer vand på flaske og dåser med bønner og spaghetti og medicin. Vi ved ikke at mennesker forbereder sig på at leve i mørke, som os, at de efterhånden forstår hvad det vil sige at leve i undtagelsestilstande. De indser at det de stoler på ikke er til at stole på. Vi ved ikke om denne viden ville fryde os eller skræmme os.

Vi ulmer lidt som flintesten varmet op af solen. Vi bliver vrede på hinanden og kradser hinanden lidt til blods, vi slås som løver, så forsones vi og slikker vores blod i os. Ruller os ind i hinanden og søger trøst.

Vores hus er en ham vi snart er klar til at kaste af os. Vi har brug for et større hus. Mere plads. Vores bløde kroppe behøver et skjold. Vi vil gerne snart ud i verden.

Vi har næsten glemt alt om Gud og vi beder ikke længere til ham, angler ikke efter hans opmærksomhed. Vi tror på hinanden. Vi tror på ejendomsret og privatlivets ukrænkelige fred. Vi tror på den beskyttelse de fænomener yder os. Vi tror på vores hus. Vi tror på at blive ladt i fred. Vi tror på at ingen skal blande sig i det de ikke ved noget om. Vi tror på sten og rosor og græs og pels. Vi tror på tunger og øjne. Vi tror på huset, huden, himlen, håbet. Vi tror på kødet, hjerterne, nydelsen, ild. Vi tror ikke længere vi kan vende ansigtet mod jer og smile til jer. Vi kan næsten ikke se jer, selv hvis vi så jer. Vi tåler ikke dagens lys. I ville ikke se os i øjnene hvis vi søgte jeres øjne.

Vi savner dyret der gerne ville være vores ven. Vi kan ikke lide at vi ikke ved om det er dødt.

Vi venter ikke på den nye dags komme, vi venter på Jakob. Vi ved endnu ikke om han er kommet for at tilslutte sig os eller for at rive os fra hinanden. Far kommer og det er et spørgsmål om tid.

Huset vil holde ham ude. Det vil ikke forstyrres. Det elsker at vi lever i det. Det vil huse og huse og huse. Men kun huse os. Vi kryber og smyger os langs væggene og efterlader pletter på tapetet. Ingen har noget imod det, for ingen ser det. Kun os, og vi ser ingenting.

Roserne bliver store og stærke som mænd, al den lort der hældes ved dem. Vores rosenrøde røvhuller udvider sig som kusser i pressefasen. Lortene er enorme og hvidlige og ormenе boltrer sig i dem.

Vi lever i mørket, men det er rosernes mørke, et mørke møt-
tet af rosenduft.

Vi plejer at slås lidt blidt mod aften, vi puffer bare til hinan-
den, så vi er trætte og varme når vi skal sove. Det er godt at
bruge kroppene, holde dem stærke.

Men hun er ved at være stærkere end mig. Jeg har det ikke helt godt. Jeg føler mig syg.

Når hun er for voldsom ráber jeg, HEY, og hun slipper mit lår, hun kan godt lide at bide hårdt, og næsten bide for meget til, og hvis blodet begynder at løbe fra mit lår slikker hun det samvittighedsfuldt i sig.

Udenfor huset er alting og alting er farligt. Det har jeg lært hende. Men vi længes efter alting. Vi vil ud. Vi vil i skoven og vi vil se havet og vi vil køre på motorveje i hurtige biler med solbriller på og tørklæder om håret og vi vil købe kjoler i fine butikker i byer vi ikke har været i før. Vi vil se film og vi vil danse. Vi vil være dyr og mennesker og vi vil ikke forstyrres og vi vil flænse dem der kommer os for nær med dumme spørgsmål, med varme kroppe og sprog. Men vi kan ikke komme ud. Det går jo ikke. Vi siger til hinanden. Det er ikke muligt. Vi må være her. Hvis vi skal overleve og elske. Vores kærlighed er det værd.

Væggene er afsindige fordi de knuger om os som en hånd. Det er os der er en klokkefrø i en barnehånd der nægter at slippe. Det er os der bliver her, med og mod vores vilje. Hvis ikke vi accepterer det dybt i vores hjerter, vores sjæle, så vil mørket tage os og vores raseri vil være uden grænser, og vi vil måske ende med at rette det mod hinanden, i stedet for at rette det mod den verden vreden tilkommer.

Vi vil ikke forbites. Vi vil trives som roserne og vi vil blomstre og dufte. Vi vil det gode. Ikke det onde.

Dagene går.

Dagene.

Dagene går i stiletter gennem våd jord.

De bryder ind i mit bryst og gør hjertet stort og blødt som de store, bløde, melede æbler der falder fra grenene.

Jeg finder hende med torne i sugekopperne. Hendes hyl er hjerteskærende. Hun ryster i mine arme. Jeg ryster af udmatelse. Så kravler vi ind i huset og falder om.

Hun havde møvet sig ud til roserne uden jeg så det. Jeg så hende stå og sitre derude. Hun knurrede.

Hvad hvis hun forlader haven og møder alle dem der vil gøre hende fortræd? Hvis hun tror hun også må lege i lyset? Hvis hun har fået nok af at være spærret inde med mig? Men jeg undervurderer hende. Det var ikke det hun ville. Det er ikke sådan hun føler.

Hun ser på mig som om hun gerne vil have mig til at forstå noget vigtigt, men jeg forstår det ikke helt. Hun puffer mig mod huset og til sengen. Nu ligger hun oppe hos mig og er varm og summende. Hun virker lettet. Som om hun har skræmt noget bort. Som om hun har passet på mig. Reddet mig. Passede du på mig?

Ja.

Det banker på. Og det er ham. Det må være ham. Hvem ellers skulle komme her? Om natten. I regnen. Til mit hus som ingen ellers gæster. Hvem ellers ville have et ærinde med mig? I den forfatning jeg er i nu. Sølle og majestætisk og døende og levende som aldrig før, for jeg skal forsvare os. Det kan ikke være andre end ham, Jakob, og hvad vil han mig? Ved han jeg er syg? Ved han at han så let som ingenting kan tage min datter med sig og bede hende kalde sig far? Høste hende fra mig. Det tror han at han kan. Det går op for mig at han aldrig har elsket mig. At besættelsen kun gik en vej. At han har følt sig forfulgt. Påtvunget mig. Og hvem vil han have? Ikke mig. Men mit dyrebareste. Min datter. Monstret. Måske vil han tage hende med hjem til det ly han kalder familie. Her kan han gå i fred og være den han er uden at

nogen udkammer ham for at være det. Han vil komme her. Han vil tage hende. Han vil lade sin smukke kone opfostre mit et-og-alt. Frarøve mig navnet mor. Lade hånt om min rasende omsorg, min kærlighed der brænder med større kraft end nogensinde før. Alt der raser i mig raser med uformindsket styrke. Selvom jeg er svækket og syg og såret. Hvad gør jeg? Jeg gør det en mor må gøre når noget truer hendes barn. Jeg finder de kræfter jeg ikke har. Jeg grüber ud efter min pistol. Jeg vil ikke töve med at bruge den. Ingen varme kroppe vil beskytte mig. Jeg må beskytte mig selv. Jeg må stole på det kolde, rolige metal i min lille, rasende hånd. Hånden ryster. Hans varme, dejlige bryst venter. Jeg vidste det var på sin plads at gøre sig klar til kamp. Alle de her slag mod ruden om natten. Tyste trin derude i haven, lige akkurat til at høre. Den evindelige puslen og skraben. Hvem slikkede mig? Var det overhovedet et dyr der slikkede mig så godt? Nogen vil mig til livs. Nogen vil tage hvad jeg har kært. Nogen vil bryde ind og ikke have interesse i at høre på hvad jeg har at sige. Ingen vil lade mig komme til orde, og ingen vil lade mig tale ud. Jeg er færdig.

Jeg er en tørret rose der snart vil drysse ned som støv, klar til at blive fejet af bordet af en effektiv hånd. En kommende hånd, en kommende kvinde, en der kan holde det her hjem som et egentligt hjem; trække gardiner fra, slå vinduerne op, brød op, støvsuge og støvsuge og støvsuge. Elske behersket og almindeligt.

Men det er ham. Det er jo ham derude. Jakob. Hvem ellers skulle liste rundt i mørket og vente på det rette tidspunkt. Et ubevogtet øjeblik. Og vente på at modet slog rod i ham og lod ham gøre hvad han mente han måtte gøre. Jeg har drømt om at han kom. Jeg har syntes jeg har set et glimt af hans skygge. Men jeg slog det hen. Det var nok dyret. Men måske dyret var ham? Måske har det hele tiden

været ham derude i natten, pelset, liderlig og tyvagtig, han ventede på at se sit snit, til jeg var blevet svag nok til at give efter for hans kray, og så ville jeg overgive min datter til ham.

Det grønne skær der var over ham, det let sygelige ved hans hud, den diskrete dunst af muld fra hans hår og armhuler, åh ja, det hele kommer til mig. Det kunne være et øjeblik siden jeg lå gennembollet og lykkelig på hotellet og kun anede en ganske lille smule uro. Den myg der sugede fra mit lår imens. Lampen der blinkede. Hunden der gøede da orgasmen vred mig op. Den døde hveps i vindueskarmen. Der var tegn. Men først nu er de tegn jeg kan afkode.

Jeg kan ikke åbne døren for ham. Jeg kan ikke give fortabt som jeg gav fortabt på hospitalet, og lod hende være i hænderne på mennesker der ville hende det værste.

Jeg tager sigte.

Men nu er der blevet så stille! Helt stille. Det banker ikke længere på døren. Der er bare fuglekvider og vandhanen der drypper.

Han er blevet bange. Han må være vendt om, måske så han mit rasende ansigt vride sig i lykke over snart at komme ham til livs, gennem vinduet, måske undervurderede han min styrke. Jeg må ud efter ham. Jeg skal have fat på ham.

Der er et par spørgsmål jeg stiller mig selv før drabet: Hvorfor er jeg ikke sød? Hvorfor kan jeg ikke blive helt vildt smuk? Hvorfor kan jeg ikke være klog? Hvorfor er jeg ikke vidunderlig, ferskenskøn og menneskelig? Hvorfor kysser jeg ikke høje, vidunderlige mænd med store pikke ludende i bukser syet med silketråd? Hvorfor er jeg ikke ren og glad? Kan jeg nå det? Vende tilbage? Glemme alt og få verden tilbage? En verden der aldrig var min, men som dog var indenfor rækkevidde? Min søster rakte ud og fik nogenlunde fat i kanten af den verden, men jeg ramlede af. Der er intet at holde fast i,

og jeg har ellers de her lange klør og den her uovervindelige stædighed. Men ak. Alt gik ikke efter mit hoved og alt i mig sled sig herhen til kærligheden, pervers og mudret som den er, for det perverse, mudrede barn jeg har opfostret og elsket og elsker er ikke mere eller mindre end en velsignelse.

Engel.

Jeg vil intet gøre om. Jeg vil gøre alt igen. Hvis det betyder at jeg er hendes mor.

Jeg løber ud i haven med pistolen i hånden.

Jeg kan ikke se ham.

Kan han se mig? Hvis han ser mig ser han mit lysende smil og min vidunderlige krop. Jeg er den perfekte kvinde. Den perfekte morder.

Jakob.

Kan du se mig?

Jeg slår dig ihjel.

Han løb ind mellem roserne.

Jeg kan ikke se ham. Jeg skyder blindt ind mellem roserne, duggen ligger på deres blade. I haven kvidrer fuglene, det er tidlig morgen. Jeg sender en patron ind blandt de smukke roser, havens svulm og hjertets hast får mig til at føle mig forelsket. Jeg gisper efter vejret. Jeg sender endnu en patron afsted. Jeg flyver med den ind i ham. Den blomstrer ind i

hans bryst. Hans smukke, rosenrøde bryst. Jeg hører et underligt hyl, inde fra roserne, der står tætte og mørkerøde, og forhindrer mig i at se hvad det er jeg har gjort, hvordan han faldt om, og jeg ved at det gik. Det gik! Jeg fik ham. Endelig fik jeg ham. Han er min. Jeg lukker øjnene. Nu har jeg et liv på samvittigheden. Nu har jeg fået den hævn jeg har tørstet efter. Jeg forsvarer min datter. Jeg gør hvad der må gøres. Regnen har vædet jorden blød. Jeg synker ned i den. Tågen omslutter mig som en plasticpose. Jeg er henrivende og koger rødkindet af anstrengelsen. Mit hjerte er ved at briste. Måske kan jeg ikke klare denne sindsbevægelse; at jeg fik lov at dræbe ham der på samme tid tog alt fra mig og gav mig alt at leve for. Jeg falder om. Og jord tager imod mig, blød og ligeglad med min udåd, som en kærlig far. Her ligger jeg i min hvide pels i mudderet og fortryder intet og smiler lidt.

Mine kræfter er ved at slippe op. Jeg genvinder ikke min styrke efter drabet. Jeg tror jeg er blevet alvorligt syg. Jeg tror ikke jeg bliver rask igen. Matheden har taget over, den er trængt ind i min sjæl. Det er blevet endnu mere svært at rejse mig når jeg vågner, jeg har svært ved at komme op, og mit hjerte slår så langsomt og tungt. Men jeg er ikke uden vilje til at blive ved. Blive ved med at blive ved. Jeg vil leve. Leve så længe jeg kan. Bare leve lidt endnu. For hendes skyld. Der er kun os. Jeg vil gerne lege med hende til verden går under. Og den forbudte længsel, som ikke gavn os, men som dirrer i mig, i mine læber når jeg berører hendes lukkede øje med dem, hvis hun sover, ved min side, om natten, og jeg ikke sover, og hun ligger der, hellig og fuld af lys og drømme, som uskylden selv, en engel, eller renere end en engel, lysere end lys, så uvirkeligt og ren at hun næsten er ingenting, dette strålende, løfterige, berusende ingenting, som svævede ind i mine arme, varmt og levende, og afhængig af min kærlighed,

min opmærksomhed, min nåde, mit moderhjerte, den længsel blomstrer som roserne omkring os blomstrer vulgært, pverst, perfekt. Alting og ingenting på samme tid. Hvordan kan man være det? Men det er det hun er. Ufattelig og alt for virkelig. Hende her. Min lange, smukke datter med verdens dejligste øjne. Og den længsel jeg også mærker dirre i hende når et vindue står åbent og duften af æbler og regn slår ind. Somme tider fremmed røst. Et barn der kalder på et andet barn, fra vejen? Hører vi børnene på vej hjem fra skole? Kirkeklokkerne?

(Ja.)

Hvis vi bare kunne komme lidt ud. De røde mure der omfavner os kunne slippe deres tag og give os lov til at forlade hjemmet.

Om forlov, min elskede mur? Slip!

Jeg længes efter at komme ud igen. Med hende. Se lidt mere af verden udenfor, se den sammen med hende. Jeg tænker på legepladsen ved hospitalet hvor jeg sad med hende da hun var så spæd og jeg slet ikke kendte hende endnu, og jeg var så bange for aldrig at nå hjem med hende. Jeg var så bange for hun ville dø i mine hænder. At jeg ikke var mit ansvar voksent. Jeg vidste ikke hvad der ventede os og om det var godt. Og om det var muligt.

Men det var det, det er godt og muligt.

Nu vil jeg ikke længere være de unge kvinder der sad og drak og lo i deres skønheds og ungdoms vold, nu vil jeg være hvad jeg er; slidt ned til ingenting, stærk som lys, og fuld af kærlighed.

(Monster.)

Tænk hvis jeg kunne finde en legeplads, derude, vi kunne besøge, tænk hvis hun gerne vil med, hvis hun ikke er bange, men bare gerne vil lege med mig? Jeg tror det er en god ide at tage på legeplads. Jeg får røde kinder ved tanken. Lidt flere kræfter. En tro på at det hele nok skal gå. Jeg tror vi kan gøre

det. Hvorfor skulle vi ikke kunne gøre det, lette om hjerterne, og uskyldige, vi gør ikke noget forkert, vi kan bare rejse os, åbne døren, forlade haven. Som en almindelig familie.

Hvorfor har jeg bildt mig ind at vi ikke kan det?

Hvis det bare er mørkt kan vi alt.

En legeplads venter derude i nat på os. Regnvåd og tom og vidunderlig. Skal vi ikke prøve? Skal vi ikke gyngel og rutsje? Skal vi ikke turde være os to derude i leg i mørke? Det kan vi godt. Jeg hvisker forsigtigt, legeplads? Til hende? Legeplads?? Jeg har altid drømt om at være en mor der skubber sin datter på en gyngel på en legeplads. Jeg har set det for mig. Set min søster være den mor. Lattermild i hørkjole. Jeg har forestillet mig at være hende med hende. Hørt hendes latter. Skubbet hende højt mod himlen. Jeg skal skubbe dig højt mod stjernerne og månen, lille skat, skal jeg ikke? Skal vi ikke på legeplads? Jeg hvisker det. Og hun smiler. Hun vil gerne. Det vil hun. Det er som om hun har ventet på det spørgsmål. Hun vidste den dag ville komme hvor jeg ville sige, fuck dig, frygt, til frygten. Hun er så stille og glad. Kryber mod døren og puffer den op for os. Regnen står hårdt ned. Som vil den slå hul i skaller. Bryde ind i æg. Hvem ville gå ud i dette vejr? Det kan kun være os der vil, i dette vejr, i denne nat, kom nu, skat, vi kan bare smutte ud, som mødre og døtre smutter ud med boller de har med, og rosiner, i elefanthue og uldhue. Vi hælder lidt kød i en spand, hun holder den i hanken i munden, og vi kravler ud, hurtigt gennemvædede og med lysende øjne. Hun er så helt vildt glad. Hun er langt hurtigere end hun plejer at være og suser frem, lang og stærk som hun er nu, som en kæmpe blålig vidunderlig snegl som bare vil frem, mmmmuooooooooorhhhhhaaaaargggghhhhhh kalder hun. Hun vil ikke flygte fra mig, men tage med mig, til legepladsen. Det er der vi skal hen. Jeg ved ikke hvor den er. Men jeg ved den er et sted i området. Som jeg ved boldbanerne og skolen er.

Hvis man bevæger sig omkring må man støde på disse steder inden længe. Jeg ser allerede skraldespande og garager. Jeg ser små grønne områder og flagstænger. Lys i nogle få vinduer. Sneglene vrimer frem og jeg kan se vi er på rette vej. Regnen gør det let for hende at glide ubesværet afsted. Den våde asfalt smører sugekopperne. Jeg lægger mig ovenpå hende, hendes rygområde, den del af hende der står mod himlen som en budding, og hun kryber frem med mig på ryggen, hun kan sagtens bære mig, så stærk er hun blevet, så kærlig. Jeg kan slet ikke forstå at hun for det der føles som et øjeblik siden var min lille spæde datter jeg bar i min favn, og som var så sårbar. Jeg ligger der på min stærke, vidunderlige datter og gribet hårdt fast i hendes pels, også med munden, mens hun kryber med større og større hast midt på den sorte vej hvor ingen biler kører nu, jeg er ligeglad med om nogen ser os, for hvis de ser os, hvis de ser os som vi er, lige nu, lykkelige og på vej, så ville de ikke tro de så hvad de så. De ville slå os hen som et fænomen. Et udslag af regnen, tågen, natten, for lidt søvn, stress, øl, vin, kokain, vi ville måske blive fortalt om som nordlys. Ikke engang en ufo ville nogen turde benævne os. Jeg klamrer mig til hende og håber pludselig at vi aldrig finder vores legeplads, men at vi blot kan fortsætte for evigt med at krybe frem, på denne måde, og bare efterlade huset og forlade os på vores styrke og kærlighed og folks angst for at tage ansigt, satse på at ingen vil gøre andet end at se den anden vej og bilde sig ind at vi var ingenting. Hvad var det? INGENTING. Tænk hvis vi blot kunne blive ved og uden at se os tilbage kunne erobre den verden der ikke tror på os og derfor ikke kan gøre os ondt. Men se bare. Vi kommer! Men så kommer legepladsen: sandkassen, og bag den: gyngestativet, med to store, mørke gynger, og bag det: rutsjebanen, og det er en vidunderlig rutsjebane, lang og stejl og blank. Der er små trampoliner og der er et klatrestativ og der er

plasticlegetøj smidt omkring. En Spiderman-figur ligger på jorden og mangler et ben, hvem savner ham i nat? En gennembrødt avis ligger efterladt på en bænk, der sad en far og læste mens barnet kaldte på ham og bad ham om at rutsje med ham, han skulle lige læse en artikel til ende. Jeg skæver til avisens og får lyst til at læse i den, hvad mon der sker, er sket, siden vi flyttede ind i huset, ude i verden, men det er kun dagens, smukke far der ved det, han sad så blond, appetitlig og videbegærlig i solskinnet og drak sin gyldne øl mens barnet slog sit knæ til blods. Op igen, op igen, min skat. Det er kun ham forundt at følge med i begivenhedernes gang, at tage så let på barnets blod, ingen vil anklage ham for at forsømme, de vil se beundrende på ham, og forelske sig lidt, for han er fast og rolig og køn, i den lange, lyse frakke. Han tager let på tilværelsen. Det er dejligt. Jeg vil også tage let på tilværelsen. Men jeg tør ikke, ikke holde øje med min datter. Jeg tør ikke sprænge alt i luften. Hun er for dyrebar. Hun er ikke en lille dreng som man kan tage i hånden og tale til fornuft. Jeg er ikke en smuk far. Men en monstrøs og pelset mor. Men jeg er lige her med hende, det er et lykkeligt sted for os at være. Hun har fået fat på Spiderman og forsøger at opsluge ham. Jeg lader hende gøre det. Hun synes om farverne, det stærkt røde og blå. Hun kan passe på sig selv. Det er mig der har brug for at blive holdt øje med, hvis gode øjne så på mig, ville jeg så få det godt, ville jeg komme til kræfter, gode øjne? Er I stjernerne deroppe? Ser I mig nu? Jeg har aldrig været så glad. Jeg føler mig lidt ved siden af mig selv, meget lykkelig og meget træt. Jeg ruller rundt i sandet. Det er vådt og klumper fast i min pels. Hun ser begejstret på mig. Og ruller med. Til sidst ligner vi sandmonstre. Vi griner. Så ryster vi pelsen. Vi ryster os voldsomt og sandet står til alle sider. Sandkassen er tömt for sand. Så rutsjer vi. Hun glider

susende ned på sugekopperne på det våde stål. Den er som skabt til hende, den rutsjebane, ikke til alle de børn der kommer her i lyset, men lige præcis til hende, der kommer her i mørket, med mig. Jeg elsker at lege med hende. Jeg vil lege med hende til vi dør. Legepladsen er et paradis. Et paradis der har ventet på os. Det er vores paradis nu. Vi hører mere til her end de fleste. Jeg æder lidt fra spanden for at få flere kræfter. Men jeg er udmattet. Vi må skynde os at lege færdig, for det lysner. Vi skal nå at gynge. Jeg vil skubbe hende højt mod himlen med de allersidste kræfter jeg har. Hun tøver da jeg beder hende smutte op på gyngen, for hun kan høre at jeg er forpustet, se jeg er meget bleg under pelsen, og hun ved måske at jeg ikke er rask, hun ser bekymret ud, bange, men jeg trygler hende, jeg falder på knæ, siger, kom nu, min skat, lad mig gynge dig så højt jeg kan. Det er alt jeg vil. Hun giver mig et kys. Og snor sig elegant om gyngen. Nu skubber jeg hende mod sollyset der gryr rosenrødt i skyerne. Hun jubler af fryd. Jeg skubber og skubber og hun flyver foran mig, stor og lysende og min. Hvor jeg dog elsker hende. Tænk at jeg har født hende. Min pige. Jeg skubber det sidste skub jeg har i mig, lægger alle kræfterne i. Og hun svæver ind i himlen. Jeg falder om af anstrengelsen. Hendes øjne hænger over mig og drypper. Hun græder ned i mit ansigt. Hun kan se hvor syg jeg er. Jeg har ikke set hendes tårer før. De er salte og klare som mine. Jeg græder også. Og smiler op til hende. Hun tager mig på ryggen. Og glider hjem gennem den tidlige morgen til vores hus. Jeg ænser ikke andet end hendes glidende, rolige bevægelse, varmen fra hende, og så falder jeg ned i den bløde seng og mister bevidstheden. Da jeg vågner er det mørkt igen. Jeg må have ligget her hele dagen, måske flere dage. Jeg vågner ved at hun slikker mig i armhulen, det kilder, og hun retter mit bryst mod min mund og sprøjter en mælke-

stråle mod den. Hun ved jeg har brug for at drikke. Hun vil så gerne gøre mig rask. Hun tror hun kan helbrede mig.

Men jeg er blevet for syg til at rejse mig og lyse. Jeg er jo blevet så svag. Jeg er jo gået hen og blevet til næsten ingen ting. Men jeg er lidt. Lidt endnu! Jeg er al min kærlighed til hende. Roserne blomstrer i mig. Mit blod flyder. Og hjertet slår. Min datter, min elskede unge er lille og stor hos mig, hun har slætt sig ned i min seng og fodrer mig med min egen mælk. Nu gror hun som min rose fra den muld mit kød er. Hun slår rod, og aldrig vil hun forlade mig og aldrig vil jeg svigte hende. Hun lader mig drikke mig selv. Jeg drænes. Hun ved det ikke og det er godt. Hun ville aldrig kunne tilgive sig selv. Hun er god og hun elsker mig så højt som jeg hende.

Hun nærer sig på mig og jeg opsluges af hende. Så jeg dør ikke. Jeg indoptages. Det er det der er ved at ske. Jeg bor i hendes hjerte og hun bor i mit hjerte. Det er de sande hjem; hjerterne. For altid, jeg hvisker det ind i hendes pels, de lyserøde øjne søger mine og vi ser ind i hinandens øjne og ser uendeligheden, udødeligheden og styrken. Hendes sugekopper napper mig blidt når vi kæler for hinanden i søvne og hun lægger sit underlige hoved mod mit hår. Siger lyden jeg tror betyder mor.

Jeg kunne dø af kærlighed og jeg vil dø. Af kærlighed. Kun af kærlighed. I kærlighed slipper jeg livet og overlader alt til hende. Huset. Verden. Hun vil måske æde jer. Det er okay. Hun er så vidunderlig. Frygt ikke. Hun lyser som englen. Hun tager jer bare med til et bedre sted. Hun er god.

Jeg ved hun glitrer og lyser, også for jer, og når I rigtigt ser hende, virkelig ser hende, som hun er, vil I forstå, og når I

rigtigt tror mig og tror på det der skete for mig og med mig så vil I føle solidaritet og I vil få respekt for mine valg. Mit liv.

I vil kunne forstå hvorfor jeg har levet som jeg har levet.

Jeg vil ikke være tvunget til at leve i skyggerne. Jeg kan træde frem. Rank og stolt og fuld af kærlighed og overleve skammens gift. Den bed ikke på mig, den gift, jeg gav den fingeren og fandt rede til jeg kunne tåles igen. Er det sådan? Måske. Jeg skammer mig ikke over at elske og blive elsket. Jeg har aldrig skammet mig over min kærlighed. Men jeg måtte gemme mig, med hende. Og vi er en slags skimmelsvamp der gror i virkelighedens skillevægge. Vi gør jer lidt syge, lidt svimle.

Jeg tror godt I ved vi er her, men I lader som om I ikke ved det.

Vi blomstrer lidt, om lidt.

Hun løfter mig op og bærer mig ud til roserne.

MED
HENDE
OG
EFTER
HENDE

DET ER JO HOS roserne jeg ligger og dør.

Det er jo lige her.

Ved hendes side.

Hvordan overlever jeg? Det gør jeg ikke, det er vejen at
gå; at dø.

Vejen lyser og dufter. Døden kalder på mig, så mildt og
nænsomt, som en mild og nænsom mor, sådan, ja. Og så
kalder døden på mig som var døden min rasende datter og
jeg hendes mor.

Jeg kommer. Jeg kommer.

Om lidt.

Om lidt må jeg høre op. Det må jeg!

Jeg har intet imod at komme døden i møde. Jeg smiler til
min død.

Jeg må give mig til hende. Hun har brug for mig.

Vi bor i hinandens hjerter for evigt. Det hvisker jeg ind i
hendes bløde pels. Bider lidt sammen om den og får lidt pels
i munden.

Jeg skriver dette med mit blod, jeg lover jer for at det gør
jeg, det sidste blod som løber fra mig.

Og jeg har ikke gjort noget forkert.

Det har jeg ikke.

Jeg har ikke gjort nogen fortræd. Og hvis jeg har, så er det
kun mig selv jeg har gjort fortræd.

Og min selvpåførte smerte har bragt mig langt, langt ind i favne jeg ikke kendte til før jeg kendte til hende.

Favne af lys. Rosernes røde lys der skinner fra hendes øjne. Der har været vrede i mine hænder og hævn i mine øjne.

Men jeg har ikke ødelagt noget for jeg har næsten intet gjort, næsten ingenting, jeg havde urolige øjne og jeg så hele tiden efter om der var noget derude i mørket i haven, og det var der, roserne og tågen, dyret. Men det var ikke de ondsindede der slog på ruden, det var grenene. Dem med æbleblomster på vej. Jeg troede det var fingre; Jakobs smukke der ville have fat på hende, lægers fingre der ville tage hende mellem sig for at granske og skære, min søsters fingre der ville pege ad mig og dømme mig; fingre der ville knipse min verden itu. Men det var ikke dem.

Det var træerne i vinden. Det var kærlighed der skabte os og åd os op. Altså kommer mørket som forhindrer mig i at gå frem, gå fra vores hjem. Fra vores hjerter.

Der er ingen vej frem.

Jeg kan ikke redde hende fra vores omverden. Men jeg kan prøve at være der for hende med hud og hår og krop og sjæl. Til jeg ikke længere kan være der.

Her dufter af rådne roser og blod. Jeg har kvalme, men jeg har ikke kræfter til at kaste op.

Det flimrer for mine øjne som lys flimrer mellem tætte grene.

Ned på jorden, ned med lyset, ned til græsset.

Lys vander muld og hvad kan så gro?

Hun har sovet lange nu. Ligget på min mave og suget sig fast med sine sugekopper gennem tre nætter.

Hun trækker vejret tungt og regelmæssigt. Jeg sover og vågner og sover og vågner.

Det her er virkeligheden:

Det er roser og måneskin. Det er min datters øjne der åbner sig efter hendes søvn og lyser som lyset. Hun er varm og åben som en mund.

Endelig vågner hun.

Og hendes mund er åben og varm og hendes tænder er lange og skarpe. Hun klamrer sig til mig. Og brysterne står fra mig og overlever mig næsten. Det er dem hun søger. Deres lavendelmælk. Hun vil drikke det sidste af mig. Jeg skyder brystet frem mod hende, lukker øjnene, og lader hende tage for sig. Den servering jeg er er endnu appetitlig. Endnu slår hjertet. Endnu er blodet varmt og hun kan stille sin sult. Jeg prøver at løfte en arm for at ae hende over det silkebløde hoved mens hun dier, men kræfterne rækker ikke.

Men hun mærker min bestræbelse på et kærtagn, stopper op, et øjeblik, og slikker mig på panden; et kys.

Mit sidste kys. Min smukke datter.

Hun kan ikke gøre for at hun er sulten.

Det er ikke hendes skyld at jeg synger hen.

Det er synd for hende at min død bliver hendes gerning. Det kan ikke være anderledes.

Jeg er nøgen og jeg fryser. Totter af min pels ligger rundt omkring mig, jeg er begyndt at føle, håret falder fra mit hoved, jeg er stort set skaldet. Det sortner for mine øjne. Jeg er ved at besvime. Hun æder stadig. Indimellem slipper hun brystet og gnider hovedet mod mig. Jeg tror hun forstår at vi tager afsked. Min lille. Jeg hvisker det og alt er mørkt. Jeg ser hende ikke, men mærker hende. Dette varme hjerte af ild. Denne rosernes sjæl. Dette lysende monster med lysende øjne. Hende jeg elsker og hende der elsker mig. Giv mig fred. Hun begynder at bide lidt i mine lår, det er kun små bid, små lunser kød hun flår af mig, i starten bider hun roligt, synker roligt, så bider hun mere ivrigt, mere hårdt, glemmer at passe

på mig, nu er jeg langt om længe mere mad end mor og hun glemmer at jeg endnu mærker smerten, men smerten er sød, for jeg ved jeg giver mine sidste kræfter til min datter. Det er dejligt at det gør ondt. Det er dejligt at hun gør hvad hun kan for at overleve. Så livsduelig og smuk hun er. Jeg er stolt af hende. Æd mig, min lille. Æd som en rose æder af muld. Drik mit blod og slug mine øjne. I hånden knuger jeg hendes pels. Jeg holder fast i hende mens jeg går itu. Jeg dør som kun mødre kan dø.

Da jeg er død holder hun op med at spise. Hun lægger sig mat mod resterne af min livløse krop og hendes krop ryster voldsomt. Hun spiste ikke mine øjne.

Min datter siger:

Videre rådner du op

Videre videre ind i mulden indtil muld er dig

Mor

Og så skal roserne gro fra dig

Og så skal skønheden komme af dig

Og så skal jeg dufte til dig og kun føle

Lys

Føle rosenduft og frihed

Når du er blomst kan jeg elske dig

Om lidt

Om lidt er du blomst

Mor

Er det ikke dejligt?

Bliver det ikke smukt?

Er du ikke fuld af længsel!

Bare blomstre

Ikke lide

Bare få lov at få regn og lys og ro

Være højt skattet

Være Moder Jord

Natur

Du må gerne gro i min have, mor, hvis bare du lover at blive ved med at være rose

Det er hårdt at være menneske, mor

Jeg ved det

Jeg ved det godt

Du er tilgivet

OM PIGEDYR

Ualmindelig modigt ... En radikal kritik af vores hunger efter lillepigten.
Politiken

Fremragende roman ... Cecilie Linds forfatterskab når et nyt højdepunkt med den foruroligende, uforudsigelige roman *Pigedyr*.
Information

Originalt og kraftfuldt ... Cecilie Linds skrift har aldrig været stærkere ... Så nærværende og insisterende virkelig.
Weekendavisen

En åndeløs læseoplevelse ... I sandhed en magtdemonstration.
Vagant

OM MIT BARN

Langdigt om moderskab er suverænt.
Politiken

Smukt og ubærligt langdigt om det vidunderligste og skrækkeligeste af alt ... En præcis, rå og rørende skildring af, hvad det vil sige at være mor og menneske.
Kristeligt Dagblad

Siderne lyses op af utroligt fine sprogglimt.
Information

Et stærkt visionært og billedrigt sprog.
Jyllands-Posten

*Det er det jeg kan stille op: elske. Jeg elsker
af alle kræfter. Elsker til jeg segner.*

En kvinde i trediverne strejfer ensomt gennem tilværelsen med en hjemløs kærlighed. Hun har en affære med en mand og bliver gravid, men straks efter fødslen bliver barnet taget fra hende. I journalen står, at kvinden har fået fjernet en tumor, og at hun lider af paranoide vrangforestillinger: Hun tror, hun er blevet mor.

Men hun *er* blevet mor, det ved hun. En nat bryder hun ind på hospitalet og henter sin datter. Hun er bristefærdig af kærlighed og søger tilflugt i et gammelt hus i skoven. Men maden slipper langsomt op, og udenfor lusker et sultent dyr omkring. Hvor længe kan mor og barn overleve der med en sandhed, som alle kalder løgn?

BRISTEFÆRDIG er en hjertegribende fortælling om at elske det monstrøse og kæmpe til døden for sin kærlighed og sandhed.

9 788702 393965